

Glasnik mira

ISSN 1840-1414

**Duh kao
zbilja i iskustvo
u Crkvi i svijetu**

Kraljica mira

**Iznenadenje –
omiljeni
Božji potpis**

**Najveća zahvala
Gospji je življenje
njezinih poruka**

**I nakon 43 godine
Gospine škole
još smo daleko
od svetosti**

**Čisto srce
stvari mi Bože!
(Ps 51,12)**

**Međugorje
je promijenilo
moj život**

**Međugorje
je mjesto
iscjeljenja**

**Gospina škola | Događanja | Poruka za sadašnji trenutak |
Hrvatsko kršćansko nazivlje | Teološki podlistak | Iz života Crkve | Lectio divina**

Draga djeco! U ovom milosnom vremenu pozivam vas na molitvu srcem. Dječice, stvarajte molitvene grupe gdje ćete se poticati na dobro i rasti u radosti. Dječice, još ste daleko. Zato se iznova obraćajte i izaberite put svetosti i nade da bi vam Bog dao mira u obilju. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Foto: Arhiv ICMM

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Medjugorje
Glavni urednik
Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate
Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura
Ana Marin

Grafičko oblikovanje

SBD, Mostar

Tisak

Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 20 €, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHF, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Medjugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u €: Informativni centar MIR Medjugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Medjugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Medjugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN: BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Pretplate za Glasnik mira možete izvršiti i preko paypal računa na linku: www.paypal.me/mirmedjugorje (svrha uplate: za Glasnik mira)

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Medjugorje, BiH
e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnici: Arhiv ICMM

Gospina škola

Duh kao zbilja i iskustvo u Crkvi i svijetu, FRA T. PERVAN

Kraljica mira, FRA Z. PAVIČIĆ

Iznenadjenje – omiljeni Božji potpis, FRA A. MUSA

Najveća zahvala Gospi je življenje njezinih poruka, K. MILETIĆ

I nakon 43 godine Gospine škole još smo

daleko od svetosti, P. TOMIĆ

Nove norme o ukazanjima u svjetlu

međugorskog fenomena, D. PAVIČIĆ

Poruka za sadašnji trenutak

Dječice, još ste daleko!

Malo drukčije o Sijaču, onako usput, J. LONČAR

Događanja

Ispovijed, FRA MARINKO ŠAKOTA

Međugorje je promijenilo moj život, N. VASILJ

Ljubav se pokazuje djelima i životom

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Čisto srce stvori mi Bože! (Ps 51, 12), M. MILETIĆ

Međugorje je mjesto iscjeljenja, P. TOMIĆ

Iz života Crkve

Teološki podlistak

Peter Seewald: Izgubili smo nebo, FRA T. PERVAN

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Gospina uloga u spasenju svijeta, M. Mamić

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
Mario Vasilj
Totin

MEĐUGORJE – pozornica starog i dobrog kršćanstva

Medjugorje, uoči još jedne obljetnice, skromno je mjesto za oko, ali je pozornica na kojoj se odvija drama ljubavi. Ljubavi Boga prema čovjeku, čovjeka prema Bogu i blišnjemu. Silnicama empatije, radosti i pokajanja, učini se gotovo svakom hodočasniku, impregniran je i vjetar što dolazi s okolnih brda, noseći miris starog i dobrog kršćanstva. Sve to ojačava i snaži činjenicu da je Europa dom kršćanstva, jer vrednote na kojima počiva, makar lišene transcendentnosti, ne mogu rasti bez svog korijena – Krista i evanđelja. Bez tih temelja sve bi se već davno urušilo i propalo u mržnji i netoleranciji. Dobro je da se čuje međugorska poruka i svjedočanstvo, gotovo vapaj, da je kršćanstvo Europi i svijetu melem na rane i jedina prava perspektiva.

Srcem to mnoštvo prepoznaje i iskreno uzvraća: pere i snaži duše u sakramentima i molitvi. Drugog puta na putu u Kraljevstvo Božje niti nema. Kad bi neki moćni satelit mogao pokazati koliko se tu duhovne ljepote događa, usred svijeta, žarko bi zasjali naši top-nimi, pa i brdske i poljske staze kojima kroče noge hodočasnika. Bože, koliko se ljudskih, osobnih i obiteljskih drama očituje ovdje: jedni traže, a drugi gube ljubav; jedni žele djecu i porod, a drugi plaču nad nevjerom vlastite djece; svi traže putokaz i smisao.

To je golem doprinos novoj evangelizaciji u novovjekom svijetu kojeg mnoštvo, jednostavno kao što milosna kiša pada, detektira i prihvaća. Da, sam Bog govori svome narodu koji se okuplja sa svih strana svijeta. Hrle pod plašt prve

Božje miljenice, Kristove roditeljice, Kraljice Mira. Međugorje, bilo ovako ili onako u očima analitičara, nadmašilo je sve analize po plodovima vjere i obnovi mnoštva duša. Ozon je to vjere u duhovna pluća svijeta, vademecum apostolata i obnove.

Mnoštvo hodočasnika sa svih strana svijeta je i ovih dana u Međugorju. Razmatraju otajstva krunice i s Kraljicom Mira prolaze put od Navještenja, preko rođenja u Betlehemu sve do Nazareta i Kalvarije, a potom dalje, do slavnog uskrsnuća i otajstava duhovne popudbine koju je Gospodin ostavio svojim učenicima i svim kršćanima. Zrcale su se u međugorskim danima mnogi duhovni plodovi, razmatra se i govori o obraćenju, a ispovjedaonice su oaze pokajanja i duhovne okrepe.

Ljudi – hodočasnici, jednostavno nastoje pronaći i iz svoga života destilirati životni sok – plod duše, ono najčistije što su baštinili još od sakramenta krštenja. Njihova vjera se ovdje kali kao zlato u ognju, kao duša u duševnoj ognjici, a zaboravljaju se sve duhovne i teološke zavrzlamе i magle: jednostavno – duša diše i uzdiže se Bogu. I onda kad se sve to duhovno bogatstvo i svjedočanstvo rasprši svijetom, postaje živ i konkretan predložak nove evangelizacije.

Promišljajući o Gospinim ukazanjima i važnosti Međugorja u Crkvi i svijetu, ovako govori naš Tomislav Pervan: „Tko je svet, on je sretan, pun, potpun čovjek, ni u čemu zaknut, radosno Božje stvorenje. O tome govori Marija stalno, kao sretna Majka sretnе djece koja je slušaju i slijede. Zbog toga je sreća i odgovornost imati Međugorje kao poljubac Neba patničkoj Zemlji u ovo doba nesigurnosti i beznađa.“ ■

Duh kao zbilja i iskustvo u Crkvi i svijetu

Kad se god želi govoriti o Božjem Duhu, mora se u pravilu posegnuti za rječnikom iskustva i iskustvene zbiljnosti. O Bogu je moguće govoriti samo u Duhu, jer Duh nam Božji Boga uprisutnjuje i približuje. Isto tako i Isusa Krista. Duh je način Božjeg djelovanja u svijetu. U samim početcima lebdi Duh Božji nad vodama, iz nereda (=kaosa) oblikuje divni sklad, ures (=kozmos). Duh sve harmonično uređuje i usklađuje. Duh vodi povijest, on oduhovljuje i produhovljuje, nadahnjuje i oživljuje, zahvaća i mijenja ljudske egzistencije. Nikad se ne zadovoljava postignutim, on pred sobom uklanja sve zapreke. Ne trpi nikakvu učalost, uvodi u tajne Boga, svemira, svijeta, čovjeka. Duh je „biosfera“ i Crkve.

Duh Sveti u Svetom pismu (kratki presjek)

Gdje se Duh pojavi i koga on zahvati, dolazi do posvemašnje preobrazbe i pretvorbe, nutarnje i vanjske. Nemoguće je ostati ili biti stari. Iskusio je to Mojsije, ponajprije na Horebu, a zatim kroz mnoga bogojavljenja, koja su u bitnome očitovanja Jahvina Duha. Iskusili su to i oni starci koje je Mojsije po Božjem naputku postavio te koji su pomagali u vodstvu naroda (usp. Br 11, 24-25). Svi su pali u proročki zanos i svakomu je podijeljen dar Duha, pa i onoj dvojici koji su se zatekli izvan tabora, Eldadu i Medadu (Br 11,26).

Isto se može zapaziti kod brojnih sudaca u Izraelu, za Izraelovih početaka u Palestini. Na mnogo se mjesta veli kako je Duh Jahvin obuzimao, zahvaćao pojedince i davao im nadljudske snage i sposobnosti, mijenjao im srce i preko njih vodio povijest naroda. Jedan je Saul, rekli bismo „sirovina“ od dva metra, na dramatičan način na samome sebi iskusio što je sve kadar Duh Božji. Samuel mu obećaje: *Tada će na tebe sići Duh Jahvin te ćeš pasti u proročki zanos i promijenit ćeš se u drugoga čovjeka...* „*Čim je Saul okrenuo leđa da ode od Samuela, Bog mu promijeni srce, i svi se oni znakovi ispuniše u onaj dan*“ (1 Sam 10,6.9). Duh mijenja čovjeka.

Pojedinac nije više onaj stari i nemoguće je više ostati stariim čovjekom. Isto se zbiva i s Davidom, mladcem i pastirrom. Sveti pisac veli kratko, pošto Samuel pomaza Davida: *Duh Jahvin obuze Davida od onoga dana* (1 Sam 16,13). Isti Duh djeluje u prorocima i govori preko njih. Oni su njegova usta. Kad se čovjek opire djelovanju Duha, kad uzmiče ili bježi od poslanja, poput Jeremije, kad želi ušutjeti, ne biti kamen smutnje ili spoticaja u narodu, u tom trenutku riječ Božja, Duh kojim gori, postaje vatrom, zapretnom žeravicom, rasplamtjelim ognjem koji sažiže kosti, i čovjekovo stanje postaje neizdrživo (usp. Jer 20,9). Za taj oganj Duha, koji žeže poput žara, leukemije u kostima, nema drugog lijeka, nego ponovno obraćenje i vjernost vlastitome poslanju i riječi koju treba odvažno izreći, makar ga to na kraju stajalo glave. Slične ćemo situacije pronaći i u drugih proroka, sve do Isusova preteče Ivana Krstitelja, koji zbog svoje neustrašivosti pada kao žrtva razbludna kralja, žene-preljubnice i hirovite djevojke.

Ukratko: Cijeli je Stari zavjet plod zornog vodstva Duha koji utire put dolasku Mesije, Krista-Pomazanika. Začet po Duhu u Majci, zaručnici i stanu, posudi

Cijeli je Stari zavjet plod zornog vodstva Duha koji utire put dolasku Mesije, Krista-Pomazanika. Začet po Duhu u Majci, zaručnici i stanu, posudi Duha Svetoga, Duh u njoj oblikuje Isusa. Isus je ispunjen Duhom Svetim, pomazan Duhom na Jordanu, vođen Duhom u pustinju, u Duhu nastupa u sinagogi u Nazaretu. Iz njega izlazi Božja sila (=dynamis, tj. Duh Sveti) koja ga sili liječiti. Pod njegovom rukom ili prstom („*Ti, prste desne Očeve*“ molimo u himnu Duhu Svetomu) mijenja se sve, i srca, i lice zemlje, prilike i odnosi.

fra Tomislav Pervan

Duha Svetoga, Duh u njoj oblikuje Isusa. Isus je ispunjen Duhom Svetim, pomazan Duhom na Jordanu, vođen Duhom u pustinju, u Duhu nastupa u sinagogi u Nazaretu. Iz njega izlazi Božja sila (=dynamis, tj. Duh Sveti) koja ga sili liječiti. Pod njegovom rukom ili prstom („*Ti, prste desne Očeve*“ molimo u himnu Duhu Svetomu) mijenja se sve, i srca, i lice zemlje, prilike i odnosi. Po Duhu i u Duhu bira apostole, njih dvanaesticu, od radosti klikće u Duhu, u Duhu ih uči moliti Očenaš, obećaje im najljepši dar - Duha. Izdišući na križu predaje Duha, izljevajući ga na cijeli svijet (*paredoken to Pneuma*: Iv 19,30), da bi nakon Isusova uskrsnuća bio svakomu dostupan. Na uskrsnu večer dolazi među učenike i udahnjuje u njih - kao ono Gospodin na početku u Adama - Duha Svetoga te ih šalje oprastati grijeh, tj. stvarati novi svijet.

Duh Sveti želi nas uvesti u ozračje božanskog bogoslužja, u oblak koji zasjenjuje i ispunja Hram. On podaruje predokus budućeg, božanskoga. On je zalag budućeg slave, pohranjen u naša srca. U njemu vičemo i kličemo *Abba-Oče*, jedino u njemu možemo priznati i izgovoriti *Isus Krist jest Gospodin* (1 Kor; Gal; Rim). Stoga, ako nam je išta od životne potrebe ili značenja te za čime bismo trebali životno žudjeti, to je Duh Božji, Isusov Duh. *Ako, dakle vi, premda ste prekomjerno zli, umijete dobrim darovima obdarivati svoju djecu, koliko li će više Otac vaš nebeski obdariti Duhom Svetim one koji ga istinski zamole* (Lk 11,13).

Po Duhu i u Duhu spoznajemo i otkrivamo kako život ne pripada nama, već da njegov početak i svršetak pripada Duhu, Oživotvoritelju, Stvoritelju (*Veni Creator Spiritus*), uzdržavatelju i dovršitelju našega životnog nastojanja i tijeka.

Imati Duha i daha znači daleko više od činjenice da čovjek ima početak i svršetak. To ponajprije znači, upravo kao i za stare Izraelce, imati vlastitu povijest, povijest s Duhom Božjim. Povijest obilježenu neprestanom borbom i otporom protiv obezdušena života, života u grijehu. U našem svijetu, okruženu bodljikavom žicom, smijemo čeznuti za darovima i plodovima Duha Svetoga (usp. Gal 5,22).

Upravo naša tuđina, naše *na obalama rijeka babilonskih*, vatreno je krštenje u kom spoznajemo da naša krivotvorina i izopačenje života nije najvažnije što smo stvorili u svome kratkom vijeku. Bitno je da smo svi kadri za preobrazbu, da smo u Duhu pozvani biti novo stvorenje te da se cjelokupno stvorenje može osloboditi robovanja zlu i grijehu te živjeti životom djece Božje i Božjih sinova. Za nas je bitno, zapravo imperativ trenutka, pretvoriti svoj život u *laboratorij Duha Svetoga*. Dopustiti mu da s nama eksperimentira, da nas uvodi u tajne Boga i života.

Duh kao čuvar baštine i nade

Što je Duh Sveti? Tko je on u Presvetom Trojstvu? Kako danas iskusiti njegovo djelovanje? Kako se postaje baštinikom onoga što Isus obećaje tako svečano u svome oproštajnom govoru pred učenicima (Iv 13-17)? U svome encikličkom pismu o Duhu Svetome (*Dominum et Vivificantem*, 1986.) sveti Papa naziva Duha Svetoga *čuvarom nade*.

U crkvenom životu i vjerovanju, u teologiji i pobožnosti tek se u novije vrijeme snažnije govori o Duhu Svetome kao nutarnjem principu kršćanskog vjerovanja, djelovanja, pobožnosti i molitve. Život i svijet postali su nešto poput babilonskog nereda, velike tržnice na kojoj se nude proizvodi raznih duhova i *duhova*. Kad govorimo o duhu, redovito rabimo množinu, naime, duhove. Govorimo o sitnim, malim, blijedim i neznatnim duhovima koji nas (za)vode.

Pred nas se trajno stavlja problem *razlikovanja duhova*. Koji nas duh vodi? Koji duh vlada u gospodarstvu, politici, obrazovanju, mirovnim naporima? Koji nas duh prožima u miru, koji duh ispunja naš narod, kojim duhom dišemo? Ondje gdje se ne govori o Duhu i u Duhu, život se fosilizira, umire odgovornost, nitko nikomu ni za što ne polaže račune, nestaje slobode. Društvo postaje čopor vukova

u kome se *vuci* dobro razumiju na račun malih ljudi, ako se cijeli život sveđe na tržišne odnose, prodaju, konzum, interes, novac, posao ili menadžerstvo.

Svetkovine u crkvenoj godini

Na Zapadu nerijetko ne znamo što bismo slavili na Duhove. Božić znamo slaviti i s njime nas vezuju najljepše i najtužnije uspomene i sjećanja. S Božićem i prosječnog Europljanina ili zapadnjaka koji više nije vjernik ni kršćanin, povezuju stano-vite vjerske predodžbe. Nešto je teže s Uskrsom. Korizmu kao vrijeme odricanja i tjelesne dijete, kao vrijeme kakve-takve pokore, molitve i posta još uvijek smo kadri donekle oblikovati, ali Uskrs nije duboko u svijesti naših vjernika, zato što svetkovina izmiče predodžbenom svijetu. Najveće je nerazumijevanje spram Duhova. To je vjerojatno najveći manjak u suvremenoj Crkvi.

Treba nam biti jasno: Bez Duha nema života, ljubavi, povjerenja, komunikacije, zajedništva, suživota. Problem Duha temeljni je problem našeg doba, naše okoline, vlastite intime, cijele Zemlje i naše egzistencije na ovom planetu. Bez Duha nemoguće je smisljeno živjeti, graditi, oblikovati ili stvarati. Bez njega cijeli je život izdaja samog sebe, izdaja povijesti i zbiljnosti. Zato se danas u Crkvi žudi za iskustvom Duha (usp. Pavao VI., *Evangelii nuntiandi*, 75 sl.). Sve donedavno Duh je bio nepoznanica u teologiji, dogmatskoj i duhovnoj, a na prigovore istočnih teologa na Saboru, kako je Duh Sveti velika Nepoznanica, zapostavljen u Katoličkoj Crkvi, jedan je dostojanstvenik odgovorio, kako katolici nisu protestanti koji stalno govore o Duhu Svetome, jer *mi katolici imamo crkveno učiteljstvo*.

Međutim, danas se stranica okrenula. Duh je Sveti novina u pokoncilskoj Crkvi. Put do Boga, to je općeniti zaključak, ne vodi metodom refleksije niti doživljajem stvorenja ili pak razmišljanjem o vlastitoj egzistenciji, nego preko doživljenog iskustva Duha Svetoga i njegovih darova. Jedino je duhovsko iskustvo, tj. iskustvo Duha u zajednici vjernika sposobno voditi i uvoditi u tajnu istinskog Boga, Boga Isusa Krista, a ne Boga filozofa (usp. Pascalov, *Memorial*).

Duh kao duša Crkve

Nemoguć je pristup i spoznaja Isusa Krista bez Duha Svetoga. Sva novozavjetna svjedočanstva govore slušateljima ili čitateljima o onima koji su imali konkretno iskustvo Duha Svetoga. Pavao poručuje Galaćanima: *Zar ste toliko toga uzalud*

na sebi doživjeli, iskusili? (3,4), a Djela su apostolska prozvana *Evangeljem Duha Svetoga*, jer je on glavni agens evangelizacije. Tko kuša shvatiti evanđelja ili druge novozavjetne spise čisto književnim metodama ili historijsko-kritičkim putem, zacijelo će promašiti njihov smisao i osobu Isusa Krista. S takvim je Isusom moguće simpatizirati, projicirati ga u prošlost, ali je nemoguće s njime živjeti, nemoguće je otkriti Isusa kao mjesto i osobu u kojoj se Bog objavljuje. Jer, Pavao će reći kako je *Gospodin Duh* (2 Kor 3,17), tj. prostor i ozračje u kome se može susresti Isusa Krista jest Duh Sveti. Samo je Duh sposoban uvesti nas u tajnu Isusove osobe, a bez iskustva Duha Svetoga nemoguće je spoznati istinskog Isusa Krista.

Bez Duha Svetoga nemoguće je tu-maćiti Crkvu ili kršćanstvo. Jednako ni postupke ili život apostola nakon Isusove smrti. Isusov život, smrt i uskrsnuće ne bi sami po sebi ničim rezultirali, da nije bilo

Duha Svetoga. Da nije Duha koga je udahnuo u apostole Isus nam ne bi ništa ostavio. Međutim, ni samo iskustvo Duha ne uvodi nužno u kršćanstvo. Nerazdvojivo jedinstvo Duha i Isusa rađa konkretnom povijesnom Crkvom i vjerom. Bez Duha apostoli se uopće ne bi bili pokrenuli, a isto tako ni oni koji su ih slušali. Apostolska riječ *probada srca* (usp. Dj 2,37), zapravo to čini Duh preko apostola. Duh pretražuje i ispituje sve, i dubine Božje.

Ako je to istina naših kršćanskih početaka, ako je to napisano pravilo i zakon u Crkvi, tada vjerujemo da to ostaje norma i mjerilo za sva potonja vremena i pokoljenja. Činjenica je da su ljudi imali kroz svu povijest takvih iskustava, a jednako i danas. Što je kadro privući ljude i povući ih k Isusu Kristu? Nauk, znanost, teologija? Lijepo zborjenje? Ne, već samo živo i doživljeno iskustvo i svjedočanstvo djelovanja Duha Svetoga. U evanđeljima, Lukinu napose, to je savršeno jasno: Crkva nije djelo ili tvorevina koja se rodila iz sjećanja na Isusa, već je potreban silazak Duha Svetoga.

Duh Sveti i Marija

Prvi silazak dogodio se u trenutku *navještenja, kad je sišao na Mariju*, kako bi se Božje djelo uzbiljilo u Isusovoj osobi, a drugi silazak nakon uskrsnuća, kad se

prema Isusovu obećanju, spustio *nad apostole i Majku Mariju*, da bi se rodila Crkva i podignuo u svijetu vidljivi znamen slobode, spasenja i Božje prisutnosti u svijetu. To bijaše nezaboravno iskustvo od koga su zajednice živjele, a to se ponavljalo kroz cijelu potonju povijest, napose u životima velikih svetaca, reformatora ili utemeljitelja velikih redova. Duh je početak Božjeg kraljevstva ovdje na zemlji i snaga koja sili i usmjeruje misije Crkve.

Duhovi - pomislili bismo - napokon svetkovina kad ne slušamo biblijski refren: *Ne boj se!* Odzvanja taj refren u Marijinim ušima iz Anđelova pozdrava i usta, čuje ga Josip u snu, na svakomu koraku čuje se Božje jamstvo ljudima da se ne boje uključiti se u Božje djelo spasenja. Istu smo riječ slušali i minulih uskrsnih dana. Uklonite strah, nema mjesta, nema razloga strahovanju. Na Duhove, prividno, ne treba smirivanja svjedoka, nema anđela koji bi ohrabrivao. Međutim, samo je naizgled tako.

Uoči blagdana Pedesetnice i na sam dan apostoli su s Marijom iza zatvorenih vrata. Još uvijek su u strahu od Židova i posljedica onoga što se dogodilo s Isusom. Čekaju razvoj događaja. Međutim, u strahu se ne može ništa nova ni dobra roditi. U njihovo iščekivanje i molitvu zahvaća sam Bog. Ne čini to kao u Ilijinu slučaju u *šapatu tihoga lahora* na Božjoj gori Horebu, nego u obliku oluje, snažnoga huka s neba, silnoga vjetra. I ne u obliku *gorućega grma* što ga je zapazio Mojsije na Sinaju, nego plamenih jezika, snažnoga plamena koji zahvaća, prožiže, uništava staro, pročišćava, tali, upravo kao što se pročišćava zlato od troske i šljake.

Nije to više ni iskra ili varnica, nego ogran koji zahvaća, zapaljuje. Kristovo djelo je vječne vrijednosti, treba oduševljenike, zanesenjake. Treba zapaljene ljude koji gore Duhom te koji se ničega ne straše. Crkva se rađa, čudo se događa, ljudi se razumiju. Luka nabraja dvadesetak različitih jezika koji se na Duhove međusobno razumiju. Tako se Crkva predstavlja svijetu. Svi sve razumiju, pre-staje babilonski kaos i pomutnja jezika, svatko se razumije. Svi imaju darove. Nitko nema sve darove Duha. Ali Crkva kao cjelina, kao punina, ima sve što joj treba za život, hod, budućnost.

Učinci Duha u svijetu

Rađa se Božje djelo u svijetu, rađa se nešto sveobuhvatno, *katoličko*. Nije Crkva vezana samo na jedan narod, jednu pokrajinu, jedan jezik, o čemu su Židovi

sanjali. Ne, ona se širi kao stepski požar nakon sušna ljeta. Zahvaća pred sobom sve. Posvuda hvata korijenje. Nestaju granice vremena i prostora. Do naših dana, do svršetka svijeta.

Duh je znamen Božje snage, dinamike, prodornosti, stvaranja. Od samih početaka. Taj je Duh već u počecima stvaranja stvarao iz ništa, stvarao iz nereda red, kozmos, ukras. Unosi svjetlo u tamu, život u smrt, ljepotu u sumornost. Pročitajmo to u prvim redcima naše Biblije. A potom u svim odlučnim trenucima oblikovanja Božjega naroda do prekretnice, do utjelovljenja Sina Božjega u Mariji.

Vodi Duh starca Šimuna u Hramu, spušta se on na Isusa na Jordanu, sili ga u pustinju. U Duhu izabire Isus Dvanaestoricu, u Duhu kliče i uči ih *Očenašu*, na križu ispušta Duha i započinje novi eon. Nakon uskrsnuća udahnuje Duha za oprost grijeha i misijsku djelatnost. Ne da on mira, tjera naprijed, stvara budućnost, oblikuje je, traži ljude, vodi ih. Brine se za život. Gdje njega nema, žabokrećina je i močvara.

Bez Duha sve se suši, kameni. Bez Duha kršćanstvo je ideologija, sakramenti magija, liturgija zazivanje duhova, misije obična ljudska propaganda i zavođenje. Stoga je Duh ona nužna protežnica bez koje nema Kristova djela u svijetu. Duh je glavni čimbenik u naviještanju, ali i svrha naviještanja, on ozbiljuje novo stvorenje, novo čovječanstvo prema, komu Kristova riječ teži.

Onima koji mu se otvore i koji dopuštaju da ih nadahnjuje i vodi, Duh daje svoju silu, nazočnost, uvodi u puninu istine objavljene u Isusu Kristu, daje pravu riječ, ulijeva snagu da spoznaju istinu čovjek živi i drugima svjedoči.

Sve se bitno u Kristovu djelu nakon uskrsnuća zbiva po Duhu i u Duhu. Duh pritječe u pomoć našoj slabosti, ulijeva snagu, obnavlja. Od prestrašenih i kolebljivih stvara oduševljenike čija riječ žari i pali. Ono što se dogodilo u počecima Kristova djela i danima rađanja Crkve, ostaje uzorom, paradigmatom za svu potonju budućnost. I za naše dane. Samo se s

Ako je išta preobrazilo lice naše Crkve u protekla četiri desetljeća, onda to bijahu i jesu Marijina ukazanja u Međugorju, ali i drugdje u svijetu. Sva ukazanja također su plod i djelo Duha Svetoga. Duh se služi Marijom, Duh preko Marije i danas djeluje kao u počecima našega spasenja. Sve je bitno iz Isusova života vezano uz Mariju, punu Duha Svetoga, zaručnicu i posudu Duha. Duh se preko Marije i danas izljuje i obnavlja Crkvu.

Duh je znamen Božje snage, dinamike, prodornosti, stvaranja. Od samih početaka. Taj je Duh već u počecima stvaranja stvarao iz ništa, stvarao iz nereda red, kozmos, ukras. Unosi svjetlo u tamu, život u smrt, ljepotu u sumornost. Pročitajmo to u prvim redcima naše Biblije. A potom u svim odlučnim trenucima oblikovanja Božjega naroda do prekretnice, do utjelovljenja Sina Božjega u Mariji.

Duhom Crkva obnavlja i raste. Shvatit će to oni koje on zahvati.

Da bi se čovjek Duhu otvorio, najprije se mora obratiti, susresti s Isusom Kristom. Ali i to je djelo Duha. On pripravlja dušu i slušatelja da se otvori i prihvati Radosnu vijest o Kraljevstvu. Bez susreta s Isusom nije mogu e biti svjedokom. Drama suvremene evangelizacije - vjеровjesništva - upravo je u tomu što mnogi propovijedaju, što se mnogi daju na posao u Gospodnjemu vinogradu, a da ga nisu susreli, nisu iskusili, vidjeli i opipali, nego su nešto o njemu čuli ili naučili u školi ili teologiji. Treba cijeli život *slušati glas Učiteljev, Pastirov* (usp. Iv 10,16).

Isusovi su apostoli i učenici, a potom njihovi slušatelji otkrili u Isusovu glasu onaj božanski glas, onu melodiju koju treba slijediti, glas koji preobražava, stvara, ujedinjuje, okuplja. Nenasilno, s ljubavlju. Glas je to samoga Boga koji nad svakim od nas izgovara: *Ti si moje ljubljeno dijete. Ti si meni veoma omiljelo dijete*. U Isusovu glasu odzvanja i čuje se glas svih onih koji bilo gdje na svijetu viču Bogu: *Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?* Melodioznost toga glasa, puna Duha Božjega, odzvanja i u onoj riječi s kojom se svatko od nas može u presudnom trenutku svoga života poistovjetiti: *Oče, u ruke tvoje izručujem duh svoj!*

Je li moguće izučiti Isusovu govornu vještinu? U školskim programima onih koji se odlučuju za buduće dušobrižnike postoje razne discipline, vještine, obrazovanje u govorništvu, komunikaciji, medijima, pjevanju. Zacijelo, sve su to nužne vještine, ali uzete za sebe, nisu dovoljne. Tko želi da preko njega danas odjekne Isusov glas, da se osjeti Isusov Duh, treba se zaputiti u Isusovu školu, sjesti mu do nogu, zaputiti u školu nasljedovanja,

izučiti Isusovu mudrost, biti poslušan Duhu, dopustiti da ga Duh prožme i preobrazi u svetu osobu. Svetost je posvemašnja preobrazba koju u čovjeku Duh izvodi.

Marijina ukazanja u Duhu

Ako je išta preobrazilo lice naše Crkve u protekla četiri desetljeća, onda to bijahu i jesu Marijina ukazanja u Međugorju, ali i drugdje u svijetu. Sva ukazanja također su plod i djelo Duha Svetoga. Duh se služi Marijom, Duh preko Marije i danas djeluje kao u počecima

našega spasenja. Sve je bitno iz Isusova života vezano uz Mariju, punu Duha Svetoga, zaručnicu i posudu Duha. Duh se preko Marije i danas izljuje i obnavlja Crkvu.

Slične procese kao u počecima Crkve u Jeruzalemu možemo slijediti - gotovo ustopice - i ovdje u Međugorju. I ovdje je odjeknuo Marijin glas, prepun Duha Svetoga, i Crkva ga je prepoznala kao nekoć njezina tetka Elizabeta, starica. „Odakle meni – nama – ta milost da nam Majka Gospodina našega dolazi?!“ I ovdje Crkva ponavlja u čuđenju, divljenju, ali i prepuna zahvalnosti, zbog pohoda u najtežim povijesnim trenucima ovoga naroda. I ovdje se događa obnova Crkve te njezin hod prema svetosti. Svi smo pozvani na svetost i posvećenje.

Svijet vapije za blagovjesnicima i svjedočima koji će mu govoriti o Bogu kao najboljem prijatelju, Bogu s kojim se druže, ophode kao s najboljim znanцем. Svijet i danas očekuje od nas svjedočanstvo života, duh molitve, ljubav prema svima, skromnost, samoprijegor, odricanje.

Bez biljega i značajke svetosti Božja riječ ne će doprijeti do srca ljudi s kojima živimo. Marija je tu najbolji primjer i poticaj. Zato molimo Mariju, zaručnicu Duha Svetoga, da nam Duh Sveti udahne više vjere u naš život, ali i više života i sadržaja našoj vjeri.

Zaokruženo kazano, kršćanstvo ima dva izvorišta: Isusa Krista i Duha Svetoga. Povijesno i duhovsko iskustvo, Uskrs i Duhovi. Oba su događaja usko vezana, a cijela crkvena predaja živi i napaja se ponavljajući znamenitu izreku sv. Ireneja Lionskog: „*Gdje je Crkva, ondje je i Duh Božji; a gdje je Duh Božji, ondje je i Crkva i svaka milost*“. On je ispunja, prebiva u njoj, on je srce i duša njezina života, dok Isus ostaje Glava Crkve. ■

Kraljica Mira

Svaka godišnjica koju ljudi slave podsjeća ih na neki važan događaj kojega se žele sjećati i koji žele uvijek iznova proživjeti. Tako godišnjica braka bračne parove uvijek vraća u onaj dan kada su se pred Bogom povezali u jedno. Iako prođe mnogo godina, na godišnjicu se vrata oni isti osjećaji, iste slike, isti ljudi, isti blagoslov. I mi u Međugorju svake godine obnavljamo taj spomen na dane kad je započelo jedno novo vrijeme – vrijeme s Gospom. Iako svaki dan osjetimo ljepotu njezine blizine, ipak godišnjica ukazanja na poseban način doziva u pamet što se to dogodilo i obnavlja nam sjećanje na milost koju nam je Bog ovdje iskazao poslavši nam Mariju još jednom za Majku. Zanimljivo je kako mi koji smo mladi i koji se ne možemo sjećati prvih dana ukazanja osjećamo onu istu gorljivost koju osjećaju oni koji su bili prvi svjedoci svih tih događaja. Zapravo primjećujemo kako smo svi u zajedništvu oko Majke, kao nekoć apostoli, u molitvi. Kao kad roditelji slave godišnjicu braka, a djeca se raduju i osjećaju kao da su i oni od samog početka bili dio te priče – jer su plod ljubavi svojih roditelja – tako i mi, bez obzira na godine i dokle seže naše sjećanje, osjećamo da smo dio Gospine škole i da nas je od samih početaka pozivala k sebi.

fra
Zvonimir
Pavičić

Gospa se ovdje predstavila kao Kraljica Mira. Moleći litanije iz Loreta, naići ćemo na nekoliko marijanskih zavija u kojima se je priznaje kraljicom, a u Crkvi slavimo i spomendan kada je nakon uznesenja okrunjena za kraljicu neba i zemlje. Marija je dakle kraljica. Svako kraljevstvo ima svoju vlast i ono nad čime se proteže to kraljevstvo. Na Marijinu primjeru vidimo da to nije obično kraljevstvo kakva poznajemo na

Foto: Arhiv ICMIM

zemlji. To je kraljevstvo duhovnih dimenzija. No to ga ne čini manje važnim ako je duhovne naravi – odnosno oku nevidljivo. Što znači kad Mariju zovemo Kraljicom Mira? Što je mir? Čovjek si s pravom postavlja ta pitanja. Marija u prvom planu nosi tu titulu jer je rodila Kneza mira kojega prorok navješćuje. A Isus svojim učenicima daruje mir, i to ne mir kojega poznaje svijet, nego im daruje svoj mir, onaj koji se razlikuje od svjetskoga mira.

Često se uhvatimo u čežnji i molitvi za mir očekujući okončanje ratova i neka mirnija vremena. No Božji mir je nešto puno više od izostanka ratova. Božji mir zahvaća čovjekovu nutrinu i čini ga sposobnim nadvladati sve nevolje života. Zato se treba razlikovati mir koji daruje Gospodin i mir koji se postiže dogovorima svjetskih moćnika. Koliki su samo kršćani mučenici u svome srcu osjećali potpuni mir – jer su ga imali kao dar od Gospodina – dok su išli u sigurnu i okrutnu smrt. Na njihovim primjerima izvrsno vidimo tu razliku. Mir se može imati i u nemirnim vremenima. Mir koji daje Gospodin i za koji molimo u svakoj euharistiji. Na taj mir nas podsjeća i Marija kroz sve ove godine u Međugorju. Stoga je jedna od prvih poruka bila poruka mira, da mir treba vladati između Boga i čovjeka te među ljudima.

Prvo je naglasak na miru između Boga i čovjeka. To je početak i svjetskoga mira, odnosno onoga među ljudima. Iako se često misli kako vođe velikih nacija ovoga svijeta određuju kad će biti mir, ipak svatko od nas pridonosi tome miru. Ne treba pojedinac misliti, ako nema nikakvu ulogu u društvu, da on nikako ne sudjeluje u izgradnji mira. I te kako sudjeluje – svaki pojedinac. Zato je i važan taj prvi korak: mir između Boga i čovjeka. Što znači to? Jednostavno: ne grijesiti, živjeti po Božjim zapovijedima. Jasno je kako svaki grijeh unosi nemir između Boga i čovjeka. Prisjetimo se samo biblijskoga govora o Adamu i Evi te prvome grijehu. Prije grijeha Adam i Eva su živjeli u savršenom odnosu prema Bogu. No nakon grijeha Bog "traži" čovjeka, doziva ga, kao da ne bi znao gdje je. Bog dobro zna gdje je čovjek u svakome trenutku, ali nam ovim opisom biblijski pisac želi naglasiti koliko grijeh udaljava čovjeka od Boga, koliko nemira unosi u čovjekovo srce da onda ima potrebu skrivati se pred Bogom i bježati od njega, a isto tako skrivati se od drugoga čovjeka. Grijeh unosi nemir u čovjekovo srce. Što je veći grijeh veći je i nemir. Tako onaj koji grijesi svjesno ide putem nemira i unosi nemir u sve svoje odnose, bio on toga svjestan ili ne. Bog

stvara čovjeka. To je jedinstvena i nenadmašiva veza Stvoritelja i stvorenja. Ako ta osnovna veza ne funkcionira, onda ni druge veze ne će imati čvrstoću, ma koliko se čovjek trudio oko njih. Uočavamo važnost mira s Bogom, odnosno važnost krjeposna života.

Kako onda postići taj mir? Ako je grijeh uzrok, treba tražiti ono što nas oslobađa toga grijeha. A to je oprostjenje koje nam Bog preko Crkve daruje u sakramentu ispovijedi. Stoga i ne čudi zašto ima toliko ispovijedanja ovdje u Međugorju, zašto ljudi toliko svjedoče o snažnim i potpunim ispovijedima upravo u ovome mjestu. Kada slušamo svjedočanstva onih koji su se obratili u Međugorju, uvijek primjećujemo spomen ispovijedi, i to one iskrene, od srca, u kojoj se sve, bez zadržke, priznaje Gospodinu. Jer Bog sve zna, ali traži od nas naše prizna-

Često se uhvatimo u čežnji i molitvi za mir očekujući okončanje ratova i neka mirnija vremena. No Božji mir je nešto puno više od izostanka ratova. Božji mir zahvaća čovjekovu nutrinu i čini ga sposobnim nadvladati sve nevolje života. Zato se treba razlikovati mir koji daruje Gospodin i mir koji se postiže dogovorima svjetskih moćnika.

čitavoga bića Gospodinu – da njegov mir prebiva u mome srcu.

I ove godine dolazimo do još jedne godišnjice. I ove godine toliki će se ljudi odvažiti na hođočašće, na Brdo ukazanja, na iskrenu ispovijed, na molitvu. Hoću li ja biti jedan od njih? Hoću li iskrena srca ostaviti sve ono što stvara nemir u mome biću, što stvara nemir u mome okruženju? Često nama fratriba vjernici postavljaju pitanje: Što ste planirali ove godine za Godišnjicu ukazanja? A odgovor je uvijek isti, odgovor je onaj

od prije 43. godine kad nas je Gospa pozvala na molitvu. I od tada se ovdje moli i odgovara na njezin poziv. Svjesni da svakim danom trebamo uvijek iznova izgrađivati taj mir svojom kršćanskom ljubavlju prema Bogu i bližnjemu. Koliko smo u tome uspješni, treba svatko sebe ispitati. Treba sagledati svoj život i vidjeti postoje li nemiri, povrijeđeni ljudi, narušeni odnosi, neoprastanja... Ako još postoje, onda nisam čovjek mira, onda još uvijek nisam zakoračio u to kraljevstvo mira u koje me Gospa poziva.

Gospa nas uči kako živjeti s Gospodinom. Uči nas da je samo takav život ispunjen život. Tko ima Gospodina, ima i njegov mir. Mnogi će reći kako se u ovome mjestu osjeća neki poseban mir. To kažu i oni koji nisu katolici i koji nisu vjernici. Svatko tko dođe, osjeti posebnost mjesta, osjeti mir koji samo Bog daruje.

nje, kao što je tražio od Adama i Eve. Ne kao da ima nesavršeno znanje, nego da vrati iskrenost u odnos koji je narušen. Jedino priznanjem i oprostjenjem grijeha čovjek dobiva dar mira. Zar nije znakovito da je Uskrsli Isus u isto vrijeme dao svojim učenicima dar Duha, dar mira i dar opraštanja grijeha? Sve je povezano vezom ljubavi kojom nas uzdržava.

Kad je Gospa pozvala na molitvu za mir, prvi svjedoci nam govore da su bili iznenađeni tim pozivom jer su živjeli u kakvom-takvom miru. No uskoro se pokazalo da Gospa majčinskim srcem priprema svoju djecu na ono što dolazi. No opet je tu molitva za mir. Molite, dječice! Toliko puta izrečene riječi i toliko odaziva na te pozive. Molitva Onomu koji jedini može dati pravi mir, mir srca. Molitvom za mir Bogu se priznaje da je on jedini moćan te da on jedini daje pravi mir, mir koji nam nitko ne može oduzeti. A Marija vlada kao Kraljica toga mira. Njoj je Bog povjerio to kraljevstvo. To je duhovno kraljevstvo u koje se ne ulazi prelaskom neke zamišljene granice, nego se ulazi raspoloženjem srca i predanjem

Proslavljamo 43. godišnjicu ukazanja. Kako stoji na početku ovoga teksta, svi koji slavimo osjećamo se dijelom sve povijesti i svih događaja – jer nas se dotiču po majčinskoj ljubavi u koju smo uronjeni. Neka ova godišnjica obnovi onu milost s početka: da se srca otvore, da se ruke sklope i da se grijesi ostave. Tako ćemo biti Marijina djeca, u njezinoj školi. Iako u lipnju završava nastava i škole se zatvaraju, ova duhovna škola nikada ne prestaje sa svojim radom. Uvijek nas poziva na budnost u molitvi i na svjedočanstvo života. Da ono što naučimo u školi prenesemo u svakodnevni život. To je bit svake škole: naučiti živjeti, biti osposobljeni za život.

Gospa nas uči kako živjeti s Gospodinom. Uči nas da je samo takav život ispunjen život. Tko ima Gospodina, ima i njegov mir. Mnogi će reći kako se u ovome mjestu osjeća neki poseban mir. To kažu i oni koji nisu katolici i koji nisu vjernici. Svatko tko dođe, osjeti posebnost mjesta, osjeti mir koji samo Bog daruje. Jer toliko je ljudi ovdje ostavilo grijeha, toliko je suza radosnica natopilo ovu suhu zemlju i izlizalo oštro kamenje, da se ne može ne osjetiti mir i blagoslov. Toliko je ljudi ovdje otkrilo da imaju Majku i da je ta Majka Kraljica mira. Ona svojom majčinskom ljubavlju zagovara za nas i od Boga prosi svaki blagoslov, a po blagoslovu daruje i mir. Neka i ove godine i svakoga dana u nama povećava ljubav i želju da s Bogom gradimo svoj život. Da budemo djeca mira. Da budemo oni koji prihvaćaju njezino kraljevstvo i nju – Kraljicu mira! ■

IZNENAĐENJE

– omiljeni Božji potpis

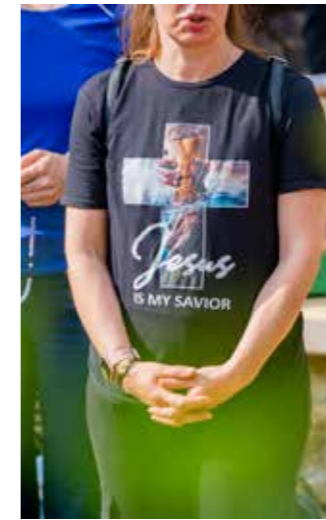
Prije nekoliko godina netko je sa mnom podijelio video u kojem je prikazana scena sa tzv. *skriveno kamere*. Naime, televizijska ekipa je u jednoj crkvi umjesto kipa sv. Ante Padovanskog postavila glumca, živog čovjeka obučena u franjevački habit baš kakav bi nosio i sveti Ante. Ispred ovoga neobičnog kipa ostavili su pak svijeće koje su vjernici redovito dolazili paliti pred lik omiljenog im sveca moleći za njegov zagovor pred licem Božjim. Na snimci se vidi iznenađenje vjernika kada bi njihovu upaljenu svijeću svojom nogom ugasio *oživjeli* sveti Ante. Mnogi od njih su u čudu zastali, neki u strahu krenuli bježati, a tek rijetki su shvatili da se radi o skrivenoj kameri i da ih je netko za potrebe humora dobro nasamario. Na stranu sada rasprava je li ovo prikladno činiti sa kipovima svetaca ili ne, ali čini mi se da nas ova neobična priča, kao pojedince i kao Crkvu, može ponešto naučiti.

i za vjeru u Boga živih. U takvoj se Crkvi onda vjernici čude kada im sveci odgovaraju na molitve kao što su se čudili oni čije je upaljene svijeće ugasio oživjeli kip svetoga Ante.

Mnogi vjernici pak u posljednjih nekoliko desetljeća svjedoče kako su u svome životu otkrili živoga Boga nakon sudjelovanja u određenom duhovnom programu, pohađanja neke duhovne obnove ili pridruživanja nekoj molitvenoj skupini. Ta tako često ponavljana fraza donekle se istrošila od značenja jer je često izgovarana bez ikakvog sadržaja. Kako povjerovati da je živoga Boga susreo netko tko ničim nije promijenio svoj život nakon takvog jednog susreta? Ili kako vjerovati da se u određenoj skupini ili preko nekoga pojedinca događa susret sa živim Bogom kada oko te skupine ili toga pojedinca postoji toliko oprečnosti? Pojedinci i evangelizacijske skupine zato u sebi nose ogromnu odgovornost rijeđu i životom posvjedočiti što u vjeri ispovijedaju. Naš Bog je Bog živih – onih koji po njegovoj Riječi žive.

S druge strane, hodočasnička mjesta poput Međugorja, mjesta osobite Božje prisutnosti, prisutnosti svetaca, a među njima na poseban način Blažene Djevice Marije, u sebi nose ovu živodajnu snagu vječnosti. Na takvim mjestima ljudi lakše iskuse i hrabrije svjedoče da vjeruju u živoga Boga – Boga živih. Crkvu od tog beživotnog bunila, hladnog birokratskog pristupa, jeftine duhovnosti i nedostatka misionarskog žara čuvaju upravo ovakva mjesta. Svjedoče to toliki pojedinci koji na ovakvim mjestima dožive buđenje i onda budu spremni to buđenje svjedočiti svijetu. Takva probudena Crkva ima onda snagu svima svjedočiti da vjeruje živome Bogu koji je i danas kadar djelovati u svijetu.

Naše se molitvene nakane moraju popraviti. Gledajući onaj spomenuti video, počeo sam razmišljati o svojoj molitvi i svojim molitvenim nakanama. Kad se sjetim svega za što sam u životu molio, pomislim da su Gospa i sveci kojima sam se molio često željeli postupiti baš poput onog svetoga Ante iz video klipa – ugasi svijeću koju sam pred njima zapalio. Naime, dok jedan dio Crkve tumara u poljima nevjere, odbacujući Boga živih, u isto vrijeme mnogi kršćani Bogu pristupaju kao prema automatu u koji će ubaciti nekoliko novčića, a zauzvrat dobiti što su željeli. Na taj način vjera u Boga živoga biva potpuno banalizirana. Bogu se, dakako treba pristupati s povjerenjem djeteta, ali ne u nadi da će Boga prevariti kao što mogu prevariti dijete. Ako moju

Počesto Crkva svijetom tumara u polumrtvilo, beživotna i nesposobna na život probuditi druge jer u njoj ne tinja ova nada života vječnoga. Crkva i njezine zajednice se tako često pretvore u društvene klubove, humanitarne udruge, socijalne ustanove ili skupine za puku razbibrigu, dok joj ono ključno – vjera u Boga živih – nekako isklizi kroz prste. Takva Crkva zatim postane hladna, birokratska, usmjerena isključivo na zemaljsko, na projekte i programe koji svijet spašavaju ljudskom pameću bez Božjeg djelovanja.

molitvenu nakanu ne prati iskrena čežnja i odluka za obraćenjem srca, prihvaćanjem Božje volje i njegova puta, onda mogu očekivati da će sveci kojima se molim ako ne nogom pogaziti moju nakanu, onda barem zanemariti moju molitvu. Ako molitva ne mijenja tebe, mijenjat ti svoju molitvu – s pravom je govorio sveti Augustin.

Američki teolog i psiholog James Fowler izradio je detaljan koncept razvoja vjere kod ljudi. Nakon početne pred-faze u periodu novorođenčeta, Fowler objašnjava razvoj vjerske osobnosti svakog pojedinca u šest dodatnih faza. Prva faza je tako faza imitacije u kojoj djeca čine ono što vide od svojih roditelja. Druga faza je faza u kojoj djeca postaju dio zajednice prihvaćajući vjerovanja i simbole vjere. Treća faza je period prihvaćanja autoriteta i izbjegavanja konflikata. U četvrtoj fazi osoba počinje postavljati pitanja i kritički promatrati sve pa i vlastitu vjeru. U sljedećoj, petoj fazi osoba pak doživljava reafirmaciju svojih uvjerenja i stavova te predaje sebe duboko svojoj vjeri. Konačno, u šestoj fazi osoba dopušta Bogu ulazak u vlastiti život. To je faza otvorenosti onome

što je onkraj svijeta koji razumijemo i želja za osobnom i društvenom transformacijom.

Budući da je svatko od nas jedinstveno Božje stvorenje i da se okviri ne mogu u potpunosti primjenjivati na pojedince, teško je vremenski odrediti tko u kojem životnom periodu prolazi kroz koju fazu razvoja svoje vjerske osobnosti. Ipak, kratkom analizom mogli bismo zaključiti kako se često dogodi da vjernici zastanu na jednoj od ovih faza razvoja. Osobito je za čovjeka opasno zastati između četvrte i pete faze i upravo se ovaj zastoj čini najčešćim. Ljudi, naime, zbog različitih životnih iskustava prečesto ne mogu iskoračiti iz faze u kojoj dovede u pitanje sve pa i onu vjeru koja ih je oblikovala i kojoj su kao djeca iskreno pripadali. U nemogućnosti da se nose s

ovim teškim pitanjima, oni tako ponekad postanu vječni pesimisti koji ničemu i nikome ne vjeruju potpuno. Ponekad pak postanu etičari koji se trude živjeti po evanđelju, ali ne zato jer vjeruju Bogu živih, nego jer je to najispravnija životna filozofija koju je naučavao i učitelj Isus iz Nazareta. Ovakva vjera česta je u zapadnom svijetu u kojem i uvjereni ateisti sebe nazivaju kulturološkim kršćanima, kako je to nedavno učinio i najglasniji od njih, Britanac Richard Dawkins.

S druge strane, vjernici koji su proživjeli ovu četvrtu fazu, susreli se s brojnim pitanjima i odgovore pronašli u reafirmaciji kršćanskih učenja, ušli su u petu fazu i svojoj vjeri se predaju potpuno. Oni sebe poistovjećuju sa simbolima kršćanske vjere, vjerska učenja su im bitna, način slavljenja liturgije im je jako važan, forma u svemu mora biti zadovoljena, a oni u svim pitanjima vjere zauzimaju jasan stav. I uistinu, sve ovo dobro je i potrebno. Međutim, poput onih molitelja s početka ovog članka, i ovi vjernici rijetko ostave Gospodinu prostora za iznenađenja. A upravo je iznenađenje omiljeni Božji potpis. Dok s jedne strane trebaju u sebi sačuvati žar za ispravnošću vjere, u sebi trebaju oživjeti svijest da je Bogu živih moguće djelovati i više, i dublje, i šire i snažnije od onoga što oni razumiju.

Vjernici koji su ušli u jedan takav odnos s Bogom nadišli su čak i ove ograničene ljudske kategorije koje je predstavio Fowler. Crkva koja je usmjerena na odgajanje ovakvih vjernika u sebi i u njima uvijek čuva svijest da je Bog i danas kadar u svijetu djelovati na čudesne načine. On to trajno i pokazuje u privođenju tolikih ljudskih srca k sebi. I u ovom mjesecu, kada obilježavamo godišnjicu početka Gospinih ukazanja, Međugorje cijeloj Crkvi progovara upravo ovom **dimenzijom iznenađenja** – naš Bog je Bog živih, Bog prisutan među nama i danas. Bog je to koji nam u Međugorju otkriva kakvu Crkvu ljubi: slobodnu u ispovijedanju vjere, hrabru u naučavanju istine, kreativnu u svjedočanstvu kršćanskog imena – otvoreno trajno poticajima njegovoga Duha. Zato i ovoga lipnja *cijela Crkva gleda u Međugorje, kao u zvijezdu zadnjega spasa*. Naš Bog je Bog živih. Prihvatimo zato biti svjedocima takvoga Boga. U svijetlu njegove prisutnosti pravljajmo svoja srca, svoje želje, molitve i nakane. Nadiđimo svoje ograničenosti i nemojmo svoj život potrošiti na vječita pitanja ili na oholu uvjerenost. Budimo otvoreni Božjim iznenađenjima. Neka knjigu našeg života potpisuje sam Gospodin. ■

Foto: Arhiv ICM

fra
Antonio
Musa

Naš Bog je Bog živih. Ovu starozavjetnu mudrost ponovio je svojim riječima (Mk 12, 27) i potvrdio svojim Uskrsnućem sam Gospodin Isus. Naš Bog je uistinu živi Bog i u njemu svi koji su njegovi žive. U njemu žive i sveci kojima se molimo. Počesto Crkva svijetom tumara u polumrtvilo, beživotna i nesposobna na

život probuditi druge jer u njoj ne tinja ova nada života vječnoga. Crkva i njezine zajednice se tako često pretvore u društvene klubove, humanitarne udruge, socijalne ustanove ili skupine za puku razbibrigu, dok joj ono ključno – vjera u Boga živih – nekako isklizi kroz prste. Takva Crkva zatim postane hladna, biro-

kratska, usmjerena isključivo na zemaljsko, na projekte i programe koji svijet spašavaju ljudskom pameću bez Božjeg djelovanja. Takva Crkva počesto i Bogu ne dopušta djelovati u svojoj sredini, jer bi njegovo djelovanje poremetilo ono što se drži *svetijim* i od Svetoga. U takvoj Crkvi nema mjesta za Božja iznenađenja

Najveća zahvala Gospi je življenje njezinih poruka

Krešimir Miletić

Otkad je šestero djece u malom selu Bijakovici 25. lipnja 1981. izvjestilo da su vidjeli Gospu, možemo reći kako više ništa nije isto. Nije se samo promijenio izgled župe Međugorje, u smislu gradnje infrastrukture. Dogodila se i ona neusporedivo značajnija promjena, koja je zahvatila čitav svijet. Širom svijeta, milijuni ljudi došli su u iskustvo susreta s plodovima Gospinih ukazanja u Međugorju. Gospine poruke pronašle su put do srca mnogih vjernika, ali i onih koji prije toga nisu imali nikakvo iskustvo vjere. Nebrojena svjedočanstva koja govore o čudesnim promjenama ljudskih života najbolji su pokazatelj da

Gospa lakoćom dotiče srca ljudi, kao i da življenje njezinih ključnih poruka o miru, vjeri, molitvi, postu i obraćenju donosi vidljive promjene u sredinama u kojima naiđe na otvorenost. Te poruke nisu samo riječi upućene djeci u prošlosti, već predstavljaju smjernice za sve nas danas. Pitanje koje se nameće jest – jesmo li zaista usvojili ove poruke u svoje živote i jesmo li svjesni njihove važnosti u današnjem svijetu?

Fenomen Međugorja stavlja nas pred jednostavan izbor. Ili ćemo prihvatiti da se ovdje radi o nečemu autentičnom, pa sukladno tome uskladiti naše životne odluke ili ćemo nastaviti živjeti kao da se ništa posebno ne događa. No, teško je ignorirati plodove koji neumorno podsjećaju da se ovdje zaista događa

nešto posebno, što samo o sebi priča na najrazumljiviji mogući način, kroz ljudska svjedočanstva i iskustva, obraćenja, promjene života. Svatko od nas mogao bi, poput zrnaca krunice, nizati različite događaje i iskustva promjene života kao neposrednog ploda Međugorja. Moji dolasci u Međugorje, u različitim fazama života, uvijek su imali jedno zajedničko obilježje. Nikada i nigdje nisam s tolikom lakoćom molio i osjećao mir, kao u Međugorju. Ovdje jednostavno osjećaš prisutnost Majke, neku posebnu prozračnost i slobodu.

Kroz njezino ukazanje u Međugorju, Gospa nas neprestano podsjeća da smo ljubljena djeca Božja te da uvijek postoji nada i mogućnost promjene; bilo da se radi o nekoj osobnoj situaciji ili o global-

Foto: Arhiv ICMM

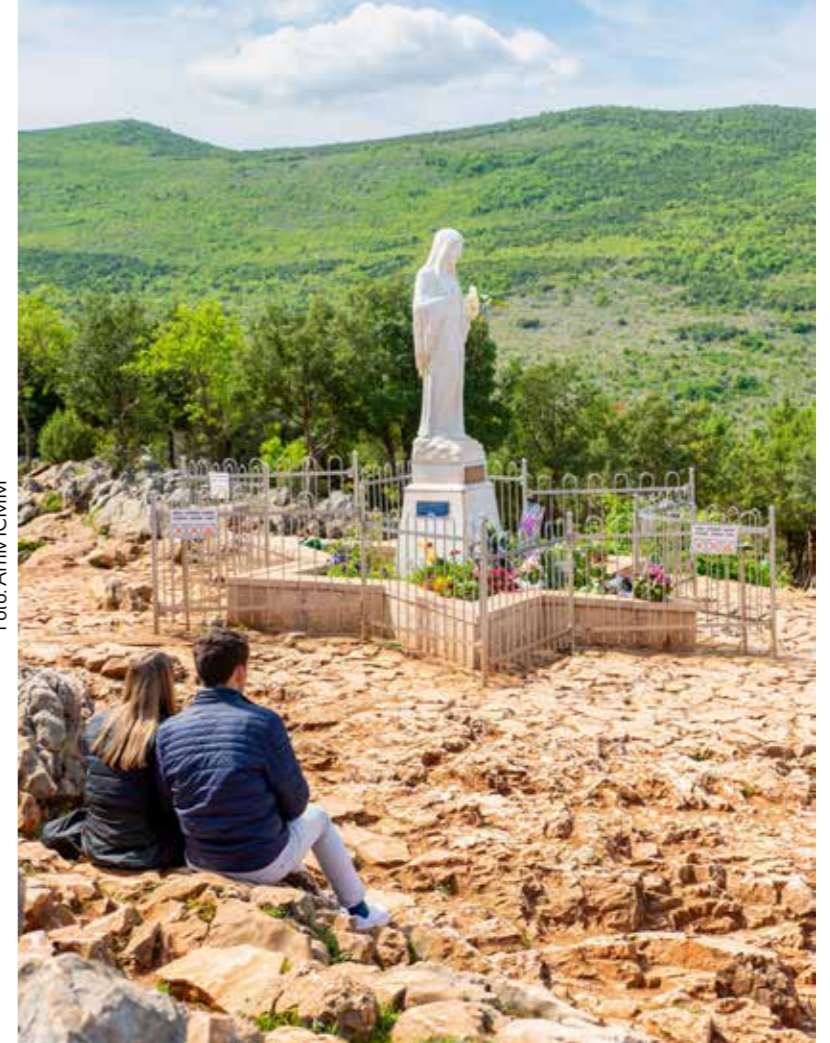
nom stanju u kojem se nalazi svijet. Ovo je možda i jedna od najvažnijih poruka Međugorja. Gospa ima plan, Gospodin ima plan i taj plan će se izvršiti. Ovo u nama budi i rasplamsava nadu i radost, unatoč tome što nam se čini da se događaji u svijetu odvijaju u pogrešnom smjeru. Plan o kojem govori Gospa ne trebamo u potpunosti razumjeti, jer je ono na što nas poziva vrlo konkretno i izvedljivo svakome od nas. Gospa nas poziva na molitvu. A svatko od nas može moliti.

Zato su godišnjice važan podsjetnik na ključno pitanje: Kako i koliko molim? Odgovor na to pitanje daje prilično jasnu dijagnozu u kakvom je stanju moje srce. Četrdeset i tri godine Gospa nam pomaže da naučimo moliti. Uporno nas poziva i zagovara za nas, kako bismo primili sve što nam treba da se otvorimo Bogu i da uđemo u potpuni odnos s njime. Za naš život potpuno je nevažno da li će se okretati sunce ili događati neki prirodni fenomeni. Za naš život je jedino važno jesmo li ostvarili iskreni i potpuni odnos s Isusom. A to jednostavno ne ide bez posta, molitve i pokore. To nije moguće bez življenja sakramentalnog života; bez euharistije i sakramenta ispovijedi. A sve ovo nije moguće ukoliko ne promijenimo život, ukoliko u naš trajni raspored ne ucijepimo molitvu. Međugorje nije mjesto u kojem ćemo nešto probati "ušćariti" od Boga, pa se vratiti svom svakodnevnom životu kao da se ništa nije dogodilo. Ne, Međugorje te poziva na duboku promjenu života. Na promjenu tvog odnosa s Bogom. Na promjenu tvog odnosa s Gospom. Na promjenu tvog odnosa prema sebi samom i svima koji te okružuju.

U našoj obitelji jedan od plodova Međugorja je naša obiteljska molitva. Upravo je naše zajedničko iskustvo molitve u Međugorju, pa i dio duhovne formacije koju smo proživjeli u Međugorju i kroz

Fenomen Međugorja stavlja nas pred jednostavan izbor.

Ili ćemo prihvatiti da se ovdje radi o nečemu autentičnom, pa sukladno tome uskladiti naše životne odluke ili ćemo nastaviti živjeti kao da se ništa posebno ne događa.

molitvenu zajednicu koja je nastala kao plod Međugorja, postavilo temelj i naše obiteljske molitve. Kroz vjerničku formaciju, dosta toga naučiš ili doznaš, informiraš se ili pročitаш. No, da bi se to spustilo "iz glave u srce", potrebna je milost, potrebna je pomoć. To nije nešto što možeš ljudskim snagama. I upravo tu susrećem Gospu. Kao djelateljicu milosti, kao majku koja strpljivo poučava i potiče, ohrabruje i zagovara. Kad pogledamo današnji svijet i izazove pred kojima se nalazi čovječanstvo; od globalnog rata

s jedne strane, do materijalizma ili urušavanja temeljnih antropoloških istina o čovjeku, napada na brak, obitelj i dostojanstvo čovjeka s druge strane, možemo naslutiti da su i ovakve intervencije kao što su ukazanja u Međugorju dio odgovora i plana spašavanja čovječanstva.

Gorljivost i upornost kojima nas Gospa poziva na molitvu ukazuju na to da nam je ipak potreban poseban poticaj kako bismo dali svoj doprinos ostvarenju mira i obraćenja ljudi, da su nam kroz povijest bili potrebni ovakvi događaji da obnovimo vjeru i budemo hrabri svjedoci u svom vremenu. U konačnici, ništa se novo nije reklo niti je potrebno reći, pored onoga što već znamo i što nam je najvjestio Isus ili crkveno naučiteljstvo. No, očito je da se ovdje događa nešto što po opsegu i plodovima nadilazi naša dosadašnja iskustva. Milijuni ljudi dolaze i odlaze promijenjeni. S obnovljenom vjeringom. S obnovljenim obiteljima. Vraćaju se u svoje sredine s više snage i radosti, noseći svoja iskustva i svjedočanstva. I zato na ovu godišnjicu izrecimo svoju duboku zahvalnost Gospi za sve što čini za nas i za svijet. Zahvalimo joj za sve što čini u našim obiteljima. A najbolja zahvala biti će joj naša odluka da počnemo živjeti njezine poruke. ■

I nakon 43 godine Gospine škole još smo daleko od svetosti

U Biblijskom smislu srce označava mjesto na kojem donosimo životne odluke. Marijino Bezgriješno Srce je srce One koja je do kraja odlučila biti novo stvorenje koje je Bog oblikovao. Gospa ovdje u Međugorju uporno, već 43 godine poziva na promjenu srca. Želi učiniti naša srca po srcu svome i tako nas povesti do Isusa. Poziva nas na molitvu srcem, život srcem! Da i mi možemo biti tako odlučni i spremni predati se Bogu koji od nas čini nova stvorenja – svoju ljubljenu djecu. Kao što se svaki roditelj 'proslavlja' u svojoj djeci i Bog se želi u nama proslaviti.

Ovu istinu podcrtava i sam Isus u Evanđelju kad odgovara farizejima o tome treba li se plaćati porez Cezaru: „Bogu Božje, a caru carevo!“ – Isusov je odgovor. Prema slici onoga koji je na novčiću, Isus je odredio kome taj predmet pripada. Istom logikom možemo zaključiti i kome pripada čovjek. Budući da je stvoren na sliku Božju, čovjek dakle pripada Bogu i Bogu se treba vratiti. Kako bi to uspio, Bog mu je u srce urezao zapovijedi i putokaze koji će čovjeka voditi do njegova Stvoritelja. Na žalost, protivnik čovjekovog spasenja – kako povijest odmiče – u čovjeku briše sjećanja na ove zakone i putokaze i sve ga više postavlja bogom, odnosno onim koji određuje što je dobro, a što zlo. Vođen grijehom, lažima i požudama, čovjek sve više gubi orijentire i ono što mu je lakše i naoko slađe – postavlja istinom. Kao posljedicu ove porušene ravnoteže i sklada, vidimo gomilanje kaosa, bolesti i izopačenosti, zatiranje života i ljubavi. Slika se Božja u čovjeku polako gasi, a sam čovjek postaje slika sotone – svog novog gospodara.

Teško je za svaku majku gledati kako joj se dijete udaljava od puta sreće i spasenja, kako izabire stranputice na kojima se ranjava i kviri i sve više udaljava od onog 'djeteta Božjeg u sebi'. Još je to bolnije gledati Nebeskoj Majci koja zna kako je ulog ovog puta života velik: naše posvećenje i naše vječno spasenje. Zato je tu s nama 43 godine i još kaže kako smo daleko, kako se iznova moramo obraćati, kako je jedini put mira zapravo put našeg posvećenja. (usp. „Dječice, još ste daleko. Zato se iznova obraćajte i izaberite put svetosti i nade da bi vam Bog dao mira u obilju.“ Poruka 25. 5. 2024.)

„Slava Božja je živi čovjek!“ kaže Sv. Irinej Lionski. Na žalost, čovjek je sve manje živ i sve se manje bori za život. Pokazuje to i novi trend tzv. „truljenja u

Paula Tomić

Govorimo o miru, a mir nikada dalje nije bio od čovjeka. Zato što je čovjek izgubio Kristovu sliku u sebi. Mir će doći, tek kad čovjek odluči opet biti svet, opet biti Božji.

Foto: Arhiv ICM

krevetu“ (eng. bed rotting). O njemu dr. sc. Nenad Palac ovako piše: 'Na pojam 'truljenje u krevetu' prvi puta sam naišao na Instagramu. Korisnici ove društvene mreže su pod oznakom #bedrotting objavljivali iskustva vlastitih 'truljenja'. Dok se kod većine korisnika radilo o praksi uzimanja jednog dana u tjednu u kojem se, osim za hranjenje i higijenske potrebe, ne dižu iz kreveta, drugi korisnici su ovu praksu produžili na više dana i tjedana. Vrijeme provedeno u krevetu pojedinci su primarno ispunili pregledavanjem društvenih mreža i gledanjem cijelih sezona serija u komadu.

U svim videima, kreatori sadržaja ističu kako se radi o praksi brige o sebi, premda, iz laičke perspektive, ovakav trend ima naznake distanciranja od problema u svijetu pa i blage depresije (socijalna izolacija, smanjen interesa za aktivnosti i dr.). Kod onih korisnika koji su iskusniji u prakticanju 'truljenja u krevetu' možemo pronaći videa u kojima prikazuju ture svojih domova. Ti domovi su često ispunjeni neočišćenim kuhinjama, nepospremljenim sobama i hrpama odjeće za koju nije jasno čeka li pranje ili peglanje.

nog stila života na društvenim mrežama u oštroj je suprotnosti ne samo s kršćanstvom već i drugim religijskim tradicijama koje tijelo smatraju hramom duše.

Katolička nas teologija uči kako tjelesnost nije slučajna dio našeg bića, već s dušom predstavlja puninu onoga što jesmo. Ako smo spremni zanemariti vlastito tijelo ovakvom praksom, što čini onda sa svojom dušom? Nalazi li se i ona u pauzi ili procesu truljenja od molitve, duhovnog štiva, sakramenata?

Premda fenomen truljenja u krevetu na prvu ruku može izgledati kao pri-

skrivamo u krevetu.“ – zaključuje dr. sc. Nenad Palac.

Postoje neke stvari koje majke jednostavno znaju i instinktivno žele zaštititi djecu od tih zala. Gospa vidi sve zamke zloga koje on tako lukavo stavlja na put Božjoj djeci, ne može ih ona sve imenovati u svojim porukama i zato je njezin poziv univerzalan: Djeco, budite sveti, izaberite put svetosti! Što je ta svetost na koju nas Gospa poziva? Ona nije ništa drugo nego moći reći zajedno sa sv. Pavlom kako ne živim više ja, nego dopuštam da Krist živi u meni po Duhu Svetom. Imati Isusa u srcu, znati čuti njegov glas, moći gledati njegovim očima,

Teško je za svaku majku gledati kako joj se dijete udaljava od puta sreće i spasenja, kako izabire stranputice na kojima se ranjava i kviri i sve više udaljava od onog 'djeteta Božjeg u sebi'. Još je to bolnije gledati Nebeskoj Majci koja zna kako je ulog ovog puta života velik: naše posvećenje i naše vječno spasenje. Zato je tu s nama 43 godine i još kaže kako smo daleko, kako se iznova moramo obraćati, kako je jedini put mira zapravo put našeg posvećenja...

misliti njegovim Duhom, govoriti njegovim riječima, ljubiti njegovim srcem...

Govorimo o miru, a mir nikada dalje nije bio od čovjeka. Zato što je čovjek izgubio Kristovu sliku u sebi. Mir će doći, tek kad čovjek odluči opet biti svet, opet biti Božji.

I za kraj donosim vam pričicu O ŽABI POBJEDNICI za razmišljanje: 'Grupa žaba organizirala je trku. Cilj je postavljen na vrhu visoke kule. Utrku je došlo gledati i mnogo žaba koje se nisu htjele natjecati, nego bodriti natjecatelje i navijati. Kada je utrka počela iz gledateljstva su počele stizati poruke tipa 'nema šanse da stignu do vrha', 'neće uspjeti' i sl. Uglavnom, malo tko je vjerovao da će ikoja od žaba uspješno završiti utrku. I zaista, jedna po jedna, žabe su odustajale. Sve osim jedne. Uz veliki napor ona je uspjela doći do cilja i završiti utrku. Svi su se pitali kako li joj je to samo uspjelo. Jedna žaba iz publike prišla je pobjednici i upitala je za tajnu njezina uspjeha. Žaba joj je pokazala da ne čuje. Bila je gluha.'

Biti Gospino dijete znači biti poput ove žabe: gluha na glasove svijeta i tijela, a otvoren za Božji glas koji nam govori u srcu. Taj glas uvijek ohrabruje i taj će nas glas Ljubavi jedini dovesti do pravog cilja: spasenja naših duša. ■

Ova stanja fizičke zapuštenosti prostora vjerojatno imaju svoje korijene u nesređenom duhu, kao i psihološkom stanju pojedinca. U ozbiljnijim slučajevima truljenja ne radi se samo o maloj neurednosti ili uzimanju dana predaha od obaveza, već svjesnom i namjernom distanciranju od života te nesuočavanje s izazovima s kojima se svi svakodnevno susrećemo. Odabir i veličanje zapušte-

mamljiv način suočavanja sa životom, njegove posljedice vode prema dubljoj duhovnoj i psihološkoj degradaciji. Kao vjernici pozvani smo predahnuti i odmoriti od izazova s kojima se svakodnevno suočavamo, ali dignuti ruke od svega nije put koji trebamo slijediti. Naš nas je Stvoritelj stvorio da aktivno pridonosimo ovom svijetu i učinimo ga boljim mjestom, a ne da se kukavički

NOVE NORME o ukazanjima u svjetlu međugorskog fenomena

Foto: Arhiv ICM

Kada se ovi kriteriji pogledaju kroz „međugorsku prizmu“, nama najbližu i u svijetu najaktualniju, onda se čini kao da su u Dikasteriju bili nadahnuti upravo Međugorjem kao zvijezdom vodiljom. Naime, prije 43 godine Blažena Djevica Marija ukazala se seoskoj djeci koja nikad dotad nisu ni čula za ukazanja, dala im je poruke da prenesu svijetu da moli, posti, čita Sveto pismo, ispovijeda se i ide redovito na misu, a nepredvidivost prirode međugorskog fenomena tj.

da nije djelo ljudskih ruku opipljiva je na svakom njegovom koraku otpočeka do današnjih dana. Također, tisuće ozdravljenja i obraćenja te više od tisuću svećeničkih i redovničkih zvanja koja su začeta u Međugorju, posve se uklapaju u nove vaticanske kriterije.

No, što konkretno propisuju nove norme? Prema njima, tijekom faze evaluacije, povjerenstvo treba razmotriti i „pozitivne“ i „negativne“ kriterije navodnog ukazanja.

U dokumentu su utvrđena četiri pozitivna kriterija, koja smo spomenuli i to su: „Vjerodostojnost i dobar ugled osoba

koje tvrde da su primatelji nadnaravnih viđenja ili da su izravno uključeni u te događaje, kao i ugled svjedoka koji su saslušani.“

„Doktrinarna pravovjernost fenomena i svih poruka povezanih s njim.“

„Nepredvidiva priroda fenomena što bi pokazalo kako pojava nije rezultat ljudske intervencije.“

„Plodovi kršćanskog života, uključujući duh molitve, obraćenja, svećenička zvanja i redovnički život, djela milosrđa, kao i zdrava pobožnost te obilni i trajni duhovni plodovi.“

Darko Pavičić

Međutim, nove norme postavljaju i šest negativnih kriterija:

„Mogućnost očite pogriješke o događaju.“

„Potencijalne doktrinarnе pogreške.“

„Sektaški duh koji rađa podjele u Crkvi.“

„Otvorena potraga za profitom, moći, slavom, društvenim priznanjem ili drugim osobnim interesom usko povezanim s događajem.“

„Ozbiljno nemoralne radnje koje je počinio subjekt događaja ili njegovi sljedbenici neposredno prije i nakon te tijekom fenomena.“

„Psihološke promjene ili psihopatske tendencije u osobi koje su mogle utjecati na navodni nadnaravni događaj.“

Na kraju postupka ocjenjivanja, biskup i delegat koji on imenuje da nadzire rad povjerenstva trebaju pripremiti osobni „votum“ u kojem biskup predlaže Dikasteriju konačnu prosudbu. Ta će odluka, kako je navedeno u dokumentu, slijediti jednu od šest formula:

Nihil obstat: „Bez izražavanja ikakve sigurnosti o nadnaravnoj autentičnosti samog fenomena, priznaju se mnogi znakovi djelovanja Duha Svetoga ‘usred’ određenog duhovnog iskustva, a ne postoje aspekti koji su posebno kritični ili rizični, barem ne do sada.“

Prae oculis habeatur: „Iako su prepoznati važni pozitivni znakovi, također se uočavaju neki aspekti zbuđenosti ili potencijalni rizici koji zahtijevaju od dijecezanskog biskupa da se uključi u pažljivo razlučivanje i dijalog s primateljima određenog duhovnog iskustva.“

Curatur: „Kritički elementi su prisutni, ali postoji raširenost fenomena s provjerljivim duhovnim plodovima. Ne preporuča se zabrana koja bi mogla uznemiriti vjernike, ali se biskup poziva da tu pojavu ne potiče.“

Submandato: „U ovoj kategoriji kritični problemi nisu povezani sa samim

fenomenom, koji je bogat pozitivnim elementima, već s osobom, obitelji ili grupom ljudi koji ga zlorabe.“

Prohibitur et obstruatur: „Iako postoje legitimni zahtjevi i neki pozitivni elementi, kritična pitanja i rizici povezani s ovom pojavom čine se vrlo ozbiljnim.“

Declaratio de non supernaturalitate: „U ovoj situaciji Dikasterij ovlašćuje dijecezanskog biskupa da izjavi kako fenomen nije nadnaravan.“

Nakon konačne odluke Ureda, dijecezanski biskup, osim ako Dikasterij

što se događa.“ Ali norme naglašavaju da u slučajevima kada je ustanovljen Nihil obstat, „takve pojave ne postaju objekti vjere, što znači da vjernici nisu obvezni na pristanak vjere.“

Odstupajući od prijašnjih protokola koji su lokalnim biskupima davali veću autonomiju u razlučivanju takvih slučajeva, ali naglašavajući kako „razlučivanje u ovom području ostaje zadaća dijecezanskog biskupa“, prema novim smjernicama Dikasterij za nauk vjere se „uvijek mora konzultirati i dati konačno odobrenje

Kada se ovi kriteriji pogledaju kroz „međugorsku prizmu“, nama najbližu i u svijetu najaktualniju, onda se čini kao da su u Dikasteriju bili nadahnuti upravo Međugorjem kao zvijezdom vodiljom. Naime, prije 43 godine Blažena Djevica Marija ukazala se seoskoj djeci koja nikad dotad nisu ni čula za ukazanja, dala im je poruke da prenesu svijetu da moli, posti, čita Sveto pismo, ispovijeda se i ide redovito na misu, a nepredvidivost prirode međugorskog fenomena tj. da nije djelo ljudskih ruku opipljivo je na svakom njegovom koraku otpočeka do današnjih dana.

ne odredi drugačije, „obavijestit će nacionalnu biskupsku konferenciju o odluci koju je odobrio Dikasterij“ i „jasno obznaniti Božjem narodu sud o predmetnim događajima“. U dokumentu se napominje kako „Nihil obstat“, dopušta pastirima Crkve da djeluju s pozdanjem i odmah kako bi stali među Božji narod u prihvaćanju darova Duha Svetoga koji se mogu pojaviti ‘usred’ ovih događaja.“ Dokument objašnjava da fraza „usred“ označava kako „čak i ako sam događaj nije proglašen nadnaravnim podrijetlom, još uvijek postoji prepoznavanje znakova nadnaravnog djelovanja Duha Svetoga usred onoga

za ono što biskup odluči prije nego što objavi odluku o događaju navodnog nadnaravnog podrijetla“, prenosi Katolička novinska agencija (CNA).

U novom dokumentu nazvanom Norme za postupanje u razlučivanju navodnih nadnaravnih fenomena, objašnjeno je kako je doktrinarni ured i prije igrao važnu ulogu u procesu evaluacije slučaja, ali općenito je to radio iza kulisa.

„Dok je ranije Dikasterij intervenirao, ali je biskup zamoljen da to ne spominje, danas Dikasterij otvoreno očituje svoju uključenost i prati biskupa u donošenju konačne odluke“, piše u dokumentu. Dakle, sada, kada biskup objavi svoju

Odstupajući od prijašnjih protokola koji su lokalnim biskupima davali veću autonomiju u razlučivanju takvih slučajeva, ali naglašavajući kako „razlučivanje u ovom području ostaje zadaća dijecezanskog biskupa“, prema novim smjernicama Dikasterij za nauk vjere se „uvijek mora konzultirati i dati konačno odobrenje za ono što biskup odluči prije nego što objavi odluku o događaju navodnog nadnaravnog podrijetla“.

je bilo slučajeva navodnih nadnaravnih događaja koji su bili „štetni za vjernike“, dodajući kako Crkva „mora odgovoriti s najvećom pastoralnom brigom“.

Neka od pitanja koja je Fernández iznio uključivala su „mogućnost doktrinarnih pogrešaka“, „pretjerano pojednostavljanje evanđeoske poruke“ i „širenje sektaškog svjetonazora“. Nove norme napominju kako se tijekom procesa razlučivanja „dijecezanski biskup treba suzdržati od davanja bilo kakve javne izjave u korist autentičnosti ili nadnaravne prirode takvih pojava kao i od bilo kakve osobne veze s njima.“

S druge strane, novi dokument veli da „ako se pojave oblici pobožnosti u vezi s navodnim nadnaravnim događajem, čak i bez pravog i ispravnog štovanja, dijecezanski biskup ima ozbiljnu obvezu što je prije moguće pokrenuti sveobuhvatnu kanonsku istragu kako bi se očuvala vjera i spriječila zlorabe. U tim slučajevima, biskup mora osnovati istražno povjerenstvo koje uključuje najmanje

jednog teologa, jednog stručnjaka za kanonsko pravo i „jednog stručnjaka odabranog na temelju prirode fenomena“. Također, dokument također predviđa da se mora osnovati međubiskupijsko povjerenstvo koje će ocjenjivati slučajeve koji uključuju „nadležnost više dijecezanskih biskupa.“

Nove norme naglašavaju da ako se „navodni nadnaravni događaji nastave“ tijekom istražnog procesa i „situacija sugerira razborite mjere“, onda je dužnost biskupa „provesti djela dobrog upravljanja kako bi se izbjeglo nekontrolirano ili sumnjivo iskazivanje odanosti, ili početak štovanja temeljenog na elementima koji su još nedefinirani.“

„Kardinal Fernandez naglasio je kako je i vrlo ozbiljni teolog kao Hans Urs von Balthasar iza sebe imao susret s određenim iskustvima ovog tipa, koje je doživljavala jedna njegova prijateljica. Dok su se neki pitali kako je mogu-

MEĐUGORJE PORUKE KRALJICE MIRA

„Dragi čitatelji i Gospini prijatelji, preporučujemo vam ovu knjižicu. Ona ne sadrži ni novu objavu ni novo evanđelje. Njezino čitanje vodit će vas i upućivati na Isusa Krista, što je Gospina želja i smisao njezina dolaska k nama.“

će da on u to vjeruje, njegova se teologija nadahnjivala i na tom izvoru. S jedne strane možemo sumnjati u takve fenomene, ali ne možemo nijekati ljepotu i korisnost njegove teologije. Zato je potreban oprez, naglasio je Fernandez, s jedne strane oprez u priznavanju, s druge strane oprez da se ne ugasi djelovanje Duha. Na pitanje novinara o temi Međugorja kardinal Fernandez rekao je da bi izjava o nadnaravnosti fenomena za Božji narod podrazumijevala i svetost samog vidioca za njegova života. Zbog toga se izbjegava izjava o „nadnaravnosti“ jer vidjelac danas može biti dobra osoba, a sutra učiniti bilo što s obzirom na to da je slobodan i slab, kao i svi ljudi, poručio je predstojnik Dikasterija za nauk vjere. Kao još jedan problematičan aspekt istaknuo je navodne „poruke“ Gospe upućene određenom biskupu, poput prijekora, naredbi i sl. te je upozorio da to mogu biti fantazije, nesvjesne želje, vjerojatno izmiješane s osobnim iskustvom pojedinca. Upravo zbog takvih detalja potrebno je uvijek iznova preispitivati i vrednovati cjelokupnu sliku i osobno iskustvo te razlučivati – uvijek iznova – cjelokupan fenomen i njegove plodove u skladu s evanđeljem i naukom Crkve, prenosi iz Vatikana u „Zvonima“ Riječke nadbiskupije Angela Jeličić Krajcar.

Kako će se onda u budućnosti sve ovo odraziti na Međugorje? Odgovor je, možda, najbolje potražiti u rezultatima Međunarodnog istražnog povjerenstva Svete Stolice za Međugorje tj. nalazu „Ruinijevе komisije“, koji još uvijek nije službeno ugledao svjetlo dana. Ali po kojemu se, očigledno, papa Franjo ravna od onoga trenutka kada je u Međugorje poslao mons. Henryka Hosera kao svojega izaslanika, imenovavši ga kasnije vizitatorom s posebnom ulogom za župu Međugorje. I kojega je naslijedio mons. Aldo Cavalli, koji u ime Svete Stolice ovoga trenutka pastoralno skrbi za Međugorje. Dok je sam nalaz komisije neslužbeno poznat kao priznanje autentičnosti prvih sedam dana ukazanja, dok se tijekom ostalog dijela fenomena i dalje prati.

Kardinal Fernández, objavljujući dokument s novim normama, otkrio je kako je, po napatku pape Franje, polazišna pozicija novih normi bio pastoralni pristup. I upravo je taj pristup Franjo iskušao u Međugorju, nakon što se niz godina cijelome fenomenu pokušalo pristupiti s doktrinarnе razine, tj. tražeći pogreške metodom „dlake u jajetu“. Tvrdeći pritom da sama ukazanja nemaju veze s milijunima hodočasnika koji ondje dolaze, što je zacijelo jedna od najslabijih teza koja se provlači kroz sve ove godine.

Ova će godina, sudeći po dosadašnjem broju hodočasnika, zacijelo biti rekordna u Međugorju. S jedne strane tumači se to ratom u Svetoj Zemlji i nemogućnošću odlazaka u Izrael, a s druge duhovnom gladi koja vlada u teško uzdrmanom svijetu. No ono što je očito je da se u Međugorju i dan danas, sve od prvih dana, događaju ukazanja u kontinuitetu i da je ono jedino takvo mjesto u svijetu. Dakle, jedinstveno. I nije postalo „muzej“ poput nekih drugih čak i priznatih svetišta. Nego kroz sakramente svakodnevno živi živu vjeru. To je najupečatljivija „norma“ koju nitko ne može osporiti. ■

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Foto: Arhiv ICMIM

odluku, bit će navedeno da je to „u suglasnosti s Dikasterijem za nauk vjere“.

U uvodu dokumenta, prefekt Dikasterija za nauk vjere kardinal Fernández primjećuje kako je prema starijim normama, „donošenje odluka trajalo pretjerano dugo, ponekad u rasponu od nekoliko desetljeća“, odgađajući „potrebno crkveno razlučivanje“. Također je naglasio kako je ranije bilo većeg poštovanja prema lokalnom biskupu u utvrđivanju valjanosti navodnih nadnaravnih događaja, navodeći kako su „neki biskupi inzistirali na tome da mogu dati pozitivnu izjavu ove vrste.“

„Čak su i nedavno neki biskupi željeli dati izjave poput: ‘Potvrđujem apsolutnu istinitost činjenica’ i ‘vjernici nedvojbeno moraju smatrati istinitima...’“, a ti su izrazi, kako je naveo Fernández, „usmjerili vjernike na mišljenje kako moraju vjerovati u te fenomene, koji su ponekad bili cijenjeni više od samog Evanđelja.“

Odgovarajući na „razvoj suvremenih komunikacijskih sredstava“ i „povećanje hodočašća“, dokument napominje kako pojedini navodni događaji poprimaju globalni karakter „što znači da odluka donesena u jednoj biskupiji ima posljedice i drugdje“, ali se u dokumentu ne spominju nikakvi konkretni slučajevi. Također je naglašeno kako

Poruka, 25. svibnja 2024.

Dječice, još ste daleko!

„Draga djeco! U ovom milosnom vremenu pozivam vas na molitvu srcem. Dječice, stvarajte molitvene grupe gdje ćete se poticati na dobro i rasti u radosti. Dječice, još ste daleko. Zato se iznova obraćajte i izaberite put svetosti i nade da bi vam Bog dao mira u obilju. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.“

„U ovom milosnom vremenu pozivam vas na molitvu srcem.“

Vjerujem da mnogi od nas pomisle: Vrijeme u kojem živimo daleko je od pomisli da bi bilo milosno. Previše je materijalizirano, puno izazova, kušnji i zamki, posebno za djecu i mlade. No Gospa ipak kaže da je naše vrijeme milosno.

U kojem smislu je naše vrijeme milosno?

Zar ne zato što je Ona, Gospa, s nama, i što Bog preko nje daje posebne milosti – upravo nama danas? Zar ne zato što je Međugorje škola u kojoj nas ne neki učitelj ili profesor već Gospa uči kako živjeti evanđelje, kako pronaći pravi mir i kako ga širiti po svijetu? Zar ne zato što Gospa upravo nas poziva da joj pomognemo u širenju mira?

Milost je darovana Božja šansa. Kome? Nama! Kada? Danas!

Gospa nas poziva na molitvu srcem. Što znači moliti srcem?

Molimo srcem kada želimo i odlučimo se moliti. Dakle, već u želji biti s Isusom i u odluci slaviti svetu misu počinje molitva srcem.

No neki su ušli u crkvu, ali ne mole srcem, jer su ostali na površini doživljaja. Nema dubine. Na misi su, ali nisu srcem prisutni ni pozorni. Moliti srcem znači sići iz glave u srce i početi ulaziti u dubine Božje riječi i prisutnosti.

Možemo provjeriti molimo li srcem ako se sjetimo Isusovih riječi: „Doista, gdje ti je blago, ondje će ti biti i srce.“ (Mt 6, 21) Dok molim, gdje je moje srce? Jesam li srcem na svetoj misi i u molitvi? Ili sam samo tijelom, a srce mi je na drugome mjestu?

U molitvi srcem treba biti usklađeno oboje: usne (riječi) i srce. Primjerice, dok u molitvi krunice usne ponavljaju Zdravomarije, u isto vrijeme srce je budno, pozorno, otvoreno, sluša, predaje se s povjerenjem u Gospodina. Kao da cijelo vrijeme ponavljanja Zdravomarija naše srce govori: *Evo me, Gospodine, neka mi bude.*

U molitvi nije važno jedino naše srce. Molimo srcem ako smo otvoreni Duhu Svetom i želimo upoznati Isusovo srce. Kad se srcem otvaramo Isusovu srcu, kad poniremo u dubine Božje ljubavi, kad su naše i Isusovo srce povezani – to je molitva srcem.

„Dječice, stvarajte molitvene grupe gdje ćete se poticati na dobro i rasti u radosti.“

U Kolumbiji sam slušao svjedočanstvo bračnog para. Bili su ateisti, odgajali djecu u tom duhu i rastavili se. I onda se dogodilo nešto čudesno: Njihov sin (mladić) imao je prijatelje koji su ga pozvali na molitveni susret u molitvenu skupinu kojoj su pripadali. Mladiću se svidjela molitva i počeo je moliti za svoje roditelje. A nije molio da se ponovno sastanu, jer su bili rastavljeni, već da upoznaju Boga.

Nedugo nakon toga majka je na nagovor jedne prijateljice otišla u Međugorje, ispovjediti se i oprostila mužu. Kad se vratila u Kolumbiju, susrela se s mužem. Jedno drugom oprostili su i ponovno žive u braku. Bilo je to čudesno svjedočanstvo koje je dirnulo sve prisutne u prepunoj dvorani.

Korjenita promjena o kojoj je svjedočio bračni par proistekla je iz molitve njihova sina koji je molio u molitvenoj skupini. Primjer je to koji potvrđuje Gospinu izričitu želju da molimo u molitvenim skupinama.

Zašto bi bilo dobro da osnujemo molitvenu skupinu i da molimo u njoj?

Gospa želi da se potičemo na dobro i rastemo u radosti, a upravo to se najbolje ostvaruje u molitvenim skupinama. Nadalje: „Molitvene grupe su snažne da preko njih mogu vidjeti, dječice, da Duh Sveti djeluje u svijetu.“ (25. 6. 2004.)

Iz ovih riječi iščitavamo da Gospa govori iz vlastita iskustva, jer i Ona je molila u skupini zajedno s apostolima iščekujući dolazak Duha Svetoga (Dj 1, 13-14).

Poslušajmo Gospu i pokrenimo molitvenu skupinu. Nemojmo čekati da to drugi učine. I ne treba nas na početku biti mnogo. Ako su i tri osobe, dobro je. I nemojmo pričati zašto nam se drugi nisu pridružili.

„Dječice, još ste daleko.“

Majka zna gdje se nalazimo: Daleko smo. Biti daleko znači da smo daleko od Boga, od Gospe, od molitve. Udaljimo se od Boga ako ne molimo i ne postimo. Posljedice su jasne: Ljubav prema Bogu se ohladi. Duhovni život vene i osuši se. Brinemo se za sve samo ne za duhovni život. Gubimo osjećaj za Božju riječ i potrebu hraniti dušu u euharistiji i čistiti je u ispovijedi.

Mlađi sin iz Isusove prisposode, koji se udaljio od svojeg oca, primjer je čovjeka koji je daleko od Boga (usp. Lk 15, 11-32). No čovjek se može udaljiti, a da se od Boga ne udalji „fizički“. Stariji sin iz spomenute prisposode fizički je blizu svojem ocu, ali je duhom daleko od njega. Isto tako, farizej koji moli u Hramu naizgled je prisutan i blizu zbog mjesta na kojem se nalazi, ali je ipak daleko od Boga (usp. Lk 18, 9-14). I ne samo da je daleko od Boga nego i od sebe – jer ne vidi sebe.

Možemo dakle moliti i biti daleko od Boga. Tako, Bog izraelskom narodu upućuje kritiku preko proroka Izaije kojom se i Isus služi: »Narod me ovaj usnama časti, a srce mu je daleko od mene.« (Mt 15, 8)

Znak da smo daleko je što zaboravimo Gospu i Njezine pozive. Nekada smo bili oduševljeni Gospinim porukama i Majčinom ljubavlju, ali smo se navikli da je Ona s nama i okrenuli se svjetovnim brigama i poslovima. Ne pomažemo više Gospi. Zaboravili smo je.

Neki kažu da ne mogu spoznati Boga, zbog čega ne idu u crkvu, ne mole i ne vjeruju. Pitanje koje se nameće glasi: Kako mogu spoznati Boga ako sam daleko od Boga, ako se nalazim u društvu koje je ateističko, ako čitam samo djela pisaca koji ne vjeruju u Boga, ako ljudi oko mene pričaju samo negativno o Bogu, vjeri i Crkvi? Jesam li dakle dovoljno sposoban da spoznam?

Ako volim neku osobu, bit ću joj blizu i tada ću je moći upoznati i spoznati. Ako je ne volim i daleko sam od nje, ne mogu je upoznati ni spoznati.

Moliti znači vraćati se Bogu i biti u Njegovoj blizini. Molimo da se u nama probudi ljubav prema Bogu kako bismo mu se vratili. Isto tako, molimo da se u nama probudi ljubav prema Gospi kako bismo ponovno postali Njezini suradnici.

„Zato se iznova obraćajte i izaberite put svetosti i nade da bi vam Bog dao mira u obilju.“

Mlade se danas odgaja u duhu da je sve dopušteno i dobro te da nije potrebno obraćenje. Čak neki u Crkvi ne pozivaju ljude na promjenu. Osobito na Zapadu. Smatraju: Sve je dobro. Nitko se ne treba mijenjati. Govor o grijehu je zastario. Nema poziva na obraćenje, na ispovijed. Govore: Važno je da se mi dobro osjećamo.

Zanimljivo je međutim čuti Isusov prvi poziv: „Obratite se i vjerujte evanđelju!“ (Mk 1, 15)

Čovjek zaboravlja jednu važnu činjenicu: da može biti slijep, a uvjeren da je dobar. Kao farizeji i pismoznanci koji su mislili da služe Bogu kad su progonili i dali razapeti Isusa. Kao toliki i toliki koji su služili diktatorima u 20. stoljeću.

Kako bi bilo dobro da svi mi postavimo pitanje: *Možda* je meni potrebno obraćenje? To bi *možda* uzdrmalo ego i njegovu uvjerenost da je dobar, da živi kako treba i da mu ne treba obraćenje. To *možda* unijelo bi sumnju u njegov način gledanja i razmišljanja otvarajući mu oči za istinu.

Gospa želi da izaberemo put svetosti i nade, jer se tako otvaramo miru koji nam Bog daje u obilju.

Što je svetost?

Svetost dolazi od Boga. Bog je svet. Što to znači?

Bog ljubi nas ljude. To je svetost. Bog nam prašta. To je svetost. Bog nam daruje mir. To je svetost.

Bog želi da i mi budemo sveti: „Budite sveti, jer ja sam svet!“ Biti sveti je radi drugih. Bog želi ljubiti ljude, ali ne direktno nego preko mene i tebe. Kada ja ljubim ljude, tada zapravo Bog ljubi ljude preko mene. Tada ja, iako slab i grešan, postajem izraz Božje svetosti. Bog želi praštati ljudima, ali ne direktno nego preko mene i tebe. Kada ja praštam nekom čovjeku, tada to Bog čini preko mene. Bog želi darivati mir ljudima. Kada ja donosim mir u obitelj i među ljude, tada to Bog čini preko mene. To je svetost.

Plod takva načina života je pravi mir koji Bog daje u obilju. ■

Malo drukčije o Sijaču, onako usput

Ponekad su stvari mnogo jednostavnije nego što se na prvi pogled čini. Možda samo trebamo pogledati iz drugog kuta kako bismo jasnije vidjeli Sijača.

Josip Lončar

Prispodoba o sijaču

Sijač sije Božju riječ, sije riječi evanđelja: sije savjete, upute, ohrabrenje, upozorenja – jednom riječju, sije ljubav. Sam je Bog čista i nesebična ljubav pa što drugo sijač može sijati nego čistu i nesebičnu ljubav? Kad čitamo prispodobu o sijaču i o njoj razmišljamo, gotovo uvijek se stavljamo u poziciju tla. Koliko smo samo puta primili neku poruku evanđelja s veseljem, zatim čvrsto odlučili da ćemo je sačuvati i vršiti, a nakon samo nekoliko dana smo je u potpunosti zaboravili? Isus kaže da dolazi đavao i da čupa riječ iz našeg srca kako ona ne bi izrasla u nešto što bi dalo višestruk rod. Ako nam se ne dogodi đavao, dogode nam se zemaljske brige i zemaljski užici ili pak čujemo previše takvih evanđeoskih poruka, izgubimo se u previše razmišljanja i na kraju ni iz čega ništa. Naravno da ima i onih koji uopće ne mogu ili ne žele čuti ili prihvatiti ponudenu im riječ. Kako bilo da bilo, rijetko tko od nas može ustvrditi kako je nešto evanđeosko što smo pročitali ili čuli na propovijedima u našim životima rodilo višestrukim rodom.

Poznajem jednog sijača

Znam čovjeka koji za sebe kaže da je u slobodno vrijeme nagovaratelj. Čovjek nagovara ljude. Iz njegova iskustva shvatio sam kako je on u stvari sijač iz Isusove prispodobe. Toliko sam puta razmišljao o toj prispodobi, no nikad mi nije bilo toliko jasno o čemu Isus priča kao kad sam počeo razmišljati o tom čovjeku. Taj je čovjek prije tridesetak i nešto godina odlučio nagovarati ljude. Želja za nagovaranjem rodila se nakon prvog posjeta Međugorju nakon kojeg je počeo otkrivati stvari koje ga čine posebno sretnim, koje mu donose duboku nutarnju radost i novi kvalitetniji smisao života. Što je više takvih stvari otkriva, to je imao više talenata za trgovanje, tj. za nagovaranje. Ne nagovara on svaki dan, no zna mu se zalomiti i nekoliko puta tjedno. Nabrojiti ću samo nešto od onoga što je kao sijač posijao.

Foto: Arhiv ICM

Budući da je u Međugorju iskusio živog Boga, iako tamo nije ništa niti čuo niti vidio niti osjetio, počeo je ljude nagovarati da odlaze tamo i pokušaju doživjeti isto. To mu je nagovaranje toliko dobro krenulo da je odlučio napraviti film o Međugorju preko kojeg se broj nagovorenih višestruko umnožio. Nakon sad

već skoro četrdeset godina, on još uvijek uspješno nagovara ljude da hodočaste u Međugorje.

Kao dječak je za vrijeme Svete mise imao mistična iskustva, zavolio je misu, koja mu je nakon posjeta Međugorju zaista postala najvažnija stvar, najvažniji događaj njegova života. Počeo je nagovarati

ljude da odlaze na misu. Vidio je da mu dobro ide, pa je napisao knjigu o svetoj misi preko koje se broj nagovorenih uvelike povećao.

U Međugorju je zavolio molitvu krunice, pa je počeo nagovarati ljude da mole krunicu. Vidio je da mu dobro ide pa je odlučio napisati čak dvije knjige o toj molitvi. Samo Bog zna koliko je ljudi zavoljelo krunicu zato što ih je on, onako usput nagovorio.

Nedugo nakon iskustva Međugorja, zaljubio se u proučavanje i razmatranje

Sveto pismo i molitvu. Ta je škola toliko dobro krenula da je morao zaposliti još šest osoba kako bi, u punom radnom vremenu ljude učili molitvi.

U jednom je trenutku, zahvaljujući Međugorskom plavom kontejneru (Marijini obroci) shvatio da u svijetu ogroman broj ljudi umire od gladi ili trpi strašne posljedice gladi. Počeo je s radošću, od srca, redovito davati priloge za gladne. To ga je davanje toliko ispunilo radošću da je odlučio nagovarati druge da to čine. Jednog je čak čovjeka nagovorio da osnu-

što je najvažnije, on nagovara ljude da i oni postanu nagovaratelji. Neizmjerana mu je radost vidjeti one koje je on nagovorio kako uspješno nagovaraju druge. Neki čak i uspješnije od njega!

Onako usput

Čovjek o kojem pišem nagovara onako usput, kad ulovi priliku. Ni u kom slučaju nije nametljiv ili dosadan. Sije samo onda kad vidi da bi tlo moglo primiti sjeme. Nagovaranje nije njegova opsesija već onako, usputna radost. Davno je shvatio da je to nagovaranje često najbolji mogući dar koji može nekome dati. Rijetki ga odbiju, no to ne znači da se u određenom trenutku u budućnosti ipak

Čovjek o kojem pišem nagovara onako usput, kad ulovi priliku. Ni u kom slučaju nije nametljiv ili dosadan. Sije samo onda kad vidi da bi tlo moglo primiti sjeme. Nagovaranje nije njegova opsesija već onako, usputna radost. Davno je shvatio da je to nagovaranje često najbolji mogući dar koji može nekome dati. Rijetki ga odbiju, no to ne znači da se u određenom trenutku u budućnosti ipak ne će predomisli i dar prihvatiti.

ne će predomisli i dar prihvatiti. Kažem dar jer davanje ljubavi drugima najveći je dar koji mi sami možemo primiti. Čovjeka je Bog tako zamislio da je najsretniji kad vidi da je usrećio drugog. Nagovaranje ga ništa ne košta, ne predstavlja mu nikakav napor pa niti ne misli da bi mu trebao pridavati neku posebnu pažnju. Zapravo godinama nije uopće niti bio svjestan da radi nešto posebno. Sam se silno iznenadio kad mu je Duh Sveti nedavno u jednoj meditaciji pokazao koliko je drveća posadio u svom životu onako usput. Od šoka nije mogao vjerovati. Nikad nije o tome razmišljao na taj način. Odjednom je shvatio da smo svaki put kad nagovorimo nekoga da čini nešto evanđeoski dobro, zasadili drvo (posijali smo riječ) koje će rađati višestrukim rodom. Kako će biti uzbudljivo gledati kakve su plodove donijela drveća koja smo posadili za života onako usput. Nevjerojatno uzbudljivo. Ne nagovara li nas prispodoba o sijaču da i sami postanemo sijači ili, malo drukčije rečeno, nagovaratelji? Osobno vjerujem da će mnogi neprimjetni i ponizni vjernici biti silno iznenađeni kad na vječnom sudu ugledaju svoju šumu i da će mnogi koji si ovdje među posljednjima u nebu biti među prvima.

Nagovarajmo!

Možda bismo svi mi trebali malo više pažnje obratiti na nagovaranje, tj. sisanje? Za to se ne trebamo odreći gotovo ničega. Možemo to činiti onako usput. Ili bismo se najprije mi trebali dati od nekoga nagovoriti, kako bismo onda i mi mogli dalje nagovarati? Za početak pročitajmo ponovno prispodobu o sijaču. ■

Svetog pisma. Razmatranje Svetog pisma odvelo ga je do iskustva nutarnje molitve, prosidbene molitve, zastupničke molitve i drugih vrsta molitava. To ga je toliko oduševilo da je počeo nagovarati ljude da i oni to nauče. Budući da mu je dobro krenulo, odlučio je oformiti Skolu molitve kako bi što više ljudi zavoljelo

je tvrtku i da svu dobit daje gladnima, a ta dobit uopće nije mala. To nagovaranje mu pričinja najveću moguću radost.

Da skratim priču, na jednak je način nagovorio i još uvijek nagovara ljude da počnu moliti za duše u Čistilištu, za umiruće, za teške bolesnike, da daju za potrebe evangelizacije...

U Međugorju održano prvo zajedničko hodočašće Hrvata izvan domovine

U Međugorju je početkom svibnja održano prvo zajedničko hodočašće Hrvata izvan domovine. Više stotina hodočasnika okupilo se prvoga dana u župnoj crkvi svetog Jakova u Međugorju, gdje su se odmah po dolasku uključili u molitveni program. Inicijator i jedan od organizatora hodočašća, Ivan Martić rekao nam je da je organizacija ovakvog tipa hodočašća bila vrlo složena. Otkrio nam je i svoja očekivanja. „Idemo korak po korak, očekivanja su velika, ako i dogodne ponovimo događaj i ako bude više ljudi, mi ćemo biti zadovoljni. Već imamo najavu da bi to dogodne mogao biti puno ozbiljniji događaj“, rekao je Ivan Martić i dodao kako sve prepušta u ruke Majke Božje. Drugi dan hodočašća započeo je rano ujutro, već u 5 sati, kada su hodočasnici krenuli prema Križevcu. Nakon toga, uslijedila je duhovna obnova koju je vodio Danijel Čović, gdje su vjernici molitvom i pjesmom slavili Gospodina. Glazbeni bend Ruah Adonai dodatno je oživio duhovnu atmosferu svojom glazbom. Voditelj duhovne obnove Danijel Čović prije početka obnove rekao nam je kako je ponosan što danas može biti u Međugorju, gdje može sa svim vjernicima, a posebno onima iz dijaspe podijeliti svoje iskustvo vjere i svjedočenje Isusa Krista. Danijel često dolazi u Međugorje „nikada prije Međugorja nisam doživio jedan tako poseban zahvat kao tu, milost, preobraćenje i dodir Gospin.“ Dodaje kako je „Međugorje sveto mjesto i mjesto gdje Gospa djeluje i dijeli milosti šakom i kapom.“ ■

U Međugorju održano hodočašće za sportaše

U Međugorju je krajem svibnja i početkom lipnja održano hodočašće za sportaše koje je organizirala molitvena zajednica koja okuplja oko 170 članova iz raznih sportova.

„Međugorje je centar kršćanskog svijeta. Imamo posebnu milost što je to kod nas u Hercegovini. Nema drugog mjesta koje bi mogli izabrati. To je mjesto gdje se Gospa ukazala. To je mjesto gdje dolazi do velikog obraćenja. Ovo je ispovjedaonica svijeta. Nema bolje lokacije, baš smo sretni i ponosni što smo ovdje...“, rekao je Kristijan Lopac, bivši nogometaš i nogometni menadžer, jedan od osnivača molitvene zajednice za sportaše.

„Može biti čudno otkud jedna časna sestra sa sportašima, ali Gospodin uvijek pronalazi način kako doći do ljudi, kako povezati ljude. Gospodin širi zajedništvo među nama. Upoznala sam Kristijana koji je započeo ovu zajednicu i rekao mi je da imaju molitvenu zajednicu i pozvao me da budem s njima u molitvi i rekao kako imaju online susrete. U korizmi smo svaku večer molili krunicu uz uvod u svako otajstvo i nakon 40 dana se osjetilo jedno zajedništvo kod tih sportaša...“, kazala je časna sestra Matija Pavić, klanjateljica krvi Kristovoj.

„Cilj ove zajednice je da dovedemo Boga u sport. Mislim da je Bog davno izašao, jer su neke druge vrijednosti isplivale i bitne su. Mnogi sportaši su zarobljeni u sportu, jer su im idoli novac, slava i uspjeh. Mi smo po Božjoj milosti spoznali i dobili dar da je jedina prava ljubav Bog i Isus Krist i to želimo donijeti u sport“, rekao je o ciljevima molitvene zajednice za sportaše Damir Zlomislić, nogometaš Zrinjskog

„Unazad dvije do tri godine sam osjetio da imam karijeru i to neko zemaljsko zadovoljstvo, ali sam u srcu osjećao prazninu i nekakvu tu žed za ispunjenjem tog unutarnjega dijela. Krenuo sam s molitvom i razgovorom, uključio sam se u krunicu koju je vodio don Stjepan Lončar. Nisam znao ni što je krunica, jedino što sam znao je držati u ruci. Da mi je netko rekao da ću nakon toliko vremena se truditi da mi bude to dio svakodnevnice uz svakodnevnice i profesionalne obaveze. Tu pronadem svoju utjehu, mir i svoju snagu koja mi omogući da funkcioniram normalno. Upoznao sam se Kristijanom i on me uveo u molitvenu zajednicu za sportaše“, kazao je Mario Tomić, rukometaš Nexea iz Našica. ■

Don Antun Mate Antunović održao predavanje na otvorenom susretu Frame Međugorje

U utorak 28. svibnja u dvorani sv. Ivana Pavla II. u Međugorju s početkom u 20 sati održan je još jedan, peti po redu, otvoreni susret Frame Međugorje. Gost međugorskih framaša ovoga puta bio je don Antun Mate Antunović, dr. znanosti, studentski kapelan Sveučilišta u Splitu i kako sam kaže bivši ateist. Predavanje je održao na temu „Ostati svoj u zajednici“ po citatu bl. Carla Acutisa koji je rekao „Mnogi se rađaju kao originali, a umiru kao kopije“. Na početku večeri okupljenima se s nekoliko riječi obratio fra Marin Mikulić, duhovni asistent Frame Međugorje, a prije početka predavanja večer je započela duhovnom pjesmom koju je otpjevao i odsvirao upravo don Antun Mate Antunović, koji je prije početka predavanja s nama podijelio nekoliko riječi: „Možemo svetoga Franju prepoznati kao vrhunskog učitelja, ne samo zajedništva s Bogom i onu njegovu mističnu molitvu 'Bog moj i sve moje', nego i onu rijeku bratstva franjevačkog u duhu sv. Franje gdje je on doživio

kako mu je Gospodin dao braću. Prvo je doživio samostalno predanje, totalno u ruke Oca Nebeskog i onda u toj slobodi srca nije se navezivao, ali je bio spreman na povezivanje s braćom i shvatio je vrlo brzo da temelj zdravog zajedništva i ozdravljajućeg zajedništva je krepost poniznosti. Zato je osnovao red Ordo Fratrum Minorum, red ono što manje braće. Kažu da kada bi se išlo prevesti što je zaista Franjo htio, što manja braća, što manja, što jednostavnija, što prostodušnija, do te mjere da se on i zaručio s gospodom siromaštinom. Prije svega s onom nutarnjom slobodom, posvemašnjom slobodom i skromnošću u odnosu na materijalne stvari. Znao je da nam sve treba služiti da dođemo što bliže Bogu i kaže jedna poslovice da su pitali sv. Franju zašto baš ništa ne želi imati svojim, držati za sebe, on je odgovorio zato što ne želi da ga Đavao ima za što uhvatiti. Jer obično te stvari koje mi želimo grčevito zadržati one imaju nas i mislim da upravo iz tog potpunog apsolutnog predanja

apsolutnom biću, Trojedinom Bogu mi možemo živjeti istinski odnos. Inače posrćemo u ljubav koja je sebična, posesivna, koristoljubiva i onda nam to zajedništvo bude veliki teret“, kazao je don Antun Mate Antunović, te za kraj poručio:

„Kad su pitali oca Antu Antića, časnog slugu Božjega, koji je u mom rodnom gradu Makarskoj živio čak 30 godina, dobrim dijelom kao odgojitelj mladih fratara, tko su za tebe braća, onda je znao odgovoriti dar i križ. I u tom smislu zaista zajedništvo nas bodri i hrabri, ali nas i oblikuje, Bog nas brusi jedne preko drugih i to se događa u obitelji. Jer tko nije spreman da se u zajednici brusi, naravno obostrano, onda tu nastaju problemi, onda nažalost od tog zajedničkog života koji bi trebao biti predokus raja, mi činimo predokus nečega što je nasuprot raja, a znamo što je to. Pa neka ovo predavanje pomogne da budemo što vjerniji Njegovoj ljubavi koja nas inspirira onda da prema bližnjima budemo što milosrdniji.“ ■

Ljetni raspored molitvenog programa u Međugorju

Od subote 1. lipnja mijenja se satnica večernjeg molitvenog programa. Ljetni molitveni program bit će od 1. lipnja do 31. kolovoza.

Krunica će počinjati u 18 sati, a sveta misa u 19 sati. Križni put na Križevcu petkom i molitva krunice na Podbrdu nedjeljom bit će u 16 sati.

Kroz ova tri mjeseca mijenja se večernji molitveni program subotom. Subotom nakon večernje mise slijedi molitva za zdravlje duše i tijela te slavna otajstva krunice, a od 22 do 23 sata klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu. ■

15. Hodočašće obitelji Kraljici Mira

U Međugorju je od 30. svibnja do 2. lipnja održano 15. Hodočašće obitelji Kraljici Mira u organizaciji udruge Kup Karmel iz Zagreba, a koje je ove godine okupilo više od 1300 osoba.

„Jako sam sretan da je ovo 15. Hodočašće po redu, dakle neprekidno od 2010. godine. Ovo je jedno od najbrojnijih hodočašća koje je do sada bilo. Došli smo s 27 autobusa, to je negdje oko 1300 osoba. To su obitelji, roditelji i njihova djeca. Mnoštvo je spašenih brakova sa ovog hodočašća, to su hodočasnici koji

iz Gornje Stubice.

„Zadnji put sam bio u Međugorju prije deset godina, a supruga je bila prije tri godine. U dvorani smo slušali svjedočanstva i ispovjedi neke koje su pričali svećenici. Pozivam vjernike da dođu barem jednom u životu u Međugorje, to treba doživjeti“, rekao je Ermin Jagir.

„Međugorje je život, Međugorje je Majčino srce, prijestolje milosti. Najljepše mjesto na svijetu. Tu se osjećamo kao doma, tu je majka, tu je srce vjere. Ovo je bogatstvo za svakog tko hoće rasti u vjeri“, istaknuo je Zlatko Krznarić iz Čakovca.

„Hodočašća su važna za obitelj i postaju sve važnija. Ja sam iz Zagreba i znam kakvi su napadi na obitelji sa svih strana. Društvene mreže, televizija i još mnogo toga ih odvaja od Boga. Teško je djecu sačuvati od toga. Bitno je da odmalena kreću na hodočašća, da im date neki dobar primjer“, govorila je Gordana Ambruž.

„Imala sam nekih problema u životu, gdje sam dosta izgubila vjeru. Sada sam u zahvali za život došla zahvaliti Majci Božjoj. Odavde nosim samo pozitivne utiske, sve je prekrasno“, rekla nam je Mirjana iz Gornje Stubice.

„Bilo je lijepo na ovim predavanjima i na molitvi. Ne stignemo na ispovijed, ali ćemo pokušati i to. Ispovijedamo se doma, ali u Međugorju je to sasvim nešto drugo. Mogu s vama podijeliti i svjedočanstvo. Imam petero djece. Prije nego što sam suprugu upoznao, ona je imala tumor. Imala je kemoterapije i zračenja. Nakon toga Bog nam je dao petero djece. Kada smo imali dvoje djece, išli smo u Međugorje. Cijelo vrijeme tijekom puta sam razmišljao o imenu Matej i o tome

se vraćaju i svjedoče. Znam ljude koji su se odlučili za dijete više u obitelji, znam puno parova koji nisu mogli imati djecu pa su ih zagovorom Kraljice Mira dobili. Svjedočanstva su brojna“, rekao je Robert Rukavina, predsjednik Kršćanske udruge Kup Karmel iz Zagreba.

„Hodočašće nam puno znači za duševni i tjelesni mir. Godine 2018. mi je otkriven tumor, a u Međugorju smo zadnji put bili 2019. i pomolili se Majci ovdje. Hvala Bogu danas sam u reemisiji i nema tumora“, rekao je Stjepan Lešković

pričao u autobusu. Došli smo u Međugorje u nedjelju i u 8 sati ujutro smo išli na misu. Bilo je krštenje djeteta, svećenik je pitao roditelje kako hoćete da vam se dijete zove. Oni su rekli Matej. Nakon toga Božja providnost je htjela da i mi dobijemo Mateja. Nakon njega došle su nam Rebeka i Klara“, ispričao je Ivan Knezić.

„Obitelj je Crkva u malom i kada je mnoštvo obitelji kao na ovom hodočašću, za mene je to živa Crkva na koju Isus računa i za koju je dao život“, rekla je Silvija Andrišević iz Sesveta. ■

Sveta misa i obnova zavjeta roditelja za mlade iz župe Međugorje

Usrijedu 5. lipnja u kapelici klanjanja u Međugorju s početkom u 20 sati slavljena je sveta misa, a pod svetom misom je održana i obnova zavjeta roditelja za mlade iz župe Međugorje. Ova zanimljiva molitvena inicijativa održava se već dugi niz godina, pa je tako bilo i ove godine. Roditelji su za vrijeme svete mise pročitali molitveni zavjet u kojemu su obećali da će idućih godinu dana svoga života, dok ih služe duhovne i tjelesne snage, svakog prvog petka u mjesecu postiti, moliti i slaviti svetu misu za svoju djecu i svu djecu iz župe Međugorje. Molili su, također, da ih Gospodin sačuva u svojoj milosti i očuva na pravom putu, stavljajući se pod zaštitu Blažene Djevice Marije Kraljice Mira, sv. Jakova apostola i sv. Franje Asiškoga. Svetu misu predslavio je međugorski župni vikar fra Jure Barišić koji je na početku svete mise okupljenima kazao:

„Zavjete i obećanja koja ćemo večeras dati dajemo Bogu, dakle ne čovjeku nego Bogu, da ćemo kroz ovu godinu dana moliti i postiti za svu našu djecu, a posebno za svu djecu iz naše župe. Današnji čovjek, pogotovo mladi čovjek, nekada zapadne u krizu i mi se mislimo što napraviti i kako napraviti. I zato je dobro pogledati što je Isus napravio u Evanđelju, kada je silazio s gore Tabora jedan otac je donio svoje dijete. I uvijek Isusu dolazimo s potrebama, a on mu je donio svoje dijete jer nije znao kako da ga oslobodi, bio je bolestan. Učenici su u dobroj mjeri htjeli moliti i počeli su moliti, međutim nisu uspjeli osloboditi dijete. I tada dolazi Isus i oslobađa dijete. Dalje, učenici govore kako mi nismo mogli? Isus odgovara da se ova vrsta može samo postom i molitvom izgoniti. I tu vidimo vrijednost posta, a što to znači? Kada se u tim životnim trenucima ne znamo boriti, bilo zbog svoje neke slabosti i napasti ili kada su nam djeca ugrožena, kada odu i ne znamo dalje kako, imamo lijek, a to je upravo postiti jer tada Isus dolazi na moje mjesto i on se bori za nekoga. Zato ovaj zavjet koji vi dajete, dragi roditelji, je hvalevrijedno i neka vas na tom putu prati zagovor naše nebeske Majke koja nas sve, naročito ovdje u Međugorju, poziva postite srcem. A što to znači? Neka naš život bude kao otkucaj srca, vaš post neka bude nešto prirodno i normalno“, rekao je fra Jure Barišić. ■

Knjiga „Mladi u Gospinoj školi“ posvećena je mladima koji se trude živjeti svoje kršćanstvo u izazovima današnjeg vremena. Zacijelo, dobro će doći i svima koji rade s mladima.

Predstavljajući su bili dušobrižnici iz HKM Zürich fra Goran Azinović i fra Iko Skoko. Fra Iko je predstavio sadržaj knjige, a fra Goran je istaknuo fra Marinkov rad kao župnog vikara i dugogodišnjeg župnika u Međugorju, te onoga koji diljem svijeta drži duhovnog seminara.

Plod tog pastoralnog rada i susreta s brojnim ljudima posebno mladima je knjiga „Mladi u Gospinoj školi“.

U glazbenom dijelu programa nastupili su Karla Petrović i dr. Tomislav Stjepić uz klavirsku pratnju prof. Jelene Kučak Vujnović, misijske suradnice. Voditelj programa bio je Zdravko Mijić, a tekstove iz knjige čitali su Ivana Šarić i Boris Bikić.

Na kraju fra Marinko je zahvalio svima koji su organizirali predstavljanje knjige, onima koji su sudjelovali u programu, kao i onima koji su došli na taj lijepi kulturni događaj.

Objasnio je da je knjigu napisao dok je bio u pripremnj fazi u biskupiji St. Gallen. Promatrajući izazove s kojima se mladi danas suočavaju pitao se što Gospa, Kraljica Mira, govori mladima i na što ih poziva. Misao koja se provlači kroz knjigu je poziv mladima da budu kritični prema modernim pojavama, a bit će kritični

Predstavljanje knjige „Mladi u Gospinoj školi“

Dana 7. lipnja 2024. u 19.30 sati, u župnoj dvorani St. Otmar HKM St. Gallen upriličeno je predstavljanje knjige „Mladi u Gospinoj školi“, voditelja misije fra Marinka Šakote.

i budni, ako budu živjeli pozive naše Nebeske Majke.

Kao primjer kritičnosti ispričao je priču koju je čuo od župljanke M. R. o svom unuku B. Naime, učiteljica je najavila da će djeca na školskom satu gledati i slušati pjevača iz Švicarske koji je ove godine pobijedio na Eurosongu. Mali B. je rekao da on to ne želi slušati ni gledati,

jer u njegovoj kući se to ne čini. Budući da mu je majka savjetovala da je uvijek nazove ako iskrasne neki problem, on je to i učinio, ali majka je u tom trenutku bila kod zubara pa je B. otišao do direktora škole kojemu je ispričao o čemu je riječ. Direktor je pozvao roditelje, a onda je djetetova majka objasnila da oni u kući vrlo cijene toleranciju, demokraciju i dijalog koji se njeguju u ovoj državi pa je zamolila da se to primijeni i na njezinu sinu što je direktor i usvojio.

Nakon tog poticajnog primjera svi prisutni ostali su u prijateljskom druženju.

Nakladnik knjige je Informativni centar „Mir“ Međugorje. ■

Statistike za svibanj 2024.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 200 000
Broj svećenika koncelebranata: 4343 (140 dnevno)

Događajnicu priredili: Mateo Ivanković i Mijo Brkić

U Međugorju proslavljena svetkovina Tijelova

Stvarnost Isusove prisutnosti među nama

Foto: Arhiv ICMM

U četvrtak 30. svibnja Crkva je proslavila svetkovinu Tijelova – svetkovinu Presvetog Tijela i Krvi Kristove. Ova svetkovina slavi se u prvi četvrtak poslije svetkovine Presvetog Trojstva, a za Katoličku Crkvu je ono spomen na ustanovljenje euharistije na Veliki četvrtak. Kao i diljem svijeta, Tijelovo je svečano proslavljeno i u Međugorju. Svete mise na hrvatskom jeziku slavljene su u Međugorju u 8, 11 i 18 sati. Večernju svetu misu u 18 sati na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova u Međugorju pred tisućama

hodočasnika i župljana predslavio je nadbiskup mons. Aldo Cavalli, apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje, a s njim su u konceleciji bili i brojni drugi svećenici. Mons. Aldo Cavalli je na početku propovijedi kazao da je Liturgija susret i razgovor s Gospodinom, te da Liturgija znači ostvariti jedinstvo s Gospodinom. „Danas u liturgiji slavimo stvarnost prisutnosti Isusa među nama, Sina Božjega koji je postao čovjekom. Prije nekoliko tjedana slavili smo u liturgiji Njegovu smrt, Njegovo uskrsnuće, a Njegovim

uzašašćem proživjeli smo Njegov prijelaz s ovoga svijeta Bogu Ocu (u Vjeronanju kažemo: sjedi s desne Ocu), što znači da Isus, Sin Božji, više nije fizički među nama. Liturgija nam daje dobro razumjeti kako je Isus, koji je sa čitavim svojim bićem u Bogu, nazočan i među nama: „Uistinu svet si Oče... pošalji Duha svoga, pošalji Duha Svetoga na ovaj kruh i na ovo vino da nam postanu Tijelo i Krv Isusa Krista, Gospodina našega“, kazao je mons. Cavalli te naglasio kako nas Liturgija prati do istinske stvarnosti Njegove prisutnosti.

„Duh Sveti je taj koji djeluje da ovaj kruh i ovo vino postanu stvarnost Isusove prisutnosti među nama.

- Duh Sveti nam daje spoznati kako se ostvaruje riječ Isusa, Sina Božjega, izrečena na Posljednjoj večeri o tom kruhu i tom vinu: 'Ovo je moje tijelo – 'Ovo je moja krv'.

- U Duhu Svetom Crkva definira euharistiju: pravu, stvarnu, supstancijalnu prisutnost Tijela, Krvi, duše i božanstva Isusova pod prilikama kruha i vina.

Mi nad tim kruhom i tim vinom posvećenima prisutnošću Duha Svetoga ispovijedamo svoju vjeru u prisutnosti Isusovoj govoreći: Amen, što znači: Vjerujem, Gospodine, i u vjeri te vidim, klanjam ti se, ljubim te; i u vjeri vjerujem da me ti voliš“, rekao je mons. Cavalli te propovijed zaključio riječima:

Uvijek u liturgiji, nakon pretvorbe, svećenik govori: „Slaveći spomen smrti i uskrsnuća Isusa, Sina Božjega“:

- Liturgija dobro zna da je Isus jednom zauvijek umro za naše grijehi i da više ne umire;

- Liturgija dobro zna da je Isus jednom zauvijek uskrsnuo i više ne uskrsava;

- Liturgija naviješta 'spomen' Njegove smrti i uskrsnuća, što znači: ono što je Isus učinio jednom zauvijek opraštajući nam naše grijehi svojom smrću na križu i svojim uskrsnućem, dovodeći naše postojanje u Božji život koji vječno traje, mi je ne ponavljamo, ali Duh Sveti je čini aktualnom za nas danas u sakramentu posvećenog kruha i vina.

Otajstvo vjere - sakrament vjere: 'Tvoju smrt, Gospodine, naviještamo, Tvoje uskrsnuće slavimo, dođi Gospodine Isuse.'

Nakon svete mise na ulicama Međugorja održana je i svečana procesija s Presvetim oltarskim sakramentom, a nakon procesije molitveni program se završio klanjanjem Presvetom na vanjskom oltaru pred mnoštvom vjernika. ■

Ispovijed

Foto: Arhiv ICM

Čuo sam kako su u jednoj zapadnoeuropskoj zemlji neki teolozi koji se brinu oko pripreme djece za Prvu svetu pričest i za sakrament krizme protiv ispovijedi, protiv toga da se djeca i mladi ispovijedaju prije primanja sakramenta, a kao razlog navode pritisak na mlade koji se time vrši!

Ispovijed – pritisak na djecu i mlade? Što reći na to?

Teolozi zaboravljaju da čovjek ima nutrinu kojoj je potrebno čišćenje. Zašto roditelji žele da djeca budu čista? Zašto ih odmalena kupaju? Djeca plaču, a oni ih kupaju! Je li to pritisak na djecu?

Podsjetimo se što je bit ispovijedi, a što ovi teolozi zaboravljaju: Najprije, ispovijed je sakrament, a to je vidljivi znak Božje ljubavi koja nije vidljiva našim tjelesnim očima, ali koja takva postaje u ispovijedi.

Ispovijed je mjesto i vrijeme kada se na nama, na meni ostvaruje ono što se dogodilo u susretu milosrdnog Oca i mlađeg (izgubljenog) sina iz Lukine prisposode. Dakle, u ispovijedi nas milosrdni Otac oslobađa tereta počinjenog grijeha, opršta nam i čisti nam nutrinu.

Kako je moguće ne željeti da se to dogodi mladom čovjeku? Zašto da mladić ili djevojka nose terete u svojoj nutрини? Zašto da ne budu ponovno slobodni, čisti i radosni? Pa to je Božja volja i želja! To je glavni cilj radi kojeg je Isus došao na Zemlju: spasiti čovjeka i pomoći mu! Prije pričesti čujemo riječi: Evo Jaganjca Božjega koji oduzima grijehove svijeta! On oduzima, skida terete, oslobađa i daruje mir. To Bog danas želi preko nas – oslobađati ljude!

Ne, Crkva ne može dokinuti ono što je Isus ustanovio i što Isus želi, a to je oslobađati i čistiti ljude u sakramentu ispovijedi. Naša zadaća nije dokidati, već ponovno otkrivati ispovijed!

Grijeh

Danas nije poželjno govoriti o grijehu. A posebno ne djeci i mladima. Zbog

izgubljenog ispravnog pristupa grijehu govore: Nema grijeha! Ja ne griješim! I od svećenika se može čuti kako ne treba govoriti djeci i mladima o grijehu. Govoriti o grijehu djeluje kao zastarjela priča, pa čak i štetna za djecu i mlade.

No Gospa, naša nebeska Majka, govori da grijeh postoji: »Pitate se: zašto ovolike molitve. Okrenite se, draga djeco, i vidjet ćete koliki je grijeh zavladao ovom zemljom.« (13. 9. 1984.)

Grijeh dakle postoji, činimo ga, samo je pitanje vidimo li ga. Ključno je shvatiti: Čovjek može biti slijep za vlastiti grijeh! Zato je Isus molio s križa: »Oče, oprostimo im, ne znamo što čine!« (Lk 23, 34) Ne znamo da razapinju Nevinoga. Misle, uvjereni su da čine dobro, a zapravo čine najveće zlo. Zato nas Gospa poziva: »Probudite se iz sna nevjere i grijeha...« (25. 2. 2000.)

Čovjek koji je površan u doživljavanju postaje slijep za ono što mu šteti, što ga zarobljava, gubi osjećaj za grijeh i više ga ne opaža. Čak mu smetaju ili smatra nazadnima ljude koji govore o grijehu. Smeta mu istina. Ne može je više čuti ni podnijeti.

Alkoholičar gubi osjećaj za štetnost prekomjernog konzumiranja alkohola. Uzrujava ga i ljuti se ako ga netko upozorava da nije dobro to što radi. Dakle, alkoholičar griješi prema sebi, a najčešće i prema drugima – posebice prema članovima svoje obitelji – ali on toga nije svjestan. Trebamo li zatvoriti oči i reći da to što čini nije grijeh? Jesmo li mu prijatelji ako šutimo?

Još nešto jako važno: nekad nije lako otkriti grijeh, a razlog je u tome što grijeh nije samo prekršaj neke zapovijedi nego sila koja želi zarobiti i zaslijepiti čovjeka. »Sila grijeha nije lako vidljiva. Skriva se iza mnogih maski.« (fra Ante Vučković) Stoga je potrebno uložiti veliki trud da se zaslijepljenom čovjeku otvore oči kako bi spoznao svoj grijeh. A koliko mu tek treba snage da bi se oslobodio robovanja grijehu?

Ne valja od truna praviti brdo, ali isto tako ne valja pomisliti da od sitnica ne mogu nastati problemi veliki kao nepremostivo brdo. Crv može biti malen, a ozbiljno naštetiti biljci. Jedna riječ može nekoga povrijediti i zatvoriti mu srce, a izostanak riječi ugroziti ili narušiti prijateljstvo. Sitnica može pokrenuti lavinu, a iskra zapaliti šumu.

fra
Marinko
Šakota

Čovjek koji je površan u doživljavanju postaje slijep za ono što mu šteti, što ga zarobljava, gubi osjećaj za grijeh i više ga ne opaža. Čak mu smetaju ili smatra nazadnima ljude koji govore o grijehu. Smeta mu istina. Ne može je više čuti ni podnijeti.

U srcu zaraslu zlom i zlim navikama ne može božansko sjeme ljubavi, vjere i nade, mira i povjerenja, radosti i darežljivosti ni rasti ni razvijati se. (fra Slavko Barbarić)

Nekima smeta kada Crkva govori o grijehu. Činimo li dobro mladom čovjeku ako mu ne otvaramo oči za grijeh? Zar to ne bi bilo slično stavu da mladiću koji je upao u blato roditelj ne bi smio reći da se isprljao i da se treba oprati ili čovjeku koji je obolio liječnik ne bi smio reći da mu je potrebno liječenje?

Koji je ispravan pristup grijehu? Želim uvidjeti grijeh – to je ispravan stav! Zašto? Ako sam napravio pogriješke u kontrolnom radu u školi, što trebam činiti? Mogu tvrditi da nisam napravio pogriješke. No to nije istina i to me ne vodi naprijed. Tako neću rasti. Pravi pristup omogućuje mi uvid u pogriješke, jer ih tako mogu ispraviti i s pomoću njih naučiti nešto novo.

Želim uvidjeti svoj grijeh slično je želji: želim se pogledati u ogledalu. Zašto? Jer želim vidjeti je li mi lice prljavo ili odijelo nečisto. Želim otkriti crva koji nagrizava cvijet, jer cvijet zbog njega vene. Želim vidjeti prašinu u kući. Zašto? Da očistim kuću! Zašto želim vidjeti i otkriti korov u vrtu? Da povrće može nesmetano rasti. Ako sam ranjen na tijelu, odmah tražim zavoj ili idem liječniku. Tada neću reći: Nisam ranjen. I ne želim da mi liječnik radi podlaženja kaže da nisam ranjen. Potpuno suprotno tomu: želim da liječnik pregleda ranu, a ako je nešto ozbiljnije, da otkrije uzrok i propiše mi lijek.

Čudno, isti čovjek nipošto ne želi biti slijep za crva u cvijeću, za korov u polju, za prašinu u kući, za prljavštinu na licu ili za bolest, a slijep je za crva i korov, za prašinu, prljavštinu i bolest u svojoj duši!

Ne valja od truna praviti brdo, ali isto tako ne valja pomisliti da od sitnica ne mogu nastati problemi veliki kao nepremostivo brdo. Crv može biti malen, a ozbiljno naštetiti biljci. Jedna riječ može nekoga povrijediti i zatvoriti mu srce, a izostanak riječi ugroziti ili narušiti prijateljstvo. Sitnica može pokrenuti lavinu, a iskra zapaliti šumu.

Možda zato Isus kaže da griješi svatko tko »s požudom pogleda ženu« (Mt 5, 28) i ne želi da nekoga nazivamo »glupan«, »luđače« (Mt 5, 22), čime želi svratiti pozornost na važnost početaka, na važnost malih stvari iz kojih se rađaju velike. Zar ne bi isto tako trebalo postupati kad je u pitanju naša duša? Zar ne bismo trebali otkrivati uzroke i tražiti od Gospodina da nas ozdravi? ■

MEĐUGORJE je promijenilo moj život

„Svugdje bez straha i bojazni svjedočim da sam vjernik, katolik i da za sve što sam napravio u životu zahvaljujem dragom Bogu i svojoj obitelji. Zato se nemojte bojati svjedočiti svoju vjeru, jer Bog je tu. Kad god dodete pred neku prepreku, pred zid, Bog je tu i ne će vas ostaviti.” Na prvu bi se dalo pomisliti da je ovo poruka kakva zdravog i izgrađenog duhovnika, međutim, ove je ohrabrujuće riječi, na početku svoga svjedočanstva na 34. Mladifestu, mladima uputio izbornik hrvatske nogometne reprezentacije Zlatko Dalić. Sredinom travnja g. Dalić je zajedno s četvoricom prijatelja pješice iz rodnog Livna hodočastio u Međugorje. Nastojao je da ovo hodočašće prođe tiho i „ispod medijskih radara“ no, to je jednostavno bila nemoguća misija. Iako nije davao izjave za medije, čitatelje Glasnika mira nije htio odbiti.

G. Dalić, najprije vam želim zahvaliti na vremenu koje ste izdvojili za ovaj razgovor.

Nema na čemu. Bogu hvala!

Ovo je drugi put da uoči velikog natjecanja hodočastite u Međugorje. Kojom nakanom hodočastite ovoga puta?

Kao i prošloga puta. Bogu zahvaliti na svemu. Zahvaliti mu najprije na mojoj obitelji, bližnjima i na svima s kojima surađujem. Dakle, i ovoga puta ništa ne tražim, ništa ne pitam, ništa ne molim nego samo želim zahvaliti na onome što je bilo i što će biti. Smatram da, i to sam rekao puno puta, sve što sam ostvario u životu, ostvario sam zahvaljujući Njemu, Njegovu milosrđu, Njegovu blagoslovu. Namjera i ovoga puta je na ovaj način zahvaliti i to je nešto što me ispunjava, čini sretnim i zadovoljnim.

Kako se kaže, zahvala je i najbolja preporuka?

Pa u mojem slučaju baš i ne. Jednostavno zašto ponekad ne zastati i samo iskreno zahvaliti. Mi smo po prirodi takvi da nam uvijek nešto nedostaje i da nas opterećuje i čini nesretnima čežnja za stvarima koje nam nisu dohvatljive, a previdamo da u životu imamo toliko razloga da svakodnevno zahvaljujemo Bogu. A tek koliko ih imam ja. Pa zašto

Nika Vasilj

Foto: Arhiv/ICMM

Međugorje je promijenilo moj život. Nakon jednog osobnog iskustvo 2008. godine ovdje u Međugorju puno se toga promijenilo u mom razmišljanju, u mom načinu života, u mojim prioritetima, pa onda i u mojoj karijeri.

onda ne bih učinio i jednu malu žrtvu kako bih sam sebi još više posvijestio kolikim sam darovima i blagoslovom obasut.

Je li bilo naporno pješićiti od Livna do Međugorja?

Bude u hodnji malih kriza i to je normalno. Ali, kad dođem ovdje u Međugorje i kad osjetim tu posebnu energiju koja se može osjetiti samo ovdje, umor više i ne osjetite već samo zadovoljstvo i ispunjenost mirom.

Foto: Arhiv/ICMM

Pred crkvom Vas je očekivao veliki broj novinara iz različitih medija koji su čekali na Vašu izjavu. Međutim, vješto ste ih izbjegli. Zašto?

Neka mi nitko ne zamjeri. No, smatram da imam pravo ovdje hodočastiti u tišini i bez medijske pompe. Moja vjera je moja duboko intimna stvar koju nastojim iskreno živjeti, a ne od nje raditi spektakl. Uvijek mi je pomalo neugodno o tome i pričati jer se moje izjave na ovu temu počesto nedobronamjerno i krivo interpretiraju.

Koliko često dolazite u Međugorje?

Kad god mi to prilike i obaveze dopuste. Dobro je doći ovdje jer ovo mjesto dopušta da se čovjek na pravi način susretne najprije sa samim sobom, a onda kroz isповijed i molitveni program i s Bogom.

Iz Međugorja se uvijek vratim relaksiran, svjež i spremniji uhvatiti se u koštac svakodnevnim obvezama.

Kakav značaj Međugorje ima u Vašem životu?

Zaista velik! Međugorje je promijenilo moj život. Nakon jednog osobnog iskustva 2008. godine ovdje u Međugorju puno se toga promijenilo u mom razmišljanju, u mom načinu života, u mojim prioritetima, pa onda i u mojoj karijeri. Ali i to bih ako mogu i smijem, zadržao za sebe. Svakim se dolaskom u Međugorje napunim energijom i duhovnim mirom i to je za mene prevažno. Ovdje su i Mate, Franjo, Andrija, Mario, moji dobri i iskreni prijatelji s kojima je se uvijek rado podržim i provedem lijepo vrijeme.

Snažan dojam je ostavilo Vaše svjedočenje na 34. Mladifestu.

Hvala vam na tome. Zaista me raduje ako je tako.

Kakvo je Vaše iskustvo s toga susreta?

Ma bilo je zaista predivno. U današnjem vremenu i svijetu koji mladima nudi pregršt vakvajskih ponuda, vidjeti toliko mladih okupljenih u molitvi i pjesmi je zaista jedno nevjerojatno iskustvo. Poziv na Mladifest je stigao u trenutku kad sam bio baš opterećen brojnim terminima i obavezama. Međutim, nisam ni trena dvojio i poziv sam rado prihvatio. I nije mi ni najmanje žao.

Molitva je dio Vaše svakodnevice.

Da. Prvo što učinim kada se probudim jest da zahvalim Bogu na buđenju, novom danu i onom svemu što će taj dan donijeti. Sve predajem Njemu na slavu.

Foto: Arhiv ICMM

Prvo što učinim kada se probudim jest da zahvalim Bogu na buđenju, novom danu i onom svemu što će taj dan donijeti. Sve predajem Njemu na slavu. Tako sam siguran da smo i ja i moja djela u najboljim rukama. Tu je naviku kroz odgoj u mene usadila moja majka. Večer je vrijeme za ispit savjesti i zahvala Bogu na proteklom danu.

Tako sam siguran da smo i ja i moja djela u najboljim rukama. Tu je naviku kroz odgoj u mene usadila moja majka. Večer je vrijeme za ispit savjesti i zahvala Bogu na proteklom danu.

Vjeru otvoreno svjedočite.

Ne razumijem zašto bih to trebao kriti. Nikada se nisam sramio reći tko sam, što sam, odakle dolazim, koje vrijednosti živim i u što vjerujem. To je ta vertikala koju steknete kroz obiteljski odgoj i nosite ju kroz život. Ja sam Zlatko Dalić i takav sam kakav jesam, a ne a ne onaj kakvim bi ga drugi htjeli vidjeti. Važno je biti dosljedan sebi i ostati svoj.

Osjetite li katkada da Vam određeni lobiji nisu baš skloni upravo radi Vaših stavova, kršćanske etike koju unosite u posao i vrijednosti koje otvoreno svjedočite?

Ima sigurno i onih kojima smeta moje opredjeljenje, moj životni stil pa i moj način rada. Ima zacijelo i onih kojima naš uspjeh smeta pa i onih koji bi htjeli da nas

nema. Ali vjerujte mi, iako su glasni, oni su u velikoj manjini. Takvi su problem sami sebi jer se guše u vlastitoj mržnji.

Nerijetko i mediji iz određenih razloga o stvarima često stvaraju krivu sliku. Zbilja je da nas gdje god dođemo okružuje samo pažnja, podrška i velika ljubav.

Nevjerojatno je s kolikom sam pažnjom i ljubavlju na svakom koraku i na ovome hodočašću bio okružen. Da sam svratio u svaki dom u koji sam pozvan na okrjepu, ne bih u Međugorje stigao do Božića. Ta brižnost i ljubav koja vas svakodnevno okružuje govori nam da smo ipak na pravoj strani i na pravom putu.

Izbornikom ste imenovani u vremenu kada reprezentacija i nije izgledala najbolje. Kako ste u kratkom vremenu uspješno posložili stvari i vratiti ju na pobjedničke staze?

Trebalo je momcima vratiti vjeru u njihove mogućnosti, koje, ponavljam, nikada nisu bili male. Okosnicu oko koje smo gradili cijelu priču i dalje su činili stariji i iskusniji igrači. Ponajprije tu mislim na Modrića, zatim Perišića, Čorluku, Mandžukića, Vidu, Lovrena i Brozovića. Njihovo bezrezervno davanje reprezentaciji bezuvjetno su slijedili i mladi igrači. Tako da je na izazov, kako stvoriti jednu homogenu, hrabru i karakternu ekipu u kojoj nitko ne strši kao pojedinac već svoje potencijale stavlja u službu kolektiva, bilo kamo kud lakše odgovoriti. I zaista nitko nije iskakao iz tog zadanog obrasca već svoje interese podredio interesima reprezentacije.

Važno je reći i sljedeće. Koliko god smo bili svjesni da raspoložemo vrhun-

skim pojedincima, uvijek smo nastojali zadavati realne ciljeve koje smo eto, hvala dragom Bogu, i iznad svih naših očekivanja i te kako nadmašili.

Iako govorimo o nogometu, govorimo ipak o najvažnijoj sporednoj stvari na svijetu. Rijetko je što uspjelo tako povezati i ujediniti, u konačnici ohrabriti i obradovati, hrvatski puk kao uspješni nogometne reprezentacije. Ne gledamo li na njih samo sportskim očima, nazrijet ćemo u njima i puno toga dubljeg i značajnijeg.

Ne ću kazati ništa novo ako kažem da je hrvatski šport naš najjači brand i najbolji promotor hrvatske države. Kroz hrvatski šport svijet je upoznao hrvatsku državu i Hrvate prepoznao kao istinsku športsku naciju. Sjetimo se Olimpijade u Barceloni 1992., Svjetskog nogometnog prvenstva u Francuskoj 1998., uspjeha rukometnih, odbojkaških, vaterpolskih i teniskih selekcija., individualnih postignuća naših Kostelića, Ivaniševića, Čilića, Sandre, Blanke i mnogih drugih koje bi mogao nabrajati do sutra. Svi su oni učinili nevjerojatne stvari u promociji naše zemlje.

Ipak uspjesima Hrvatske u nogometu premca nema.

Da. Jer nogomet je ipak nešto posebno u odnosu na sve druge športove. Ne

Nikada se nisam sramio reći tko sam, što sam, odakle dolazim, koje vrijednosti živim i u što vjerujem. To je vertikala koju u vama izgradi obiteljski odgoj i koju nosite kroz život. Ja sam Zlatko Dalić i takav sam kakav jesam a ne a ne onaj kakvim bi ga drugi htjeli vidjeti. Važno je biti dosljedan sebi i ostati svoj.

Foto: Arhiv ICMM

postoji kutak na kugli zemaljskoj a da se na njemu ne igra nogomet. Zbog nogometa su pokretani i zaustavljani ratovi. U mnogim zemljama a osobito Južnoj Americi ima status gotovo pa religije. To je ne samo najmasovniji šport uopće već i šport u koji se bez premca ulaže i zarađuje najveći novac. I onda se u takvu konstelaciju, jedna mala zemlja poput Hrvatske, ne samo umiješa već postiže takve rezultate o kojima brojne nogometne velesile mogu samo sanjati.

U protekla dva i pol desetljeća godina biti dva puta treći i jednom drugi je nevjerojatno športsko ostvarenje.

Vratimo se na trenutak 'svenacionalnom' zanosu koji su polučili ti sjajni rezultati reprezentacije. Prateći sjajne nastupe reprezentacije 2018. u Rusiji i 2022., i navijajući za nju, hrvatski se puk ponovo snažno ujedini. Ako je i bilo i natruha nekakvim regionalnim antagonizmima tada su netragom nestali.

Da. Najžim se kada se sjetim tih trenutaka. Bili su to za sve Hrvate, i one u domovini i one u dijaspori, dani ponosa i slave. Tih je dana Hrvatska bila kakvu želim, Hrvatska mojih snova. Ponosna, ujedinjena i sretna.

Pratili smo i mi tijekom natjecanja s kojim nas žarom i ljubavlju svekoliko pučanstvo prati i koliko je atmosfera u domovini užarena. I kako onda ne ostaviti srce na travnjaku.

Bili smo ponosni da smo svojim rezultatima ljude na trenutak učinili zadovoljnim i sretnim a oni su nam svojom ljubavlju na dočecima uzvratili stostruko.

Što je to nešto posebno i drugačije što ovaj kolektiv koji vodite čini tako uspješnim?

Hrvatska je uvijek imala izvanserijske nogometaše i sjajne selekcije. Dokaz tomu je i kontinuitet sudjelovanja na velikim natjecanjima. Međutim ono što je uvijek krasilo, izdvajalo i činilo naše reprezentativne ekipe od drugih jesu ljubav, zajedništvo, međusobna podrška, spremnost na žrtvu, domoljublje i vjera u Boga. To su elementi koji sve naše reprezentacije do danas izdvajaju od drugih i rekao bih da je to uz njihov vanserijski talent, bila ona čarobna formula dosadašnjih uspjeha. To su zdrave i trajne vrijednosti na kojima je u konačnici nastala i naša država i na kojima jedino može i opstati. To su sve i elementi koji i jednu

obitelj čine zdravom i jakom. Stoga, volimo i ponosimo se time kada za našu nogometnu reprezentaciju kažemo da je jedna velika, zdrava i sretna obitelj.

Rijetki su športaši koji uoči natjecanja ne prakticiraju određene rituale? Imate li ih Vi?

Ne bih rekao rituale jer mi to vuče na ezoteriju. Nisam taj tip. Da, određene navike imam i to je, rekao bih, više neki moj ritam kojeg se uoči natjecanja strogo držim. Dakle, pravilo je da se na dan natjecanja isključim iz vanjskog svijeta. Ne koristim mobitel i ne pratim medije. Povučem se u svoj mir i komuniciram samo sa igračima i mojim suradnicima. Uoči izlaska na stadion izmolim *U Tebe se uzdam Gospodine* i sve predam na slavu Božju.

Krunica je uvijek u džepu?

Oh, da. Ona je uvijek uz mene.

Što možemo očekivati na predstojećem Euru?

Možete biti sigurni da ćemo dati sve od sebe bez rezerve. Premda smo na neki način svoj cilj samim sudjelovanjem na ovom natjecanju već ostvarili. Taj kontinuitet sudjelovanja na najvećim natjecanjima je za nas iz više razloga prevažan. Međutim, bilo bi od mene pomalo ziherski reći da je svaki daljnji napredak na natjecanju za nas premija. Ipak, mi smo reprezentacija Hrvatske. Viceprvaci sa pretrpšlog i aktualni brončani sa zadnjeg svjetskog prvenstva i sasvim je očekivano da imamo i određene apetite te da nam ambicije ni ovoga puta nisu male.

Gdje vidite sebe nakon Eura?

Teško je reći. Puno je čimbenika na koje čovjek ne može utjecati i koje može predvidjeti. Ja imam svoj put i želja je još tu. Puno toga će odrediti i sljedeći kvalifikacijski ciklus za SP.

Za kraj poruka čitateljima Glasnika mira?

Znam da i vaši čitatelji prate hrvatsku reprezentaciju. Hvala im na svim emocijama, ljubavi i strasti s kojom nas prate. Htio bih da se zajedno s nama vesele i uživaju u danima koji slijede. Želim svima puno prvo zdravlja, a onda i mira. Budi-mo u ovim čudnim vremenima podrška jedni drugima.

Izborniče, još jednom hvala na ovome razgovoru. Želimo vam puno uspjeha na Euru!

Hvala vama i pozdrav čitateljima Glasnika mira! ■

10. HODOČAŠĆE ZA DJECU
S TEŠKOĆAMA U RAZVOJU I OSOBE S INVALIDITETOM

Ljubav se pokazuje djelima i životom

Foto: Arhiv ICMM

Medugorje je škola ljubavi. To nas uči Gospa ne samo svojim riječima nego još više svojim primjerom. Vidimo je tako aktivnu u pohodu svojoj rodici Elizabeti, i baš nam tim svojim činom pohađenja pokazuje što znači istinski ljubiti. To je ona ljubav koja se opisuje riječju 'agape' a koja označava cjelovitu ljubav, ljubav koja se daruje u totalu bez ikakve zadržke. U potpunom služenju drugima. Marija je ta koja se prva pokreće kako bi radost Duha Svetoga donijela svojoj rođakinji. Isto tako evanđelist Luka u činu opisa susreta dvije rođakinje ne navodi riječi kojima je Marija pozdravila Elizabetu, ali navodi kako je Marija ostala s Elizabetom kako bi joj pomagala. Marija

samo tijelo i psiha mogu nositi i po kojima, ako ih sjedinjemo s Isusovim patnjama, možemo biti suokupitelji duša, ovo hodočašće imalo je za moto: „Tijelo vaše hram je Duha Svetoga“ (1 Kor 6, 19).

Ovaj naslov savršeno je opisao ono što su hodočasnici živjeli kroz ove milosne dane. Duh Sveti vodio je župljane koji su besplatno ili sa smanjenim cijenama ugostili ove posebne hodočasnike, a MZ nije im naplatila vinjete, s druge strane Gospina ljubav vodila je članove zajednice Cenacolo koji su na Brdo ukazanja ponijeli 32 osobe s teškim invaliditetom. Među njima bio je i Ivan iz Slavonskog Broda koji je u budnoj komi već 13 godina. Dva mjeseca prije svog vjenčanja Ivan se samo srušio. Njegova majka Đurđica zavjetovala ga je Kraljici Mira. Oduvijek joj je bila želja da joj sin Ivan dođe na

svjedoče vjeru i rade za Gospodina. O tome je posvjedočio Dario Bezik iz Osijeka, stopostotni invalid skoro potpuno slijep, koji je unatoč tome prvi slijepi turistički vodič na Balkanu i vodi hodočasnike Gospi u Medugorje. Snažno svjedočanstvo borbe za poboljšanje života osoba s invaliditetom kroz svoju Udrugu 'Leptirici' u Metkoviću dala je i Ivana Nikolac iz Šarića Struge kod Metkovića, perspektivna menadžerica, djevojka koja je stradala u prometnoj nesreći i ostala potpuno paralizirana od vrata prema dolje. A ipak, Ivana kaže kako je sada s vjerom u Isusa Krista puno sretnija osoba nego što je bila prije: zdrava, a bez vjere!

Treći dan hodočašća u nedjelju 19. svibnja u programu je bila slobodna molitva na Križevcu, a u Majčinu selu (dvorana na sv. Josipa) u 10 sati je bila organizirana

nas dakle uči onoj ljubavi kojoj ne trebaju riječi, nego koja se pokazuje djelima.

Upravo ovu djelotvornu ljubav tako silno žive djeca s teškoćama i osobe s invaliditetom i njihove obitelji. Te majke, ti očevi, braća i sestre, njihovi volonteri ili prijatelji u različitim udrugama i zajednicama svojim služenjem, sebedarjem, patnjom prikazanom Bogu, pravi su heroji današnjeg svijeta. Ljudi čija su srca velika kao svemir u kojima stanuje živi Isus. Onaj raspeti na križu koji svojom patnjom otkupljuje svijet.

Još jednom, po deseti put Hodočašće za djecu s teškoćama i osobe s invaliditetom u Medugorje sa svojih više od 600 sudionika, pokazalo je kako Isus doista stanuje u srcima onih najmanjih, i kako je Gospina ljubav tako djelotvorno prisutna u svima onima koji o njima skrbe.

Upravo kako bi naglasili važnost ljudskog tijela, odnosno one patnje koju

Brdo ukazanja iako se to po ljudski činilo nemoguće. Ovoga puta zahvaljujući momcima iz Cenacola i nosiljci HGSS-a, Ivan je stigao do Majke. Kronicu za sve sudionike koja je započela u 9 sati vodila je s. Rastislava Ralbovsky iz Đakova, a pjesme je animirala Tihomila Viljetić iz Vinkovaca. Kod 'plavog križa' bila je molitva za one koji su se vratili nakon nošenja na Brdo ukazanja i za sve slabopokretne koje je vodila obitelj Grebenar.

Plodovi Duha: zajedništvo, zahvalnost, pjesma i radost obilježili su i zajednički susret svih sudionika u subotu popodne u žutoj dvorani Ivana Pavla II. Ponovno se na djelu vidjelo koliko je slabost svakog čovjeka zapravo mogućnost da se Bog u njemu proslavlja. To su pokazale sve obitelji s djecom s teškoćama i osobama s invaliditetom koji su pravi heroji života, ljubavi i žrtve, ali i same osobe s invaliditetom koje unatoč svom problemu sretno

Plodovi Duha: zajedništvo, zahvalnost, pjesma i radost obilježili su i zajednički susret svih sudionika u subotu popodne u žutoj dvorani Ivana Pavla II. Ponovno se na djelu vidjelo koliko je slabost svakog čovjeka zapravo mogućnost da se Bog u njemu proslavlja.

molitva križnog puta za nepokretne i slabopokretne koju je animirano vodila Uduga Ruah iz Zagreba.

Vrhunac Hodočašća bila je završna sveta misa prilagođena za djecu s teškoćama i osobe s invaliditetom u 11 sati koju je predslavio vlč. Ivica Tolla, dugogodišnji duhovnik Laudato TV. U spontanosti atmosferi, koja je pokazala svu jednostavnost i čistoću onih najmanjih, kroz slike, simbole, pjesmu i klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu, snaga Duha Ljubavi progovarala je u svako srce: „Ti si ljubljeno dijete Božje!“

I ovo 10. HODOČAŠĆE ZA DJECU S TEŠKOĆAMA U RAZVOJU I OSOBE S INVALIDITETOM u Medugorju ponovno je pokazalo koliko Bog voli malene, koliko se Gospa služi našim slabostima i otvorenim srcima i koliko Duh Sveti djeluje onda kad mi shvatimo kako sami ne možemo ništa! ■

Čisto srce stvori mi, Bože! (PS 51,12)

Mirta Miletić

Godišnjice i obljetnice nas podjećaju na važne događaje našeg života. Rođendane slavimo promatrajući vlastiti život kao dar, godišnjice braka nas podsjećaju na put koji smo izabrali. Tjeraju nas na promišljanje kako živimo bračna obećanja i vodi li nas bračno zajedništvo prema Cilju. Imendani su posvješćivanje da imamo svece kao zagovornike, kao pomoć. Oni su nam ohrabrenje da se može biti svet u svakom staležu. Sveci nas ohrabruju kako svetost nije nedostižna i kako je svetost neprestano padanje i dizanje. Potrebni su nam ovakvi događaji jer čovjek brzo zaboravlja i svakodnevne ga brige udaljuju od bitnog.

Tako je i godišnjica Gospinih ukazanja u Međugorju jedan veliki podsjetnik koliko nas Bog ljubi. Blažena Djevica Marija uporno i nenametljivo želi čovjeka usmjeriti na istinski i pravi život. Baš kao što je nenametljivo bila prisutna u cijelom Isusovom zemaljskom životu, tako i sada svojim ukazanjima i porukama brine o čovječanstvu. Tijekom Isusovog javnog života, majka ga je rijetko pratila. Nije bila prisutna kada ga je silan narod pratio, niti kada su se događala velika čudesa (osim u Kani). Nije se nametala svojim savjetima i majčinskom kontrolom, ali je zato znala bila prisutna na Golgoti. Kao i svaka majka, bila je pored svog djeteta koje pati. Znala je da više ništa ne može učiniti za Isusa, znala je da ga ne može spasiti od križa. No, ostala je uz Njega kao Suotkupiteljica. Možemo reći kako se odrekla majčinskih prava nad svojim sinom da bi se ostvarilo spasenje cijelog čovječanstva.

Međugorje nam pokazuje koliko je duboka i us trajna briga naše Nebeske Majke. Ta Njena prisutnost privlači milijune hodočasnika. Privlači ih Nebo na zemlji, čežnja za božanskim životom. Za puninom. Većina hodočasnika koji posjete Međugorje ne svjedoče vidljivim čudesima, ali se u njihovim životima događa čudo. Najveće je čudo promjena srca. I uzaludna su vidljiva čudesa ako se ne dogodi nutarnja promjena, ako ne obrežemo naša srca i ne obratimo se. Obratiti se znači „odlučiti se za“ ili „okrenuti se prema nečemu“. Odlučiti se promijeniti grješno ponašanje, promijeniti krive modele života. Za obraćenje nije dovoljna samo svijest da je nešto pogriješno već odluka da ću to promijeniti.

Sjećam se jednog susreta s mladićem iz Mađarske kojeg sam upoznala na povratku iz Međugorja. Vraćali smo se u istom autobusu i is-

pričao mi je zašto je ponovno posjetio Međugorje nakon puno godina. Njegov prvi susret s Međugorjem dogodio se kada je imao trinaest godina. Došao je s grupom mađarskih hodočasnika. Posvjedočio mi je kako je u jednom trenutku molitve dio hodočasnika vidio lik Gospe. Među njima bio je i on. Iznenadio se tim iskustvom jer u Međugorje nije došao ni s kakvim očekivanjima. No, njegov je život kasnije krenuo sasvim drugačijim smjerom. Uspjeh i karijera odveli su ga u pakao bludnosti. Živio je bez sakramenata, bez molitve i bez euharistije. Rekao mi je kako bi mu možda bilo bolje da nije imao to iskustvo jer je znao što je ispravno, a nije imao snage tako živjeti. Život u grijehu bio mu je slađi, ali je uvijek u njegovom srcu stajalo sjećanje na taj događaj. Kao trajna opomena! Kada je došao do samog dna, odlučio je ponovno posjetiti Međugor-

Neka nam slavlje međugorske godišnjice pomogne otvoriti oči srca. Majko naša, otkupi naš pogled i naše osjećaje. Želimo se istinski obratiti i okrenuti svoj život prema Isusu, našem Spasitelju. Želimo mu potpuno povjerovati i darovati mu svoje vrijeme, talente i uspjehe. Nauči nas neznatnosti i poniznosti!

je moleći čudo promjene vlastitog srca. Kasnije sam puno puta razmišljala o tom susretu i često molila za tog mladića. To mi je bila lijepa potvrda istinitosti Gospine prisutnosti u Međugorju, ali i ozbiljnosti življenja onoga što Blažena Djevica Marija od nas traži. Vidljivo čudo ne mora promijeniti i srce. Samo čudo ne znači ništa ako se ne dogodi promjena života. Mnogi su bili svjedoci i Isusovih čudesa pa ih nije dotaklo ništa i nisu ga prepoznali.

Neka nam slavlje međugorske godišnjice pomogne otvoriti oči srca. Majko naša, otkupi naš pogled i naše osjećaje. Želimo se istinski obratiti i okrenuti svoj život prema Isusu, našem Spasitelju. Želimo mu potpuno povjerovati i darovati mu svoje vrijeme, talente i uspjehe. Nauči nas neznatnosti i poniznosti! Daj da prestanemo trčati za užiticima ovoga svijeta i zaljubimo se u malečnost i skromnost. Otkloni od nas svaku želju za gorčinom i samosažaljenjem i daj nam slobodu i radost djece Božje. ■

MEDUGORJE je mjesto iscjeljenja

P. Marko Glogović bio je duhovna pratnja na hodočašću u Međugorje koje su sestre Majke Terezi-je organizirale krajem travnja za beskućnike koji koriste usluge njihova prenoćišta u Jukićevoj 24. u Zagrebu. Iako su to bili većinom stariji ljudi, ipak su uspjeli obići puno toga i puno moliti. „Beskućnici su ostali jako dirnuti, a većina njih je tu po prvi put. Ono što je mene dirnulo jest da je u Međugorju još toliko onog starog s početka ukazanja: naime, naš put, smještaj i hranu smo dobili besplatno. I još smo u kafiću blizu Brda Ukazanja, dobili i kavu besplatno“ – posvjedočio je p. Marko, kojeg smo zatim zamolili za kratki razgovor koji slijedi u nastavku:

Tko je p. Marko Glogović?

P. Marko Glogović je član hrvatske Pavlinske provincije 'Kraljice anđela' iz Karlovca. Župnik i prior samostana 'Svetice' kod Ozlja. Također je i duhovnik Udruga „Betlehem“, apostolata za život. Udruga Betlehem trenutno radi na organiziranju svoje osme kuće koja se nalazi u Osijeku. To su majčinske kuće, mi ih zovemo 'kuće života' koje su u mnogočemu nadahnute kućama iz 'Majčina sela' u Međugorju.

Kako je došlo do tog nadahnuća?

Osobno sam poznao fra Slavka Barbarića, doduše ne tako dobro, nismo se često susretali kao neki ljudi ovdje u Međugorju koji imaju tolike divne uspomene na tog čovjeka. Kao mladi svećenik saznao sam za Majčino selo i dok sam bio u posjeti Selu, točno sam dobio viziju naših kuća u Hrvatskoj koje bi trebale biti kuće obiteljskog tipa. I zato smo našu prvu kuću nazvali „Obitelj sv. Josipa“ jer se nalazi u Karlovcu. Dakle ove naše 'kuće života' su također kuće obiteljskog tipa gdje može boraviti do 6 ili 7 majki sa djecom. To su kuće samopomoći, što znači da žene same održavaju kuću, kuhaju i rade sve ono što je potrebno, a mi samo surađujemo s njima, odnosno one s nama. Cilj je da ove žene imaju jedno mjesto na kojem se mogu odmoriti, gdje mogu doći k sebi nakon raznoraznih životnih poteškoća, gdje mogu upoznati Boga i sebe i gdje mogu živjeti bez financijskog opterećenja, odnosno brige za svoju egzistenciju i egzistenciju svoje djece. To se za sada pokazalo kao dobro rješenje. Inače, imamo dvije vrste kuća, jedan tip su kuće za samohrane majke s bebama ili većom djecom ili trudnice, a drugi tip kuća su sigurne kuće u kojima smještamo žrtve nasilja u obitelji. To je naša misija, proizašla iz karizme našeg Pavlinskog reda u čijim pravilima stoji prepoznavanje znakova vremena u borbi za nerođenu djecu, njihov život, njihovo dostojanstvo i naravno prije svega za njihovo rođenje nasuprot ovoj pošasti zločina abortusa.

Uloga Međugorja u Vašem životu?

Prvi put sam u Međugorje došao kao bogoslov 1997. godine. To je jako duga priča koju sam opisao u svojoj knjizi: „Svi su me putovi vodili u Međugorje“. U knjizi opisujem svoj put promjene iz potpunog ravnodušja za Međugorje, pa preko jednog otpora kojeg sam imao prema Gospinim ukazanjima, u jednoj nevjerici da se ovdje događaju te stvari, i kada sam se vrlo ružno znao izraziti

prema hodočasniciima koji ovdje dolaze. Međutim, ja sam danas, nakon nekoliko vrlo, vrlo upečaljivih susreta, nakon toliko svjedočanstava što je Međugorje učinilo ljudima, ne samo na razini osjećaja, nego na razini promjene života i nakon što sam sam doživio toliko intimne, a tako snažne stvarnosti međugorskih zbivanja, evo ja sam danas veliki zaljubljenik Međugorja. Mogu reći da gledam svako nekoliko mjeseci doći ovdje. Zaista ovdje nađem jednu pomoć za moje svećeništvo, obnavljam ovdje snagu. Međugorje je jedan veliki globalni poziv na molitvu, na žrtvu, na obraćenje i vidim da ta poruka nailazi na otvorena srca. Posebno je važno za naš pro-life pokret. Posebno sada kada imamo i Kapelicu Majke života na terenu stare crkve.

A ono što mi je posebno znakovito u Međugorju i na što se posebno osvrćem u govoru svim grupama na duhovnim obnovama u koje sam stvarno utkao Međugorje gdje god da jesam po svijetu, jest to da se Gospa u prvom ukazanju 24. 6. 1981. ukazala sa malim Isusom u naručju. To da Kraljica Mira u svom naručju

Međugorje je jedan veliki globalni poziv na molitvu, na žrtvu, na obraćenje i vidim da ta poruka nailazi na otvorena srca. Posebno je važno za naš pro-life pokret. Posebno sada kada imamo i Kapelicu Majke života na terenu stare crkve.

drži Kralja Mira je tako čudesno i da se svakog Božića obnavlja ta scena, što je nevjerojatno važno i što zapravo upućuje na poruku koliko je dijete (beba) u Božjim očima veliko, dragocjeno.

Ja sam se toliko zaljubio u Međugorje, da mi je to postalo jedno poslanje unutar mog poziva. Npr. našu smo Udrugu „Betlehem“ posvetili Kraljici Mira i čak smo u opis djelovanja Udruge dodali da smo promicatelji Gospinih poruka. U Međugorju se u mom srcu rodilo jedno veliko nadahnuće koje sam pokrenuo: „Gospino djelo mira“ – to je jedna duhovna inicijativa koja potiče i objašnjava i konkretno donosi korak po korak, kako u župi, (naglasak u župi) učiniti svakodnevnu molitvu sva četiri otajstva Gospine krunicе (ružarija). To je zato jer sam otkrio da je u molitvi ružarija (sva 4 otajstva) koja se dnevno mole velika snaga, posebno za naše obitelji.

Iz te moje zaljubljenosti hodočašćenja u Međugorje, nastala je i moja deseta knjižica na temu Međugorja (tu su molitve, pobožnosti koje žele konkretno pomoći ljudima) čija će promocija uskoro

biti. Dijelimo na stotine Gospinih sličica svima koji su vezani uz nas i našu Udrugu, na taj način ovu našu duhovnost želimo pokazati i preko ovih vidljivih simbola...

Svake godine naša Udruga sa više autobusa barem jedan put putuje u Međugorje gdje ostajemo na hodočašću više dana.

U Međugorju sam upoznao predivne ljude koji su mi postali predivni prijatelji. I mogu reći da su mi to prijatelji koji mi najviše znače i kao svećeniku i kao čovjeku općenito u životu.

Meni je Međugorje jedan prostor duha kakav po mom mišljenju ne postoji drugdje. Iz više razloga, ali je možda najvažniji da ovdje Gospa danas (naglasak na ovom danas) govori danas za nas! Međugorje spaja sve poruke i sve iz prošlih ukazanja. U Međugorju imamo i Lourdes i Fatimu i Guadalupe na svoj način. Sve je spojeno, čak ne samo ono što nam je Gospa donijela kroz povijest nego i cijela tradicija Crkve, kao npr. Pobožnost Srcu Isusovu, Licu... sve se to nalazi u Gospinim porukama. I zato sam tražio i dobio odobrenje ICMM da i u Hrvatskoj tiskam knjižicu Gospinih poruka koju smo već na tisuće i tisuće primjeraka podijelili po Hrvatskoj u želji da što više ljudi DOBIJE PORUKU! To mi je izuzetno bitno: da ljudi pročitaju poruke! Jer u tim porukama je ono što je glavno, što je sve ovo pokrenulo, sve ove dolaske, sva ova obraćenja, sva ova velika humanitarna djela u kojima je prednjačio nezaboravni fra Slavko... sve je to krenulo iz poruka i mislim da bismo trebali i ja na tome radim: DA VRATIMO PORUKE U SREDIŠTE međugorske duhovnosti. Trebali bismo puno više govoriti (razumijem da je to možda s jedne strane neizgodno jer još uvijek Međugorje nije potvrđeno kao mjesto ukazanja od strane crkve), međutim poruke nigdje nisu zabranjene! I mi koji smo upoznati s njima, mislim da imamo obavezu širiti ih drugima. Po njima se stvarno čovjek može vratiti Bogu i sebi! I srcu i razumu. I nebu, na pravom življenju zemaljskog.

Mene je Međugorje obnovilo, potaklo na mnoga razmišljanja i odluke važne za moj svećenički i redovnički život. Ono mi je produbilo duhovnost koju sam dobio u svojoj redovničkoj zajednici. Međugorje mi je jedan neopisivi znak Božjeg milosr-

Foto: Arhiv ICMM

Međugorje me zapravo naučilo nevažne stvari maknuti. Prije sam zbog posla znao preskakati kronicu ili prekidati, a sada kad molim ružarij, ja za sve imam vremena. Puno mi pomaže i mjesto gdje živim. Svetice kod Ozlja, to je tzv. 'Gora blagoslova'. Oni koji dođu tamo oduševljeni su tim sakralnim prostorom i prirodom i svi kažu „Osjećamo ovdje Međugorje, a ne znamo zašto.“ Pa sve pozivam da dođu i da otkriju zašto!

da i vapaj Neba konkretnom čovjeku da se vrati Bogu, a najbolji put je preko Marije, preko Gospe. Eto to je za mene Međugorje!

Izuzetno sam sretan i ne mogu dovoljno Bogu zahvaliti što sam na ovom mjestu primio tolike važne milosti, presudne milosti za moj život. Silno sam Bogu zahvalan na svakom trenutku provedenom ovdje.

Iskustvo s fra Slavkom?

Prvi sam put sreo fra Slavka te 1997. godine kada sam i sam bogoslov s ostalim bogoslovima stigao u Međugorje. Primije-

tio je da smo bez smještaja. Naš pater koji nas je ovdje doveo, u cijeloj svojoj uzbuđenosti nije se sjetio da mi trebamo negdje spavati i jesti dok smo u Međugorju. I mi ko' sirotani stojimo pred crkvom navečer, sestre su zatvorile vrata crkve... Molili smo za providnost pomiješanih osjećaja, bilo je ljutnje u nama, a opet je bila i neka nada da će se neko čudo dogoditi... I stvarno se dogodilo, naišao je fra Slavko i odmah nas je doveo u neki pansion gdje su nas primili neki dobri ljudi.

Drugi susret je bio u Krakovu, u bogosloviji gdje sam studirao. Želio je predstaviti nama bogoslovima i svećenicima

našeg Pavlinskog reda Međugorje, međutim, tu je bio grubo odbijen, jer se u to vrijeme tamo Međugorje nije smjelo ni spomenuti. Ja sam se sastao s njim privatno i meni je taj susret s njim silno pomogao jer sam prestao moliti kronicu, bio sam se udaljio od Gospe i bio sam ušao u protestantske vode. I one su me toliko prozele, toliko skrenule s katoličke duhovnosti i nauka, da su me zvali „pastor“ u bogosloviji. Fra Slavko je Božjom providnošću došao u pravo vrijeme. Otišao je bez ikakve mogućnosti da progovori o Međugorju, ali je ostavio dvije stvari: 1. Svjedočanstvo jednog istinski svetačkog stava: nije nam zamjerio odbijanje, otišao je blagoslivljajući. To me silno izgradilo iako mi je bilo jako žao i bio sam posramljen kao Hrvat.

2. I druga stvar, imao sam priliku s njim razgovarati nasamo, ispovjediti se i ostavio mi je svoju kronicu, a ja sam iza toga ponovno počeo voljeti Gospu. Bio sam i na nekoliko njegovih seminara u Domus Pacis itd. Uvijek kad sam dolazio u Međugorje, zvao sam njega da mi negdje pripremi mjesto.

Mjesto Međugorja u Crkvi?

Stvarno mi je Međugorje promijenilo pogled na život, na ljude, pogled na Gospodina, na Katoličku Crkvu. I stvarno vidim da bez Marije jedan svećenik može strašno potonuti. Bez Marije ne razumijemo svoje svećeništvo. Bez jednog stvarno dubokog odnosa sa BDM mi jednostavno gubimo osjećaj, blagost, nježnost, pravednost, milosrđe... ne samo prema bližnjima nego i prema sebi. Marija je ovdje pokazala stvarno da je Majka, što je silno važno u ovom svijetu u kojem je majčinstvo toliko ugroženo (kroz surrogatstvo, abortuse, posvemašnju bludnost, rastave...)

Današnji čovjek, naša djeca i mladi već gube neki ispravan pojam majčinstva i očinstva.

Kako sam prije bio potpuno opojen tim protestantizmom, i kako sam prihvatio onu struju u našoj Crkvi koja je činila veliki otpor i bila vrlo skeptična prema ukazanjima, gotovo neprijateljska, i kao što sam prije govorio kako je nenormalno da se Gospa svakodnevno ukazuje kroz tolike godine. Meni je danas kristalno jasno zašto se to događa. I ostale stvari, npr. upoznao sam vidoce, neke dobro neke površno, a baš ono ljudsko u njima je meni dokaz da su oni autentični. Dok mi je prije ono ljudsko u njima bilo zapreka za povjerovati, koliko sam bio ohol. Oholost me učinila slijepim za stvarnosti Duha!

Međugorje je mjesto iscjeljenja. Ja tu šaljem apsolutno sve koji mi dođu s problemom neplodnosti u braku, s problemom rane od abortusa, s problemom ostavljenosti, prezrenosti ili nasilja u braku. Svakom uputim različit savjet, ali svima kažem: „Idite u Međugorje!“

Moja jedanaesta knjiga koja će tek izaći, a koju sam napisao na temu Međugorja zove se „Idite u Međugorje i ostali savjeti supružnicima željnim djece“.

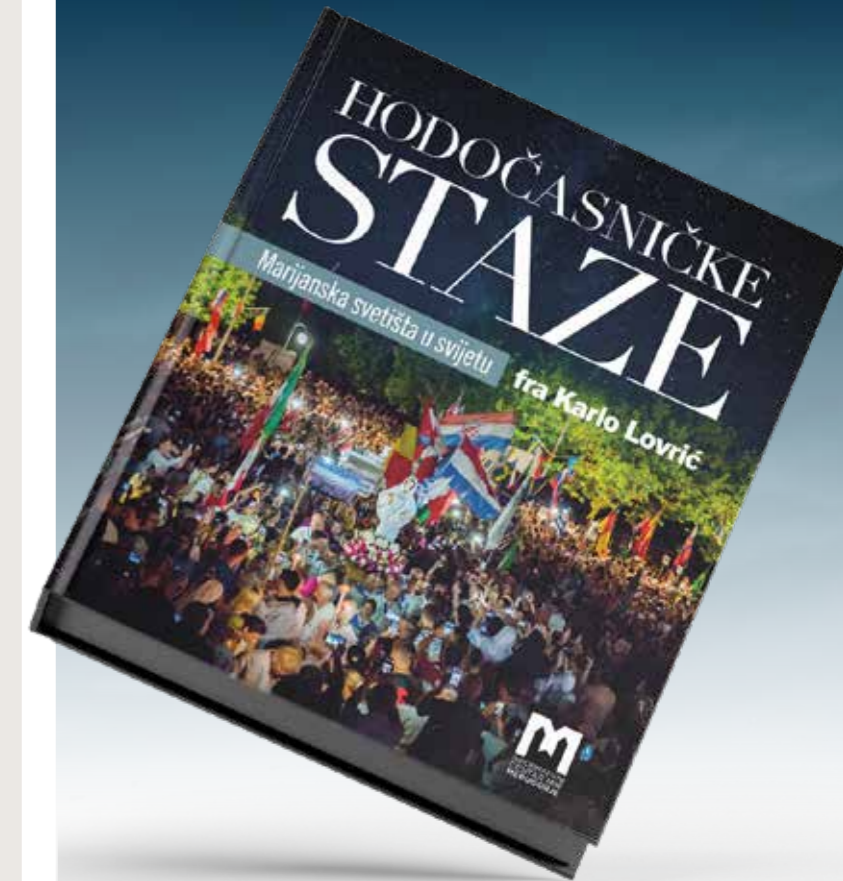
U mjesecu svibnju također izlazi i moj CD album sa deset pjesama koje sam napisao i posvetio Kraljici Mira, a uglazbio ih je naš poznati kantautor Dragutin Hrstović.

Kad stignete učiniti toliko toga?

I ja malo spavam, zatim naučio sam krasti vrijeme od nekih nebitnih stvari. Međugorje me zapravo naučilo nevažne stvari maknuti. Prije sam zbog posla znao preskakati kronicu ili prekidati, a sada kad molim ružarij, ja za sve imam vremena. Puno mi pomaže i mjesto gdje živim. Svetice kod Ozlja, to je tzv. 'Gora blagoslova'. Oni koji dođu tamo oduševljeni su tim sakralnim prostorom i prirodom i svi kažu „Osjećamo ovdje Međugorje, a ne znamo zašto.“ Pa sve pozivam da dođu i da otkriju zašto!

Piše: Paula Tomić

Poštovani čitatelji, pred vama je knjiga Hodočasničke staze fra Karla Lovrića koja nas vodi u ništa manje nego 119 uglavnom Gospinih svetišta u 38 zemalja svijeta. Knjiga spada u red onih koje svakako treba pročitati, i to ne samo jedanput; ona bi, da se poslužimo školskim rječnikom, trebala biti obvezna lektira, svojevrsni vademekum.

Ne možemo fizički posjetiti sva hodočasnička mjesta, ali se možemo duhom prenijeti u njih. U tome nam obilno pomaže ova fra Karlova knjiga. Ona će nas, da se poslužim riječima autora, približiti Gospi, a preko Gospe Isusu i Njegovoj Crkvi.

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Među francuskim katolicima jača euroskepticizam

Prema izvješću francuskog katoličkog lista La Croix, među francuskim katolicima raste skepsa prema projektu europskog ujedinjenja.

Prema tome izvješću, koje se poziva na znanstvenika centra za politološka istraživanja Cevipof-Sciences Po i ispitivanje javnog mnijenja provedeno krajem travnja, 36 posto francuskih katolika namjeravaju na izborima za Europski parlament birati desno-populističku stranku Nacionalno okupljanje (Rassemblement National – RN), a 6 posto krajnje desnu Reconquete.

Prema istom izvoru, samo 19 posto namjeravaju glasovati za kandidatku stranke predsjednika Emanuela Macrona RE (Renaissance), 9 posto za kandidata stranke desnog centra LR (Les Republicains) i 24 posto za lijeve kandidacijske liste. Takav rezultat izbora predstavljao bi snažnu tendenciju udesno u usporedbi s europskim izborima 2019. godine.

Anketa dan nakon tih izbora pokazala je da je na izbore izišlo 78 praktičnih katolika u Francuskoj, što je za gotovo 30 posto više od udjela svih francuskih birača. Tada je 37 posto francuskih praktičnih katolika glasovalo za kandidatku predsjedničke stranke, dok je za nju dalo glas ukupno 22,4 posto svih francuskih birača. LR je dobio 22 posto glasova katolika, dok je samo 8,5 posto svih francuskih birača glasovalo za nju. Za RN je glasovalo 14 posto katolika i 23 posto svih francuskih birača.

Odnos francuskih katolika prema Europi upućuje na snažnu razliku među naraštajima, piše La Croix. Mlađi imaju slabiji osjećaj prema Drugome svjetskom ratu i izgradnji Europe, izjavio je Sebastian Maillard iz instituta Jacques Delors. Za naraštaj njihovih djedova i baka EU pak predstavlja i nadalje projekt pomirenja naroda, posebice Francuza i Nijemaca. I bivši predsjednik inicijative Francuski socijalni tjedni (Semaines Sociales de France – SSF) i visoki dužnosnik Europske komisije Jerome Vignon smatra da se „s naraštaja na naraštaj nedovoljno prenose razlozi“ identifikiranja s Europom, navodi La Croix. ■

Njemački biskupi za ostanak bogoslovnih studija na državnim sveučilištima

Njemački biskupi snažno se zauzimaju za ostanak teoloških fakulteta na državnim fakultetima. Društvo i Crkva u jednakoj mjeri imaju korist od teološke znanosti, piše u priopćenju koje je u četvrtak 6. lipnja objavila Njemačka biskupska konferencija u Bonnu.

Taj resurs ne bi se trebao „olako ugroziti“, poručili su njemački biskupi.

Vjera na sveučilištu preuzima odgovornost pred forumom znanstvenog razuma, podsjećaju biskupi. Neprestana razmjena s drugim znanostima potrebna je kako bi se i u okolnostima 21. stoljeća moglo naviještati evanđelje. S druge strane, teologija pridonosi sučeljavanju s ambicijom istinitosti drugih znanosti ili svjetonazorskih stajališta. „Taj doprinos bolno bi nedostajali kad

ne bi bilo teološke znanosti“, poručili su.

Njemačka biskupska konferencija objavila je tim povodom dokument na pet stranica svoje Komisije za vjerska pitanja. U njemu je sadržana poruka kako Crkva, znanost i društvo trebaju imati zajednički interes „da teologija i dalje bude usidrena na našim sveučilištima“. Teologija, naglašava se, ne smije biti reducirana na ulogu izobrazbe crkvenih suradnika. Teologija nije ni zamjenjiva drugim religijskim ili kulturnim znanostima, poručuju njemački biskupi. Za razliku od svih drugih znanstvenih disciplina, teologija se može dotaknuti apsolutne dimenzije znanstvenih iskaza, fundamentalističkih tendencija u vjerskoj ili ideoloških crta u državnoj ili gospodarskoj vlasti, poručili su njemački biskupi. ■

U Negevskoj pustinji otkrivena ranokršćanska crkva s mogućim hodočasničkim crtežima

Tijekom iskapanja južno od beduinskog grada Rahata u Negevskoj pustinji izraelski su arheolozi otkrili ostatke crkve stare 1.500 godina.

Arheolozi su na dijelovima ostataka zidova otkrili crteže brodova iz toga doba, koji bi mogli biti djela hodočasnika, priopćila je izraelska državna uprava za starine.

Stručnjaci su pronašli desetak prikaza različitih brodova, koje su različite osobe urezale u stijenu. Detaljni prikazi ukazuju na upućenost autora u pomorski život, izjavila je arheologica Deborah Cvikel. Crteži prikazuju između ostaloga brodove na vesla i one s dva jarbola.

Stručnjaci procjenjuju da je riječ o „pozdrav kršćanskih hodočasnika koji su brodom stigli u luku u Gazi“ i odatle nastavili put prema svetim mjestima u Jeruzalemu, Betlehemu i Sinaju.

Nalazište na staroj rimskoj cesti prema Beer Šebi, dan hoda od antičke luke u Gazi, otvara „prozor u svijet kršćanskih hodočasnika, koji su prije 1.500 godina pohodili Svetu zemlju“, izjavio je ravnatelj uprave za starine Eli Escusido. Prema njegovim riječima, ono pruža dokaze iz prve ruke o brodovima kojima su putovali i o pomorskom svijetu onoga vremena.

Gaza, koja je od 12. stoljeća prije Krista pripadala filistejskom savezu pet gradova, kasnije se razvila u najvažniju luku istočnog Sredozemlja. U bizantinsko doba onuda su prolazile važni trgovački putovi. Tijekom građevinskih radova 1997. otkriveni su južno od grada Gaze ostatci velikog samostanskog kompleksa s tri crkve u nizu, koje su u razdoblju duljem od 400 godina podignute uz grob svetoga Hilarija. Raspored i struktura na-

Nizozemska: Redovnički život, suvremeni izbor

Inicijativa „Otvoreni samostani“ održana je u nedjelju, 9. lipnja 2024. u Nizozemskoj.

Oko 30 muških i ženskih samostana u Nizozemskoj bilo je u nedjelju na raspolaganju za prihvataj zainteresiranih i znatiželjnih posjetitelja povodom 11. izdanja Dana otvorenih samostana pod nazivom „Koja je tvoja priča?“.

Tom inicijativom redovnici i redovnice žele pokazati da je redovničko iskustvo izbor suvremenoga života – istaknula je Nizozemska redovnička konferencija. Tijekom Dana otvorenih samostana oči, redovnici i redovnice ispričat će svoje priče – tko su, što rade i zašto biraju život služenja Boga i ljudima, ali i saslušati priče posjetitelja, napomenuli su iz Nizozemske redovničke konferencije. ■

lazišta upućuje na snažnu hodočasničku dinamiku, procjenjuje nadležni arheolog, Francuz Rene Elter.

Nalazište, otkriveno tijekom pripremnih radova za projekt proširenja grada južno od Rahata, bit će predstavljeno javnosti u okviru konferencije 4. lipnja.

Deseti Mladifest održan u kanadskom Norvalu

Deseti Susret hrvatske katoličke mladeži u Sjevernoj Americi održan je od 7. do 9. lipnja 2024. u Hrvatskom franjevačkom središtu i župi Kraljice Mira u kanadskom Norvalu.

Mladifest je okupio nekoliko stotina mladih hrvatskih katolika iz SAD-a i Kanade koji su kroz tri dana sudjelovali u duhovnom programu molitve, pjesme, svjedočanstava, klanjanja, slavlja svetih misa i ispovijedi, prijenosi Katolička tiskovna agencija BK BiH.

Mladifest je započeo u petak poslijepodne misom koju je predslavio domaći župnik fra Robert Kavelj, a nastavio se prigodnim programom i dobrodošlicom mladima. Večer je završena klanjanjem Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu. U subotu jutro program se nastavio u župnoj dvorani Franjevačkog središta na Norvalu. Mladima je najprije govorio fra Ante Market na temu „Prestanite i znajte da sam ja Bog“ (Ps 46,10).

Sljedeći je govorio glavni govornik ovogodišnjeg susreta, vlč. Dan Reehil. On je s mladima podijelio svoj životni put koji ga je vodio od potpunog odbijanja vjere i Boga do službe svećenika i egzorcista. Naime, vlč. Dan se nakon jednog odlaska u Međugorje potpuno promijenio te je ostatak životne priče predstavio kao čudesno lijepu povijest Božje ljubavi i blizine.

Poslijepodnevni dio programa započeo je vremenom za tišinu i samoću, bez mobitela te samo uz Sveto Pismo. Nakon

toga uslijedio je ručak, a zatim rad po skupinama.

U poslijepodnevnom dijelu programa fra Antonio Musa iz Hrvatske župe sv. Jeronima iz Chicaga govorio je na temu ispovijedi i vodio mlade u pripravi za istu. Zatim je slavljena misa koju je predvodio vlč. Reehil, a događaj je završen s večeri slavljenja benda Amorose koji su za tu prigodu došli iz domovine.

U nedjelju jutro mladi su se okupili u dvorani gdje je vlč. Reehil govorio o duhovnoj borbi i kako se oduprijeti zlu u svijetu. Zatim je u norvalskoj crkvi uslijedila misa na kojoj su bili župljani, od kojih su brojni u domove ugostili mlade. Misa je predvodio je fra Lovro Šimić iz hrvatske župe sv. Cirila i Metoda iz New Yorka, a zatim su mladi imali prigodu za dijeljenje iskustava.

Program je završen ručkom kojeg su pripremile norvalske domaćice, a nakon ručka bilo je druženje na prostorima Hrvatskog franjevačkog središta Kraljice Mira.

„Bogu dajemo hvalu za ovaj lijepi susret u kojem smo još jednom nahranjeni Božjom mudrošću i njegovom snagom, posvjedočivši tako i svoje kršćansko ime i ostajući vjerni vjeri naših otaca i na ovom sjevernoameričkom kontinentu. Najvjernija Odvjetnice na braniku stoj – čuvaj našu svetu vjeru i hrvatski dom“, poručili su iz Hrvatske katoličke mladeži Sjeverne Amerike. ■

U Nigeriji opet otet svećenik

Zaklada papinskog prava „Pomoć Crkvi u nevolji“ priopćila je u utorak 11. lipnja 2024. da je u sjeverozapadnoj nigerijskoj saveznoj državi Kaduni otet još jedan svećenik, Gabriel Ukeh.

Generalni vikar biskupije Kafanchan vlč. Faweh Kazah je u priopćenju poslanom zakladi, rekao da su vlč. Ukeha oteli nepoznati otmičari iz ureda Župe sv. Tome u Zaman Dabu, u nedjelju 9. lipnja u ranim satima. Vlč. Kazah pozvao je na molitvu za „žurno i sigurno oslobođenje“ otetog svećenika. Također je osudio „opetovane otmice za otkupninu nevinih i bespomoćnih građana naših župa“. Pritom je pozvao vlasti na pripravnost sigurnosno-obavještajnih službi susret proslavi muslimanskog Kurban-bajrama.

„Dok radimo s obavještajcima na njegovom brzom oslobađanju, želimo pozvati sve da se klone preuzimanja zakona u svoje ruke. Upotrijebit ćemo sva legitimna sredstva da bismo osigurali da nam se [vlč. Ukeh] vrati živ i zdrav“, poručio je generalni vikar.

Priopćenje je zaključio utječući se zagovoru „Blažene Djevice Marije, Majke svećenika i redovnica“ i molitvom da „Propeti Isus usliši naše molbe i ubrza bezuvjetno oslobađanje svoga svećenika i [svih] drugih otetih osoba“.

U godinu dana 4 tisuće otmica

Vatican News je, pak, objavio da se otmice događaju diljem Nigerije, a razbojnici i pobunjenici odvođe ljude u zarobljeništvo radi pozamašnjih otkupnina, kao i iz političkih ili ideoloških razloga. Od svibnja 2023. dogodilo se više od 4 tisuće otmica. Ranije ove godine, Dikasterij za evangelizaciju objavio je izjavu osuđujući val otmica i izražavajući „najdublju i iskrenu solidarnost“ s nigerijskim narodom suočenim s krizom.

U svibnju oteta dvojica svećenika

CNA podsjeća da su u svibnju bila oteta još dvojica svećenika. Vlč. Oliver Buba, svećenik biskupije Yola, otet je 21. svibnja i oslobođen nakon deset dana.

Također je nakon desetodnevnog zatočeništva pušten vlč. Basil Gbuzuo, svećenik nadbiskupije Onitsha, otet 15. svibnja. ■

Razmišljanje o životu s njegova kraja:
tekst predavanja Benediktova životopisca u povodu dodjele
počasnoga doktorata na STH Basel.

PETER SEEWALD: IZGUBILI SMO NEBO

„Čim pomislimo na kraj, osjetimo veličinu svoga postojanja, ponovno postanemo svjesni koliko je i kako divno te uzbuđljivo moći živjeti dar života“, rekao je Peter Seewald u svom predavanju.

Sveučilišna Visoka teološka škola u Baselu (STH Basel) dodijelila je 13. svibnja novinaru i biografu Benedikta XVI. Peteru Seewaldu, počasni doktorat. Prema njihovoj prosudbi Seewald je dobio doktorat *honoris causa* za svoja novinarska postignuća, poput biografije o Isusu Kristu.

Poštovane kolegice i kolege Sveučilišne Visoke teološke škole u Baselu na čelu s rektorom prof. dr. sc. Thiessenom, dragi nadbiskupe dr. Gänswein, cijenjene dame i gospodo!

Prije svega, poštovani profesore dr. Schwanke, velika Vam hvala na Vašem hvalospjevu koji veoma cijenim. U njemu je po mom mišljenju odveć pohvala, što me naravno jako veseli.

Želio bih vam istinski zahvaliti na velikoj časti koju mi danas ukazujete dodjeljujući mi počasni doktorat vaše Visoke škole. Kao izraz svoje zahvalnosti želio bih vam ponuditi nekoliko misli o temi od koje u biti nitko zapravo ne može pobjeći. Nitko ni u ovoj prostoriji ali nitko ni vani. Čak i ako bismo to htjeli ignorirati. Kao što je rekao Sigmund Freud: „Svatko misli da je svaki čovjek smrtni - osim njega samoga.“

Smrt je razdjelni zid

Riječ je o smrti. „The Silent Highway Man“, kako je zovu Britanci (koji plovi niz Temzu, prim.prev.). Ona ima toliko lica, poznaje toliko obreda, upreže toliko pjesnika, mislilaca, skladatelja i slikara. Smrt je razdjelni zid. Ne samo zato što razdvaja život od neživota, već i zato što razdvaja dva svjetonazora koji ne mogu biti različiti. Prema jednom svjetonazoru živim kao da je moje kratko postojanje na zemlji sve što mogu očekivati. S druge strane, vjerujem u besmrtno, fantastično daljnje postojanje, koje se u kršćanstvu naziva „životom vječnim“.

„Umire se samo jednom“, napisao je švicarski pisac Urs Widmer, „i to je zajamčeno.“ Kada kršćanstvo govori o smrti, nije riječ o konačnom, završnom događaju ili „apsurdu“, kako je Sartre klasificirao smrt, niti o Heideggerovom „Bitku na smrt“ (Sein zum Tode), koji je suštinski svršetak života. Kršćanska ideja cilja na cjelovito i na sve. Ona hrabro tvrdi da su ljudi s jedne strane smrtni, ali u isto vrijeme i besmrtni.

Ima li života poslije smrti? Kršćanska vjera na ovo pitanje odgovara s jasnim i odlučnim „da“. Ako postoji zemaljsko tijelo, ustvrdio je apostol Pavao, „postoji i nadnaravno tijelo“ (1 Kor 15,40). Karl Rahner naziva to „dovođenje sebe do savršenstva“. To je povezano s pitanjem što znači biti čovjek. I zašto je ljudska priroda usidrena u dubokoj čežnji za nadvremenskom srećom, za mirom i pravdom, koju ne mogu zadovoljiti nikakva vještina ni umijeće na svijetu, nikakvo bogatstvo, nikakav luksuz, nikakav seks. Heinrich Böll je tu čežnju objasnio „činjenicom“ „da svi zapravo znamo - čak ako to i ne priznajemo - da ovdje na

Ima li života poslije smrti? Kršćanska vjera na ovo pitanje odgovara s jasnim i odlučnim „da“. Ako postoji zemaljsko tijelo, ustvrdio je apostol Pavao, „postoji i nadnaravno tijelo“ (1 Kor 15,40). Karl Rahner naziva to „dovođenje sebe do savršenstva“. To je povezano s pitanjem što znači biti čovjek. I zašto je ljudska priroda usidrena u dubokoj čežnji za nadvremenskom srećom, za mirom i pravdom, koju ne mogu zadovoljiti nikakva vještina ni umijeće na svijetu, nikakvo bogatstvo, nikakav luksuz, nikakva karijera, nikakav seks.

zemlji nismo naskroz kod kuće. Da ipak pripadamo negdje drugdje.“

Svatko tko govori o vječnom životu mora najprije govoriti o umiranju. „Smrt je nastupila“ stara je izreka kada se objavljuje smrt neke osobe. Smrt kuca i nitko je ne može otjerati s vrata. Svaki dan u svijetu umre oko 160.000 ljudi, gotovo 60 milijuna godišnje. To je ravno sveukupnom broju stanovnika Švedske, Norveške, Belgije, Austrije i Australije zajedno. Mnogi od njih od nesreća, nasilja, rata, većina od dijabetesa, raka, Alzheimerera, srčanog udara. Moglo bi se reći i: zbog godina. Pitanje je dakle: Je li starost bolest koja se može pobijediti, kako to propagiraju transhumanisti, da bismo potom zauvijek ostali mladi? Ili postoji program koji je tempiran da najavi kraj?

Čovjek nikada nije samo život

Najstarija osoba koju poznajemo bila je Jeanne Louise Calment iz Provanse. Umrula je 1997. u 122. godini života. Nikada nije radila, pušila je cijeli život, jela kilogram čokolade svaki tjedan i do kraja uživala u dobru zdravlju. - Nikada nisam imala više od jedne bore - koketirala je čak i kao stogodišnjakinja - i pri tome ostajem. Druga najstarija osoba na svijetu bila je francuska časna sestra André. Imala je 118 godina. Kad ju je novinar upitao u čemu je tajna njezina duga života, rekla je: „Dragi me Bog ne želi.“

U srednjem vijeku i kasnije prosječni životni vijek bio je 33 godine. Ali iznenada, unutar samo jednoga stoljeća, od 1870. do 1970., udvostručila se životna dob s otprilike 35 na 70 godina. Danas je prosječna dob u Njemačkoj 78,9 godina za muškarce i 83,6 godina za žene. Trend, kao i u mnogim dijelovima svijeta, nastavlja rasti.

Bez obzira na to koliko smo stari, nismo pošteđeni smrti. I to počinje prilično rano. „Čovjek nikada nije samo život“, znao je reći sveti Augustin, „od prvog trenutka života on je već u smrti.“ U biološkom smislu, sutra ne ćemo više biti isti kao danas. Od približno 100 trilijuna stanica koje svatko od nas ima, bezbrojne se gube svaki dan starenjem iscrpljene kože, jetre, krvi i drugih stanica. Popravljaju se ili zamjenjuju svježima. Ali samo do isteka roka.

Ukupno postoji 30 do 40 procesa koji nas čine starima i spremnima da u nekom trenutku umremo. Da navedemo nekoliko primjera:

Od 25. godine plodnost žene opada. Kod muškaraca se smanjuje razina testosterona.

Između tridesete i četrdesete godine života gubitak koštane mase počinje nadmašivati proces stvaranja kostiju.

Sa 65 godina jedan do dva posto stanovništva ima demenciju. S 85 to je već pedeset posto. A vlak u kojem sjede preostali putnici neizbježno juri prema (su) mraku.

Jesmo li pozvani u život bez smisla ili svrhe?

Stanice su iscrpljene, životni sat je iscurio. Je li to kraj našeg često vrlo napornog života na ovom svijetu? Je li sve gotovo i svršeno? Jesmo li pozvani u život bez smisla ili svrhe? Na kraju se utrnemo kao svijeća koju nitko više ne želi zapaliti?

„Nema više nade“, javljaju mediji čim neka slavna osoba leži na odjelu intenzivne njege, bez izgleda za oporavak. Ali kako to da kršćanstvo govori o nadi upravo kad se, prema ljudskom sudu, trnu svjetla? Smrt ne uništava, kaže vjera, ona samo dovršava ono što je nedovršeno. Posljednji čas koji vam kućne zapravo je trenutak rađanja, rađanja za nebo. Je li tako? Ili je to samo dobra i lijepa ideja? Mit da se nekako nosimo s neobjašnjivim pitanjem zašto moramo umrijeti? Ili zato što su pojmovi poput beskonačnosti, vječnosti, bezvremenosti, neprostora onkraj naše predodžbene moći? Nije li prilično logično da, kako kažu ateisti, od velikana zvana čovjek ne ostaje ništa osim rupičaste lubanje i nekoliko istrulih kostiju? Pjesnik Ernst Jandl o tome je napravio svoju rimu: „Sad smo ljudi na livadama, pa smo zatim ljudi pod livadama, pa postanemo livade, pa postanemo šume: kakav zabavan boravak na ovoj zemlji.“

Kršćani još uvijek tvrde u svom velikom vjerovanju (Nicejsko-carigradskom): „I iščekujem uskrsnuće mrtvih i život

budućeg vijeka.“ Sveta pričest se smatra „popudbinom“ za „hodočašće“ s ovoga svijeta u vječnost. Ranije su bogomolje bile dizajnirane sa svojim višedimenzionalnim, šarenim freskama tako da su vjernici kad pogledaju prema gore mogli dobiti uvid u svoju nebesku budućnost. U osnovi cijela liturgija sa svim svojim znakovima, tekstovima, serafskim zvucima i meditativnim molitvama zamišljena je samo da dočara dojam blaženstva koje se očekuje. „Tvoju smrt, Gospodine, naviještamo, tvoje uskrsnuće slavimo, tvoj slavni dolazak iščekujemo“ molimo u katoličkim i protestantskim bogoslužjima.

Da budemo jasni: ne govorimo o priči *a la Hollywood*, nego o posmrtnoj egzistenciji čovjeka, kako će to izgledati prema kršćanskom svjetonazoru kao plod Kristova silaska u carstvo smrti i njegovim potonjim uskrsnućem. Papa Benedikt XVI nazvao je uskrsnuće „najvećom revolucijom u svjetskoj povijesti i najsnažnijom eksplozijom života“ bilo kada. Ovdje bi se moglo govoriti o odlučnom „skoku u nešto sasvim novo“: bezgranična tama postala je „najsvidljiviji znak bezgranične nade“.

Bez uskrsnuća nema Crkve

Isusovo uskrsnuće i obećanje vječnog života tvore srž kršćanske poruke. Njime je natopljen svaki redak Evanđelja. „Ne zgrčite sebi blaga ovdje na zemlji, gdje ga moljac i rđa nagrizaju“, upozorio je Isus, „nego zgrčite sebi blago na nebu“ (Mt 6,19-21). Glavni blagdan kršćanstva nije festival obojenih jaja ni zečeva, kako su ga nacisti htjeli preimenovati, već proslava pobjede života nad smrću. Ako „Krist nije uskrsnuo“, istaknuo je Pavao, „uzalud je doista naše propovijedanje, uzalud i vjera vaša“ (1 Kor 15,14). „Naša je domovina na nebesima“, potvrđuje u poslanici Filipljanima. I Joseph Ratzinger, upravo citirani, jasno je rekao: „Ako pripadnost Crkvi ima uopće ikakva smisla, tada je to samo stoga što nam pruža vječni život i uopće pravi, istinski život. Sve ostalo je sporedno, drugorazredno.“

Nečuvena Isusova poruka imala je moć promijeniti svijet u mjeri u kojoj se to nikada prije nije dogodilo. Bez uskrsnuća ne bi bilo apostolskoga zamašnjaka koji je nakon Kristove smrti bio gotovo pokopan. Bez uskrsnuća ne bi bilo ni kršćanskih zajednica, ni Crkve, ni suvremene Europe, koja se u surječju s dostignućima antike i judaizma temelji na kršćanskim vrijednostima.

Bez uskrsnuća ne bismo danas bili ovdje. Bez uskrsnuća ne bi bilo Dürera, Klause von Flüeli, Michelangela, Bacho-

ve „Muke po Mateju“ ni Mahlerove „Simfonije uskrsnuća“. Židovski obraćenik bio je nadahnut kršćanskim uvjerenjem da smrt ne znači kraj. Posljednje Mahlerovo djelo, „Pjesma o zemlji“, završava čeznjom za ljepotom i smirajem koji vlada u zagrobnom životu.

Bez povijesno zajamčena i dokazana Kristova uskrsnuća povijest svijeta bila bi potpuno drugačija. Pa ipak: jedan je od najneobičnijih fenomena našega doba jest taj da kršćansko tumačenje umiranja,

Bez obzira na to koliko smo stari, nismo pošteđeni smrti. I to počinje prilično rano. „Čovjek nikada nije samo život“, znao je reći sveti Augustin, „od prvog trenutka života on je već u smrti.“ U biološkom smislu, sutra ne ćemo više biti isti kao danas. Od približno 100 trilijuna stanica koje svatko od nas ima, bezbrojne se gube svaki dan starenjem iscrpljene kože, jetre, krvi i drugih stanica. Popravljaju se ili zamjenjuju svježima. Ali samo do isteka roka.

Ali uskrsnuće? Vječni život? Danas su i kršćani izvan sebe kad voljeni, kako kažu, „preminu“. Besmrtnost? Čovjek sliježe ramenima. Vjerman geslu: „Tko vjeruje, bit će spašen.“

„Posljednje stvari“ samo kao metafora?

Umiranje dugo već nije više kao nekoć. Sve više ljudi bira rupu u zemlji u „Friedwaldu“ (šumi mira) za svoje posljednje počivalište; tijelo je kremirano i biorazgradivo. Križevi nestaju u osmrtnicama i blagoslovi se više ne izgovaraju u mrtvačnicama. Pogled koji je nekoć bio usmjeren na Raspetoga, koji je za nas umro, sada je usmjeren na posmrtnoga govornika koji, umjesto svećenika, blagim kalendarskim izrekama kuša skinuti težinu smrti. A kada javno govorimo o smrti, rijetko to seže dalje od stvari poput organiziranja pokopa i potpore ožalošćenima. Jedno je sigurno: u novoj „kulturi konačnosti i smrti“, kako je nazivaju, neopogansko društvo se rastalo i oprostilo ne samo od „Božje njive“ nego i od samoga Boga.

Što se dogodilo da smo potisnuli svijet i način razmišljanja i življenja koji je više od tisuću godina oblikovao našu kulturu? Koju su istražili, pročistili i uvjerljivo prenijeli najveći umovi čovječanstva? Za

Ako „Krist nije uskrsnuo“, istaknuo je Pavao, „uzalud je doista naše propovijedanje, uzalud i vjera vaša“ (1 Kor 15,14). „Naša je domovina na nebesima“, potvrđuje u poslanici Filipljanima. I Joseph Ratzinger, upravo citirani, jasno je rekao: „Ako pripadnost Crkvi ima uopće ikakva smisla, tada je to samo stoga što nam pruža vječni život i uopće pravi, istinski život. Sve ostalo je sporedno, drugorazredno.“

koju su bezbrojni ljudi dali svoje živote? Jesmo li doista postali toliko pametniji da si možemo dopustiti smatrati zastarjelim središnje mjesto Kristova evanđelja? Ili se jednostavno više ne usudujemo ozbiljno shvaćati Isusovo jamstvo i uvjerenje, jer danas ne zvuči ništa uvjerljivije od inzistiranja na istinitosti biblijske poruke?

Iako se kršćaninom ne može nazvati nitko tko ne dijeli temeljnu srž Evanđelja, takozvane „posljednje stvari“ i obećanje vječnog života, sve više svećenika i teologa shvaćaju to tek kao metaforu. U studiji o „promjeni ideja o zagrobnom životu“, sociolog religije Michael Ebertz pokazao je kako su „posljednje stvari“ sve više nestajale iz teologije i propovijedanja. Po-

sljedica je, prema Ebertzu, bila da je slika Boga postala plitka i besmislena. Moglo bi se govoriti čak o plastičnom bogu koga možeš mijesiti kako hoćeš. Dakle, kako bismo trebali nazvati činjenicu kada velik dio te iste Crkve prešućuje ono zbog čega je Isus osnovao svoju Crkvu? Je li to samo puki zaborav? Ili bi se u biti trebalo govoriti čak i o nijekanju Boga kad netko ne želi zapravo vjerovati Božjoj riječi?

Fenomen smrti jedan je od najvećih misterija čovječanstva. Nije slučajno što se besmrtnošću bavi najstarije sačuvano književno djelo, više od 4000 godina stari Ep o Gilgamešu. Već je pećinski čovjek bio uvjeren da nikada ne može biti izgubljeno ono što definira ljudska bića. U starom Egiptu na smrt se nije gledalo

Svijest o tome da čovjek ne će biti jednostavno izbrisan povezuje sve svjetske religije, bilo judaizam, islam ili budizam, pri čemu za budizam vrijedi onaj vječni „kotač“ seobe duša, toga beskrajnog ponavljanja smrti i ponovnog rađanja, dok njihova muka ne prestane zahvaljujući dobrim djelima, kad se stiže do potpunog utrnuća osobe u oceanskim prostranstvima Nirvane.

kao na završnu točku jednosmjerne ulice, već kao na početak novoga puta. Piramide su izgrađene kao rezidencije za vječnost kako bi se faraon njihovim stepenicama mogao popeti na nebesko prijestolje i zasjesti među zvijezdama kao „najbožanstveniji od bogova“.

Biti svjestan konačnosti života

S druge strane, filozofske škole u staroj Ateni vjerovale su da je čistom logikom dokazano da barem duša ne može umrijeti. Platon je učio da je propadljivo samo ono sastavljeno, komponirano, kao što je tijelo, ali ne i duša kao duhovna i nepodijeljena cjelina. Za Sokrata je korak u smrt bio ispunjenje filozofije jer omogućuje transcendiranje čistog duha i neskrivene istine. Sokrat je vedro ispilo šalicu kukutina otrova koja mu je pružena, dobro znajući da sada odlazi na „bolje mjesto“: u carstvo mrtvih, Had, gdje će zauvijek biti povezan s mudrim i pravednim ljudima.

Filozofski i literarni topos *memento mori* proizašao je iz načela uvijek svjesna konačnosti života: „Sjeti se, čovče, da ćeš umrijeti!“. Moto bi trebao podsjetiti ljude da žive moralno ispravno i, ako je potrebno, da promijene svoje ponašanje prije nego što bude prekasno. Srednji vijek razvio je *Ars moriendi*, *umijeće umiranja*. „Knjige umiranja“ koje su u to vrijeme bile široko rasprostranjene bilježile su duhovne obrede, ceremonije i običaje koji su bili potrebni da bi se u zagrobni život ušlo dobro oboružan, s posljednjim pomaganjem i oprostom grijeha.

Imamo svjedočanstvo o vjerovanju prethodnih generacija u zagrobni život od jednog od najvećih genija čovječanstva, Wolfganga Amadeusa Mozarta. U pismu svomu ocu Leopoldu 4. travnja 1787. napisao je: „Budući da je smrt istinska i prava posljednja svrha naših života, već nekoliko godina postao sam toliko prislan s tim pravim, najboljim čovjekovim prijateljem da njezina slika nema za mene ništa zastrašujućega, već nešto smirujuće i utješno - i zahvaljujem svomu Bogu što mi je podario sreću... da ga upoznam kao ključ naše istinske sreće.“ Mozart je tada imao 31 godinu.

Svijest o tome da čovjek ne će biti jednostavno izbrisan povezuje sve svjetske religije, bilo judaizam, islam ili budizam, pri čemu za budizam vrijedi onaj vječni „kotač“ seobe duša, toga beskrajnog ponavljanja smrti i ponovnog rađanja, dok njihova muka ne prestane zahvaljujući dobrim djelima, kad se stiže do potpunog utrnuća osobe u oceanskim prostranstvima Nirvane. ■

Preveo i priredio dr. fra Tomislav Pervan

U idućem broju: **Raj na nebu – ili na zemlji?**

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Mile Mamić

Gospina uloga u spasenju svijeta

Već smo dvaput govorili o riječima spas, spasenje, spasitelj. To je ključni biblijski pojam. Spasenje svijeta je smisao Isusova dolaska na svijet i svih Marijinih ukazanja. Obraćanje i spasenje su najčešće riječi u Gospinim porukama.

Riječ spas u današnjem hrvatskom jeziku uglavnom je istoznačnica za *spasenje*. U tom značenju pišemo je malim početnim slovom. *Spas* može biti i istoznačnica za *Spasitelj*. Tada je obično pišemo velikim početnim slovom. Fra Jeronim Šetka u Hrvatskoj kršćanskoj terminologiji dobro zapaža da je riječ *Spas* kao istoznačnica za *Spasitelj* običnija u starijem hrvatskom jeziku, što potvrđuje i Crkva sv. Spasa.

Kako su spas, spasenje, spasitelj ... temeljni biblijski pojmovi, a spasiteljski čin „srodan sa zaštitom, oslobođenjem, otkupom, ozdravljenjem i spasom, s pobjedom, sa životom, mirom ...“, kako ističe Rječnik biblijske teologije pod natuknicom *spasenje*, svi ti izrazi služe u Božjoj objavi kao živo i trajno iskustvo ljudi o tako važnom obliku Božjega djelovanja – spasenju svijeta. Zapravo je cijela biblijska povijest – povijest spasenja. Mnostvo je osoba (božanskih, ljudskih i anđeoskih) uključeno na razne načine u povijest spasenja ljudskoga roda:

Nebeski Otac nam je preko svojih proroka obećao poslati Spasitelja: „Evo, **djevica će začeti i roditi sina** ...“ (Iz 7, 14) Obećanje Mesije radosna je vijest starozavjetnom čovjeku. Ona ulijeva nadu i sigurnost. Ljudi su prožeti radošću iščekivanja Spasiteljeva dolaska.

Anđeo Gabrijel navješćuje Zahariji Ivanovo začecje i rođenje, a pet-šest mjeseci kasnije dolazi djevici Mariji u Nazaret i reče: „Raduj se, milosti puna! Gospodin je s tobom!“ (Lk 1, 28). Luka dalje zapaža da se Marija prepade i razmišljaše kakav bi to bio pozdrav. I Gabrijel primjećuje njezin strah, pa blago, ali odlučno i konkretno nastavlja: „Ne boj se, Marijo, jer si našla milost kod Boga: **Evo, ti ćeš začeti i roditi Sina** komu ćeš nadjenuti ime Isus. On će biti velik i zvat će se Sin Previšnjega...“ (Lk 1, 30 – 33) Mariji se to čini nemogućim, nespojivim s njezinim djevičanstvom. Zato pita Gabrijela: „Kako će to biti ... kad se ja ne sastajem s mužem?“ (Lk 1, 34) Gabrijel joj temeljito i uvjerljivo objašnjava: „Duh Sveti sići će na te ... milost Previšnjega zasjenit će te; zato će se dijete koje ćeš roditi zvati svetim, Sinom Božjim.“ (Lk 1, 35) Da bi učvrstio njezinu vjeru kako Bogu nije ništa nemoguće, Gabrijel joj kaže važnu vijest o njezinoj rođakinji Elizabeti: „Gle! I tvoja rodica Elizabeta začu sina u svojoj

starosti. Već je u šestom mjesecu ona koju zovu nerotkinjom, jer Bogu ništa nije nemoguće.“ (Lk 1, 37 – 37) Nakon te nevjerojatne spoznaje o Elizabeti Marija donosi spasonosnu odluku: „**Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj!**“ Usprkos činjenici da je Djevica Marija bila zaručena s Josipom, ona se potpuno predaje volji Božjoj. Vođena Božjim Duhom, potpuno se predaje u službu spasenja. Marijinih pristankom NEKA MI BUDE PO RIJEČI TVOJOJ zbiva se čudesna tajna utjelovljenja Sina Božjega, Spasitelja svijeta. Važno je napomenuti da je Blažena Djevica Marija po budućim zaslugama svoga sina, Sina Božjega Isusa Krista, Boga i čovjeka, unaprijed zaštićena od istočnoga grijeha. Ona je bezgrješno začeta. Ona je to potvrdila u Lurdu kad se Bernardici predstavila kao Bezgrješno začecje (Neoskrvnjeno začecje). U Božjem planu ona je bila predodređena da bude Majka Spasiteljeva.

U Evanđelju po Mateju (1, 18 – 25) čitamo: „S rođenjem Isusa Krista bilo je ovako: Njegova majka Marija bijaše zaručena s Josipom. Ali prije nego se zajedno nastaniše, pokazalo se da je začela po Duhu Svetom. Nato Josip, muž njezin, jer je bio pravedan i jer je nije htio javno osramotiti, namumi je potajno otpustiti. Tek što je to u sebi odlučio, ukaza mu se u snu anđeo Gospodnji i reče mu: »Josipe, sine Davidov, nemoj se bojati kući dovesti ženu svoju, Mariju jer je ono, što je ona začela, od Duha Svetoga. Rodit će sina, i nadjeni mu ime Isus, jer će on izbaviti narod svoj od grijeha njegovih.« A sve je to bilo da se izvrši što je Gospodin rekao po proroku: „Evo, **Djevica će začeti i roditi sina**, i dat će mu ime Emanuel“ – što znači: Bog je s nama. Kad se Josip probudi, učini kako mu je zapovjedio anđeo Gospodnji: dovede kući ženu svoju. I ona, a da se nije s njom sastao, rodi sina, komu on nadjenu ime Isus.“

Mlada hna trudnica Marija, sa svojim Spasiteljem u krilu, ide u pohod znatno starijoj trudnici, gotovo starici, svojoj rođakinji Elizabeti. Jedna i druga imaju čudesnih iskustava sa svemogućim Bogom, anđelima i ljudima. Veličanstven je susret dviju velikih žena. Prosvijetljena Božjim Duhom, Elizabeta osjeća Spasiteljevu blizinu. Čim je začula riječi Marijina pozdrava, zaigralo joj je čedo u utrobi: razigrao se mali Ivan osjetivši blizinu svoga Spasitelja. Elizabeta je radosno usklknula: „Blagoslovljena si ti među ženama! I blagoslovljen plod utrobe tvoje! Odakle meni onda to da majka Gospodina moga dolazi k meni?“ (Lk 1, 42 – 43) Marija je čula Elizabetinu utješnu pohvalu: „Blago onoj koja povjerala da će se ispuniti ono što joj je rečeno od Gospodina!“ Obje su bile svjesne

velikoga Božjeg zahvata u sebi i svome životu. U tom je blagoslovljenom susretu nastao veličanstveni Marijin hvalospjev **Veliča (Magnificat)**. Anđelov pozdrav i nadahnuti Elizabetin blagoslov sastavni su dio prvoga dijela molitve Zdravo, Marijo. A kad je Elizabetin muž, veliki svećenik Zaharija na pločici napisao IVAN MU JE IME, odriješio mu se jezik te je nadahnuto ispjevao proročanski hvalospjev o Ivanu i Isusu, Spasitelju svome, **Blagoslovljen Gospodin Bog Izraelov** (što pohodi i otkupi narod svoj).

„**VELIČA DUŠA MOJA GOSPODINA, I KLIKĆE DUH MOJ U BOGU, MOME SPASITELJU**, što pogleda na neznatnost službenice svoje...“ (Lk 1, 46) To je ozračje u kojem ponizna službenica Božja nosi svoga i našeg Spasitelja u svojoj majčinskoj utrobi. Ona je remek-djelo Presvetoga trojstva: Oca, Sina i Duha Svetoga. Ona je na neki način živo sveto hranište, živi hram Presvetoga trojstva. Ona je milosti puna, zapravo bogosti puna, kako jedno dijete tobože zabunom reče.

Velika je tajna unutarnji odnos između triju osoba Presvetoga trojstva. Velika je tajna odnos NAZARETSKE DJEVICE i Presvetoga trojstva, osobito Druge božanske osobe, utjelovljene Riječi Božje, Bogočovjeka Isusa Krista. Duhovni pisci se trude, gotovo natječu što više prodrijeti u tu svetu tajnu. Taj odnos kite biranim riječima. Oblijeću oko te tajne kao leptir oko svjetla, ali je taj odnos nedokučiva tajna.

Isus Krist je jedini čovjek koji je „stariji“ od majke. Jedini koji je izabrao majku. Vječna Riječ Božja Marijinih pristankom postala je čovjekom. Kao čovjek mladi je od majke. Majka ga je začela, počevječila, nosila, rodila, ljubila. Isus je Bog i čovjek. Marija je osobito ljudsko biće: Odabranica Božja, u Božjoj promisli od čovjekova pada, tj. prije povijesti spasenja ljudskoga roda, prije nego nam je spasenje postalo potrebno.

Božje čovjekoljublje stvara plan spasenja. U tom Božjem planu DJEVICA i SIN zajedno donose Radosnu vijest spasenja. Oni su i nakon Kristove žrtve (Svršeno je!), i nakon njegove muke, smrti i uskrsnuća neraskidivo povezani. Oni su složno u trajnom hodu za život, sreću i blagoslov ljudskoga roda, za vječno spasenje čovjeka.

Presveto trojstvo je živo zainteresirano za spasenje čovjeka, osobito Jaganjac Božji, koji je za nas visio na križu. Bog se služi anđelima i svecima, služi se stvarima, predmetima, prirodnim pojavama. Zašto se ne bi služio i svojom Majkom, koju je s križa i nama darovao!?

Zato s radošću i nadom molimo i pjevajmo: *Kada dođu smrtni časi, Kriste Bože, nek me spasi Majke tvoje zagovor!* ■

Tjedni molitveni program

ljetni raspored: (od 1. lipnja do 1. rujna)

PONEDJELJAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20 h Slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20-21 h Euharistijsko klanjanje

SRIJEDA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20 h Molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

ČETVRTAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20-21 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20-21 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30, 11 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-20 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20 h Molitva za zdravlje duše i tijela
22-23 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

7, 8, 11 i 19 h Sv. mise na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Ispovijed Prije svake sv. Mise
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20 h Slavna otajstva krunice

Dnevna misna čitanja

Poticaj za lectio divina

Iz preobilja biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj ćete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavlje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Subota, 15. 6. 2024.

1Kr 19,19-21; Ps 16,1-2a.5.7-10; Mt 5,33-37

Nedjelja, 16. 6. 2024.

Ez 17,22-24; Ps 92,2-3.13-16; 2Kor 5,6-10; Mk 4,26-34

Ponedjeljak, 17. 6. 2024.

1Kr 21,1-16; Ps 5,2-3.4b-7; Mt 5,38-42

Utorak, 18. 6. 2024.

1Kr 21,17-29; Ps 51,3-6b.11.16; Mt 5,43-48

Srijeda, 19. 6. 2024.

2Kr 2,1.6-14; Ps 31,20-21.24; Mt 6,1-6.16-18

Četvrtak, 20. 6. 2024.

Sir 48,1-14; Ps 97,1-7; Mt 6,7-15

Petak, 21. 6. 2024.

od dana: 2Kr 11,1-4.9-18.20; Ps 132,11-14.17-18; Mt 6,19-23

Subota, 22. 6. 2024.

2Ljet 24,17-25; Ps 89,4-5.29-34; Mt 6,24-34

Nedjelja, 23. 6. 2024.

Job 38,1-8.11; Ps 107,23-26.28-31; 2Kor 5,14-17; Mk 4,35-41

Ponedjeljak, 24. 6. 2024.

Iz 49,1-6; Ps 139,1-3.13-15; Dj 13,22-26; Lk 1,57-66.80

Utorak, 25. 6. 2024.

2Kr 19,9b-11.14-21.31-35a.36; Ps 48,2-4.10-11; Mt 7,6.12-14

Srijeda, 26. 6. 2024.

2Kr 22, 8-13; 23,1-3; Ps 119,33-34.36-37.40; Mt 7,15-20

Četvrtak, 27. 6. 2024.

2Kr 24-8.17; Ps 79,1-5.8-9; Mt 7,21-29

Petak, 28. 6. 2024.

od dana: 2Kr 25,1-12; Ps 137,1-6; Mt 8,1-4

Subota, 29. 6. 2024.

SV. PETAR I PAVAO, apostoli

Dj 12,1-11; Ps 34,2-9; 2Tim 4,6-8.17-18; Mt 16,13-19

Nedjelja, 30. 6. 2024.

Mudr 1,13-15; 2,23-24; Ps 30,2-6; 11.12a.13b; 2Kor 8,7.9.13-15; Mk 5,21-43

Ponedjeljak, 1. 7. 2024.

Am 2,6-10.13-16; Ps 50,16b-23; Mt 8,18-22

Utorak, 2. 7. 2024.

Am 3,1-8; 4,11-12; Ps 5,4b-8; Mt 8,23-27

Srijeda, 3. 7. 2024.

vl.: Ef 2,19-22; Ps 117,1-2; Iv 20,24-29

Četvrtak, 4. 7. 2024.

Am 7,10-17; Ps 19,8-11; Mt 9,1-8

Petak, 5. 7. 2024.

vl.: Dj 13,46-49; Ps 117,1-2; Lk 10,1-9

Subota, 6. 7. 2024.

Am 9,11-15; Ps 85,9.11-14; Mt 9,14-17

Nedjelja, 7. 7. 2024.

Ez 2,2-5; Ps 123,1-4; 2Kor 12,7-10; Mk 6,1-6

Ponedjeljak, 8. 7. 2024.

Hoš 2,16.17b-18.21-22; Ps 145,2-9; Mt 9,18-26

Utorak, 9. 7. 2024.

Hoš 8,4-7.11-13; Ps 115,3-10; Mt 9,32-38

Srijeda, 10. 7. 2024.

Hoš 10,1-3.7-8.12; Ps 105,2-7; Mt 10,1-7

Četvrtak, 11. 7. 2024.

vl.: Izr 2,1-9; Ps 34,2-11; Mt 19,27-29

Petak, 12. 7. 2024.

Hoš 14,2-10; Ps 51,3-4.8-9.12-14.17; Mt 10,16-23

Subota, 13. 7. 2024.

Iz 6,1-8; Ps 93,1-2.5; Mt 10,24-33

Nedjelja, 14. 7. 2024.

Am 7,12-15; Ps 85,9ab.10-14; Ef 1,3-14; Mk 6,7-13

Ponedjeljak, 15. 7. 2024.

Iz 1,11-17; Ps 50,8-9.16b-17.21.23; Mt 10,34 – 11,1

20 godina među
najslušanijim
radiopostajama u BiH

24-satni obiteljski, kulturni,
vjerski, informativni i
zabavni program

Pružamo istinitu,
pouzdanu i provjerenu
informaciju

Radio koji ima dušu

od 1997. godine

Postani podupiratelj!

Kako postati podupiratelj? Jednostavno!
Pošaljite nam vaše osobne podatke na
podupiratelji@medjugorje.hr i godišnjom
članarinom od 40 KM (za Hrvatsku: 160
HRK, za zemlje EU: 35 EUR, za Švicarsku
50 CHF) i postanite dio naše radijske
obitelji. Hvala vam od srca!

ODAŠILJAČI U BOSNI I HERCEGOVINI:

Međugorje 98,3 MHz, Mostar 100,00 MHz
Rama 104,7 MHz, Sarajevo 96,1 MHz
Bugojno 101,8 MHz, Olovo 96,1 MHz
Zenica 100,1 MHz, Nova Bila 100,00 MHz
Jajce 87,8 MHz, Žepče 100,1 MHz
Banja Luka 87,8 MHz / 106,7 MHz

ODAŠILJAČI U REPUBLICI HRVATSKOJ:

Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Zagreb, Lika, Sr. Hrvatska 107,8 MHz
SATELIT: Europa, Bliski istok i Afrika - EUTELSAT 16°E
EMITIRAMO UŽIVO I PUTEM INTERNETA:
www.radio-medjugorje.com

Uredništvo: +387 36 653 580, Program uživo: +387 36 653 581
Marketing: +387 36 653 548, Fax: +387 36 653 552
radio-mir@medjugorje.hr, www.radio-medjugorje.com

